

James Hadley Chase

Pas d'orchidées pour Miss Blandish

folio
policier

Vành khăn cho em

Pas d'orchidées pour miss Blandish

James Hadley Chase

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Câu chuyện bắt đầu vào một buổi xế chiều tháng bảy, không khí nóng bức, da trời màu xanh lơ, gió nóng thổi tung bụi mịt mù.

Nơi giao lộ về thành phố Kansas có một quán nước và trạm xăng. Trạm xây bằng gỗ, tường tồi tàn, chủ là một người đàn ông góa vợ trung niên và cô con gái mập ú.

Lúc khoảng xế trưa, một chiếc Packard đầy bụi đất dừng trước quán. Hai người trong xe thì một ngủ gục. Lái xe Bailey bước ra, người thấp bé, khuôn mặt dữ tợn, mắt đen láo liêng, cằm có một vết sẹo dài lợt. Bộ quần áo đã tà, cổ tay áo sơ mi sờn rách, cẩu bẩn. Bailey không tỉnh táo mấy, đêm qua uống quá nhiều, rượu và thời tiết làm hắn khó chịu.

Hắn dừng lại liếc nhìn ông bạn già Sam đang ngủ rồi nhún vai bước vào quán. Cô gái tóc vàng chống tay trên quầy mỉm cười với hắn, nhe mấy chiếc răng trắng như phím đàn piano. Cô quá mập, không hợp gu Bailey nên hắn không cười đáp lễ. Cô gái nói:

- Chào! Chà nắng quá. Đêm qua tôi không chợp mắt tí nào.
- Scotch, - Bailey gọi rượu gọn tiếng và đẩy chiếc mũ ra sau, lấy cái khăn không sạch mấy đưa lên lau mặt.

Cô gái đặt chai uytxki và cái ly lên bàn, lắc lắc mấy lọn tóc vàng:

- Anh nên uống bia thì hơn, trời đất này uytxki không hợp.
- Khép bót cái mồm lại đi!

Hắn mang chai uytxki và chiếc li đến một bàn nơi góc. Cô gái nhăn mặt, nhún vai cầm lấy quyển truyện tiếp tục xem.

Bailey nốc một hơi, ngả người ra lưng ghế. Hắn đang thiếu xu: “Nếu Riley không chịu nghĩ kíp một vố nào ngon ăn thì đành phải rờ đến nhà băng mất thôi”. Hắn nhăn mặt. Không được đâu. Cảnh sát Liên bang đầy rẫy ở đây rồi. Hắn nhìn qua cửa sổ. Già Sam vẫn ngủ trong xe. Bailey khịt mũi tỏ vẻ khinh miệt. Già chỉ đủ sức lái xe chứ không được tích sự gì. Chỉ có ăn với ngủ. Mình hắn với Riley làm được. Nhưng cách nào bây giờ?

Rượu uytxki làm hắn thấy đói. Hắn gọi to:

- Cho trứng rán với jăm bong. Nhanh lên.
- Còn lão kia có ăn không? – Cô gái chỉ già Sam.
- Hỏi lão làm gì? Lẹ lên, đói rồi.

Qua cửa kính hắn thấy một chiếc xe Ford bụi bám dừng lại.

Một người đàn ông to con, tóc hoa râm bước xuống.

“Chà Hennie! Hắn tới đây làm gì?”

Người to béo bước vào quán giơ tay chào Bailey.

- Chào bạn. Tốt quá. Thế nào?....
- Bết quá – Bailey càu nhàu – Nóng quá trời.

Hennie đến bên bàn kéo ghế ngồi. Gã là một tay cung cấp tin tức cho một tờ lá cải huênh hoang, sống bằng cách tổng tiền. Gã thu lượm tin tức đây đó và thường đưa cho các tay dao búa quanh thành phố Kansas làm một cú lấy thưởng.

- Chà, nhằm nhò gì, - Hennie vừa trả lời vừa hít mùi thơm từ miếng jăm bông chiên bay ra. Hienie hít hít:

- Cho tôi một đĩa như thế, và một li.

Cô gái đẩy bàn tay sờ soạn của gã rồi quay lại quầy. Bailey nhồm nhoàm nói:

- Làm sao tôi cũng phải kiếm một ít tiền. Anh có mối nào không?

- Không. Nếu có, tôi sẽ ngoắc anh nhưng bây giờ chẳng thấy có gì hợp với anh hết. Đêm nay tôi phải làm việc nghiêm chỉnh. Lấy tin về Blandish. Tiền công chỉ có 20 đôn nhưng thức uống khá lắm.

- Blandish là ai?

- Anh ở đâu ra thế? – Hennie nói với giọng miệt thị. – Blandish là tay giàu nhất Mỹ quốc. Hình như lão có đến hàng trăm triệu đô la.

Bailey thọc mạnh cái nĩa vào lòng đỏ trứng, gầm lên:

- Còn tôi thì chỉ có 5 đô la thôi. Đời là thế. Tại sao tờ lá cải quan tâm đến lão?

- Không phải lão mà là con gái lão. Anh thấy cô ta chưa? Ngon mắt lắm. Tôi chịu mất mười năm để ngoạm nó một miếng đấy!

Bailey có vẻ không lưu tâm nhiều.

- Bọn con gái đầy nhóc tiền ấy, tôi biết rồi. Chúng cũng biết tiêu tiền lắm.

- Con bé này còn quá biết là khác – Hennie thở ra. – Ông bố cho mở tiệc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi bốn, độ tuổi thật lý tưởng. Lão tặng nó các hạt kim cương gia bảo. (Gã tròn mắt). Chà, cái chuỗi thật hay. Già cỡ dăm chục thôi.

Cô gái mang thức ăn đến và cố sức đứng xa gã. Hennie kéo ghế lại ăn uống nhồm nhoàm. Bailey đã xong, rửa răng bằng que diêm. Hắn nghĩ thầm: “Năm mươi thiên! Có cách nào chộp được không? Riley dám làm không?”

- Cái vụ nhảy nhót đó diễn ra ở đâu vậy? Tại nhà à?

- Phải, sau đó thì cô bé đi chơi tối với tên bồ nhí – Jerry MacGowan - ở khách sạn Chiếc Giày Vàng.

- Mang cả chuỗi hột?- Bailey hỏi lửng lơ.

- Cam đoan với anh là một khi đeo vào, cô ta không chịu cởi ra đâu.

- Chưa chắc.

- Chắc mà. Sẽ có báo chí tham dự nữa.

- Cô ta đến khách sạn lúc mấy giờ?

- Nửa đêm. (Hennie ngừng lời, cái nĩa chìa lên). Anh định gì thế?

- Không có gì. (Bailey thản nhiên nhìn). Cô ta chỉ có ở đó một mình với gã MacGowan? Ngoài ra không còn ai cả à?

- Không. (Hennie vụt thả cái nĩa xuống, dáng vẻ không hài lòng). Này nghe đây! Chớ có nghĩ đến cái chuỗi ấy nữa. Không được đâu. Riley với anh không đủ sức giật xâu chuỗi. Để tôi tìm cho mối khác.

Bailey cố mỉm cười, cái cười của loài sói.

- Chớ hoảng hốt. Tôi biết cái gì làm được, cái gì không. (Hắn vụt đứng lên). Thôi tôi rút dũ. Nhớ nhé. Gặp được mối nào thì cho tôi hay. Chào ông bạn già.

- Sao đột nhiên anh lại đi gấp như vậy? – Hennie nhú mày nói.

- Phải đi trước khi già Sam thức giấc. Tôi đã hứa với lão là không tốn tiền ăn nhậu nữa. Thôi chào!

Hắn trả tiền và đi về chiếc Packard. Nặng ngợp người, li uytxki làm đầu óc hắn quay cuồng. Hắn ngồi trước vô lăng, đốt điếu thuốc suy nghĩ.

Chuyện xâu chuỗi mà lộ ra thì bọn du đãng sẽ bu tới ngay. Không biết Riley có dám chơi cú này

không? Hắn thích cùi chỗ đánh thức già Sam dậy.

- Nhúc nhích một chút xem nào! Cả đời lão chỉ biết ngủ thôi sao?

Già Sam người khô cằn, khuôn sáu mươi, từ từ ngồi dậy, mắt hấp háy, nói giọng chờ đợi:

- Đi ăn chứ?

- Tôi ăn rồi, - Bailey vừa trả lời vừa mở máy.

- Tốt, thế còn tôi thì sao?

- Nếu có hào thì cứ việc. Tôi không đói lão đâu.

Già Sam thở dài, siết sợi dây nịt vào thêm một nấc, chụp cái mũ phớt cáu bắn lên cái mũi đỏ to sồ. Lão buồn rầu hỏi:

- Bằng ta sao tệ thế, Bailey? Lúc trước khá lắm mà bây giờ chẳng có lấy một xu. Anh biết tôi nghĩ gì không? Tôi cho là Riley cứ lo ngủ với con nhỏ, không tính toán làm ăn gì hết.

Bailey bốt ga, ghé vào một tiệm tạp hoá:

- Bốt nói một chút đi.

Hắn bước xuống xe đi vào cabin điện thoại quay số. Một lúc sau mới có tiếng Riley ở đầu dây.

Bailey nghe có tiếng radio ồn ào và tiếng Anna cãi nhải. Hắn bắt đầu kể về tin tức do Hennie cho biết nhưng rồi dừng ngay và rống lên:

- Bốt ồn một chút đi để tao nói!

Riely giống như thứ chết rồi. Lúc Bailey đi, gã còn quặp Anna. Thật lạ là gã còn đủ sức trả lời điện thoại. Riley nói:

- Đợi đấy!

Điều nhạc tắt và tiếng Anna gào lên. Bailey nghe Riley chửi thề, tiếp theo là một phát đánh bốp vào người. Chà, Anna và Riley cứ gấu ó nhau hoài. Ở với bọn này không pah1t điên thì cũng hoá khủng. Riley đã trở lại bên máy.

- Nghe đây, Frankie, tao đang bị quay sống trong cái cabin chết tiệt này. Mà nghe không? Quan trọng lắm! Ta sắp có dịp chộp một xâu chuỗi năm mươi ngàn đôn. Con gái Blandish đêm nay đeo nó đi chơi. Con nhỏ đến khách sạn Chiếc Giày Vàng cùng thằng bồ. Chỉ có hai đứa thôi. Tuy ô của Hennie đấy. Sao?

- Mà nói bao nhiêu?

- Năm mươi thiên! Blandish là thằng cha tỉ phú. Được không?

Riley bỗng như sống lại. Gã la lên đầy khích động:

- Thế thì mày còn đợi gì nữa? Ta phải bàn tính gấp. Về nhanh lên.

Bailey gác máy, châm điếu thuốc, tay run run. Riley không xử như hắn nghĩ. Nếu làm ngon vụ này thì đúng là khá lắm. Hắn quay r axe. Già Sam ngược đôi mắt ngái ngủ nhìn hắn.

- Tỉnh ngay đi. Có món hấu rồi!

II

Bailey ngồi nhìn các dãy bàn trong phòng tiếp tân của khách sạn Chiếc Giày Vàng. Hắn tưởng như mọi người đang nhìn hắn dò xét. Cũng may mà đèn chiếu bị che khuất. Dù Anna đã giật chiếc áo sơ mi cùng chải lại bộ com lê, hắn vẫn hiểu mình có dáng một thứ mặt rệp, cứ sợ người ta nhận ra và tổng hắn ra cửa.

Nhưng khách sạn đầy người nhộn nhịp và không ai bận tâm để ý đến hắn. Bailey nép mình ngồi

ở một góc tối, dựa lưng vào tường quan sát cả phòng tiệc.

Tiếng người ồn ào cổ sức trỗi cao hơn tiếng nhạc rầm rầm. Bailey ngó đồng hồ luôn, bây giờ còn thiếu mười phút nữa là đúng 12 giờ đêm. Trước cửa lớn, một nhóm nhiếp ảnh đứng thẳng người, máy cầm tay. Chắc họ đang đợi Cô Blandish. Và vì chưa biết mặt cô ta nên Bailey cứ trông chừng các phóng viên.

Riley chơi kiểu nước thượng của tay trùm. Gã ngồi trong chiếc Packard đỗ bên ngoài với già Sam và phái Bailey vào khách sạn. Bailey thì lúc nào cũng lãnh phần tệ nhất. Được rồi, lúc nào chia tiền xong, hắn sẽ bái bai đồng bọn. Chán tui Riley và Anna lắm rồi. Có tiền, hắn sẽ mở trại nuôi gà. Hắn vốn gốc nông dân nếu không gặp rủi ro phải nằm chết dí ba năm trong tù thì không đời nào hắn nhập bọn với Riley đâu.

Dòng suy nghĩ của hắn vụt đứt. Ban nhạc đang chơi bỗng ngừng lại chuyển sang bài Mừng sinh nhật.

“Đến rồi!”, Bailey nhón gót nhìn qua những chiếc đầu lơ nhố. Mọi người đều ngừng nhảy để nhìn ra cửa. Đám nhiếp ảnh chen nhau tìm vị trí tốt.

Ánh đèn flash loá lên liên tiếp khi Cô Blandish bước vào, đi theo là một thanh niên bô trai, mặc lễ phục thật đúng mốt. Bailey chỉ chăm chăm nhìn Cô Blandish. Hắn như nghẹt thở. Chưa bao giờ hắn thấy một giai nhân tuyệt mỹ như vậy. Không giống bất kỳ cô gái nào hắn từng biết, bao gồm hết mọi cô gái và còn thêm một lô các thứ trội hơn nữa. Ánh sáng chói loà lấp lánh trên mái tóc vàng hoe và phản chiếu trên làn da trắng nuột. Bailey nhìn cô giơ tay vui vẻ chào mọi người đang nồng nhiệt hoan hô. Hắn chỉ sực nhớ khi tiếng ồn ào dịu xuống và Cô Blandish cùng MacGowan đến ngồi bên một bàn phía xa. Sắc đẹp cô gái làm hắn quên chuỗi hột xoàn nhưng khi hết cơn xúc động, hắn nhớ lại nhiệm vụ và huýt sáo nho nhỏ.

Nhìn chuỗi hột xoàn, hắn chợt nhận ra rằng nếu bọn chúng chộp được sẽ gây xôn xao như thế nào. Đúng là một món bở. Cả bọn cóm dưới gầm trời này sẽ đổ xô đi tìm. Bailey lau đôi tay ướt mồ hôi, nghĩ rằng hắn đã sai lầm khi thúc đẩy Riley chiếm lấy chuỗi hột đó.

Bailey nhận thấy MacGowan mặc mây đỏ gay, uống liên tục. Định rót tiếp thì Cô Blandish giơ tay ngăn lại, MacGowan mỉm cười, nốc một hơi rồi dịu cô ra sàn nhảy. Bailey nghĩ thầm: “Gã này đang gặm đấy. Cứ cái điệu này chẳng mấy chốc hắn không đứng vững”.

Mọi người đều say ít nhiều. Bailey chun mũi với dáng khinh miệt, chua chát nghĩ: “Bọn có tiền có khác, chúng sống như một bầy heo”. Cô Blandish bỗng rời MacGowan đi về bàn. Hai người như đang tranh cãi nhau điều gì và MacGowan lại uống tiếp.

Ở bàn gần đấy, một cô gái tóc vàng cãi cọ với người nhảy đôi, một ông trung niên to béo đã ngà ngà say. Bỗng cô gái lấy một chai sâm banh ngâm trong xô nước đá trút lên đầu lão, nước chảy tràn ướt bộ lễ phục mắc trên người còn lão cứ há hốc mồm vì ngạc nhiên. Mọi người quay lại nhìn và nhiều tiếng cười vang.

Cô gái đặt chai vào xô, ngồi xuống giơ tay hôn gió một cái. Lão to béo tức giận mặt mũi đỏ gay, hất thẳng đĩa xúp vào mặt cô gái khiến cô la toáng lên. Một thanh niên chồm lên tương cho lão già một cú đĩa rạch vào quai hàm khiến lão ngã nhào kéo theo chén li rơi loảng xoảng.

Bailey nghĩ thầm: “Ồ heo chó!” và liếc về phía Cô Blandish. Cô đứng lên, nóng nảy lắc lắc tay người bạn trai. MacGowan nặng nề đứng dậy bước theo ra cửa. Trận ẩu đả giữa những người khách đã ngăn Bailey bước theo Cô Blandish khiến hắn phải đấm đá đẩy dạt ba, bốn người mới có lối đi.

Hắn vượt qua Cô Blandish và MacGowan, chạy ra xe Packard. Già Sam ngồi bên tay lái, Riley bên cạnh. Bailey ngồi phía sau nói:

- Họ ra ngay đấy. Thằng kia say rồi, chính cô gái lái xe.

- Bùng đi! – Riley nói với già Sam. – Ta dừng lại nơi trang trại. Để cho con nhỏ đi qua, ta đuổi theo rồi ép nó vào bên đường.

Già Sam mở máy, chiếc xe lăn êm ru. Bailey đốt điếu thuốc rút súng đặt bên cạnh. Riley hỏi:

- Có hột không?

- Có.

Riley to con, dáng người thon hơn Bailey nhưng tuổi thì nhỏ hơn khoảng năm hay sáu tuổi.

Nếu không bị lé thì chắc gã có mã người lắm nhưng vì có tật đó nên trông xấu trai đi.

Già Sam cho xe chạy khoảng vài cây số và để xe chạy chậm khi gần đến trang trại rồi tấp vào mé đường. Riley ra lệnh:

- Xuống đi, chú ý canh chừng báo hiệu.

Bailey cầm khẩu súng, vút điếu thuốc đến ngồi bên vệ đường. Phía xa, đèn khách sạn chiếu sáng một góc trời và tiếng nhạc khiêu vũ vọng đến nghe mơ hồ. Vài phút sau, hắn thấy ánh đèn pha lại gần liền nhảy bổ vào trong xe. “Đến rồi”. Già Sam cho xe chạy. Một chiếc Jaguar mũi trần vụt qua. Đúng là Cô Blandish lái. Riley nói:

- Lẹ lên. Xe họ chạy tốc độ nhanh quá. Chớ để xổng.

Đêm tối đen, không trăng. Già Sam mở đèn chiếu sáng chiếc Jaguar. Đầu MacGowan lắc lư.

Đến khúc quanh tới, xe đi vào một vùng cây rậm rạp. Đường vắng tanh vắng ngắt, Riley nói:

- Mở hết tốc lực. Chặn chúng lại.

Kim đồng hồ nhảy lên một trăm mười rồi một trăm mười lăm, chiếc Packard như lướt trên mặt đường. Gió rít qua xe, bóng cây nhập nhòa. Khoảng cách hai xe vẫn không đổi. Riley nóng tiết vặc với già Sam:

- Làm cái điệu gì thế? Tao bảo chặn chúng lại cơ mà!

Già Sam nhấn tay ga xuống sát sàn khiến chiếc Packard nhích khoảng cách lại gần một chút nhưng rồi chiếc Jaguar chồm lên và khoảng cách hai xe lại giãn ra. Già Sam nói:

- Xe kia tốc độ nhanh, khó có thể đuổi kịp được đâu.

Cả hai xe lúc này đều tăng tốc độ đến một trăm ba mươi cây số giờ và chiếc Jaguar mỗi lúc một xa. Bỗng nhiên già Sam thấy đường phía trước có khúc quanh liền la lên: “Bám cho chặt!”.

Lão thẳng mạnh và lách tay lái. Bốn bánh rít lên trên đường nhựa, chiếc xe trượt qua bên.

Bailey nảy tung người. Chiếc Packard trời lên đập xuống. Già Sam nhả thẳng và nhấn ga, xe chồm chồm trên lớp đất mềm, ào ào tiến lại phía đường nhựa. Già Sam đã theo đường tắt vượt

trước chiếc Jaguar. Bailey chửi thề, tay mò khẩu súng. Riley chồm ra cửa nhìn về phía sau.

Già Sam kiểm soát chiếc Jaguar bằng kính chiếu hậu, cho xe xàng qua xàng lại trên đường khiến cho xe sau cũng phải lắc lư qua lại theo. Cuối cùng hai xe dừng lại. Bailey bước xuống. Cô Blandish lách qua nhưng hắn đã tới kịp, thò đầu vào trong, giật chìa khóa công tắc, chìa súng vào người cô gái.

- Ra đi! Bắt cóc!

Cô Blandish xuống xe, không có gì đáng sợ hãi mà sững sốt thì đúng hơn, MacGowan lắp bắp: "Gì... gì thế?".

Y cũng bước xuống, nhìn mặt, tay ôm lấy trán. Bailey quay súng về phía y hét:

- Cấm lộn xộn! Bắt cóc đây!

MacGowan tỉnh rệu, đến gần Cô Blandish. Bailey ra lệnh:

- Tháo chuỗi hột ra, con nhãi!

Cô Blandish chộp tay lên cổ, bước lùi lại. Bailey chửi thề, bối rối. Một chiếc xe khác có thể chạy qua bất cứ lúc nào và thế là chúng tiêu tùng. Hắn gầm lên:

- Nhanh lên không thì ăn đất!

Cô Blandish vẫn tiếp tục lùi. Bailey bước nhanh tới ba bước. Hắn phải qua mặt MacGowan. Y bỗng tỉnh hẳn, tung quả đấm vào mặt Bailey. Hắn loạng choạng ngã cái ầm, khẩu súng rơi xuống.

Cô Blandish kêu lên một tiếng. Riley vẫn không nhúc nhích. Gã cho rằng Bailey to con đủ sức một mình giải quyết nên không muốn hai nạn nhân nhận được mặt gã khi chuyện vỡ lở. Gã chỉ ra lệnh cho già Sam trông chừng cô gái thôi. Già bước sát cạnh cô nhưng không lưu ý chỉ lo nhìn Bailey lúc này đã chống đầu gối nhóm dậy, lắc lắc cái đầu, miệng chửi thề văng mạng.

Bailey thấy MacGowan nghiêng ngả đi lại, tuy vẫn còn say nhưng rất hung hăng. Cú đấm của Bailey đập vào dưới tai nhưng không đủ mạnh và MacGowan vẫn lừ lừ tiến tới như một con gấu rồi tống một cú thật mạnh. Bailey lại ngã thêm một lần nữa. Thằng chó đẻ này khá thật nhưng Riley đâu, sao không đến cứu? Hắn vừa nhóm dậy thì MacGowan bồi thêm một cú nữa vào mang tang làm hắn ngã sấp xuống cỏ.

Riley chửi thề, nhảy ra ngoài xe.

Bàn tay Bailey sờ vào khẩu súng nắm chặt. MacGowan vẫn lừ lừ bước tới không hay biết mình sắp gặp nguy hiểm. Bailey giơ súng lên siết cò. Tiếng nổ vang lên như tiếng sấm làm Cô Blandish hét lên, hai tay ôm lấy mặt.

MacGowan tay ôm ngực, ngã lăn xuống đường, máu loang trên chiếc áo sơ mi trắng muốt. Riley gầm lên:

- Sao mày giết nó?

Gã cuối xuống người MacGowan rồi quay sang Bailey đang bước tới nhìn, mặt mày lơ lảo.

- Củ rồi! Đẹp chưa? Sao mày giết nó? Chúng ta tiêu rồi!

Bailey thọc tay vào cổ áo rút mạnh ra, miệng lắp bắp:

- Thế tại sao mày không giúp tao một tay? Làm sao tao có thể làm khác được? Tao, tao không

liên quan gì đến việc này.

- Để rồi mày giải thích với ba tòa quan lớn, - Riley sùng sộ nói.

Riley hoảng thực sự. Chúng sẽ bị truy tố về tội giết người và việc lên giàn hỏa thiêu là cái chắc...

Bailey quay lại nhìn Cô Blandish đang dán mắt vào xác người bạn trai.

- Phải xóa luôn con nhỏ này nữa. Nó biết quá nhiều.

- Câm đi, - Riley cắt ngang.

Gã nhìn Cô Blandish, vụt nảy ra một ý nghĩ mà theo y là rất thông minh. Đây là dịp may độc nhất để kiếm tiền thật bộn. Cha con nhỏ ngồi trên đồng vàng nhất định sẽ phải trả tiền chuộc nó.

Gã nói:

- Con nhỏ sẽ đi theo ta.

Cô Blandish vụt quay mình chạy trên đường. Riley đuổi theo miệng chửi thề ồm ồm. Cô hét lên. Gã chụp cánh tay cô và quai cô một cú vào mặt lúc cô quay lại. Gã ôm người cô nhắc lên mang lại xe, ném vào băng sau. Bailey bước lại gần:

- Ê! Khoan đã.

Riely quắc mắt, chụp lấy cổ áo Bailey gầm lên:

- Mày đừng chen vào đây! Mày vừa bắt chúng tao cõng một xác chết rồi. Bị tóm là tàn đời. Từ nay về sau, tao bảo gì mày phải nghe theo. Kéo cái xác khỏi mặt lộ rồi vút xe đi. Hiểu chưa?

Giọng nói của gã mang vẻ thù hận khiến Bailey điếng người. Hắn ngần ngừ rồi bước lại phía già Sam đang đứng đực như con bò bị đập một cú vào đầu. Hắn cùng lão đem xác MacGowan lên chiếc Jaguar lái nó vào rừng ở một nơi thật khuất. Rồi cả hai chạy vội về chiếc Packard. Ngồi yên chỗ, Bailey lên tiếng:

- Mày điên mới bắt cóc con nhỏ này. Bọn cóm Liên bang sẽ đuổi ta chạy vãi cứt. Hành động như mày thì liệu ta sẽ trụ được bao nhiêu lâu?

- Câm đi! - Bailey gầm lên. - Mày giết thẳng kia thì không còn bình yên mà hưởng chuỗi hột nữa. Tiền ở đâu nếu không phải là ở lão Blandish? Lão có hàng triệu thì thừa sức để cứu đứa con gái. Chỉ có hi vọng về phía đó thôi - Gã quay sang già Sam nói tiếp. - Mở máy, ta đến nhà Johnny, lão sẽ giấu dùm ta.

- Mày có tin chắc ở sự tính toán của mày không? - Già Sam hỏi.

- Xảy ra chain giết người này thì không còn gì để mà mất nữa. Tao biết. Lẹ lên.

Trong khi chiếc xe lao đi, Riley quay sang Cô Blandish đang nép vào một góc xe, gã giơ tay giật lấy chuỗi hột.

- Có đèn bấm không?- Gã hỏi Bailey.

Bailey lấy ra đưa cho Riley bật đèn xem kỹ các viên kim cương.

- Phải công nhận là quý thật, - Riley trầm trồ khen. - Nhưng tao không tính giữ đâu. Nếu lão blandish muốn, tao cũng cho chuộc luôn. Như thế ít nguy hiểm hơn.

Bailey bấm đèn chiếu vào mặt Cô Blandish vẫn bất tỉnh và lúc này trông cô vẫn đẹp hơn bất kỳ một cô gái nào hắn đã từng gặp.

- Con nhỏ đẹp dễ sợ. Nó có bị thương không?

Riley liếc nhìn cô gái, mặt đánh lại.

- Không có gì, - rồi quay sang Bailey, - Cố nhét vào đầu là không nên để xảy ra thêm chuyện bốt đồng nào nữa. Nhớ chưa?

Bailey tắt đèn. Chiếc xe lồng vào bóng đêm.

III

Cách xóm Thiên Nga hai cây số, già Sam báo tin:

- Phải mua thêm xăng.

- Trước khi đi không đổ đầy à? – Riley gầm lên.

- Làm sao tôi biết được là ta đi đến tận nhà Johnny? – Già Sam rên rỉ.

Bailey bấm đèn, Cô Blandish vẫn bất tỉnh. Hắn nói:

- Cô ta không nhúc nhích. Có trạm xăng trước mặt.

Qua khúc quanh, chúng thấy ánh sáng của trạm xăng. Già Sam ghé vào. Một cậu bé bước ra, dụi mắt ngáp và bơm. Riley chồm tới để che khuất Cô Blandish nhưng thật ra không cần thiết, thằng bé buồn ngủ muốn chết, chẳng hề liếc vào xe.

Phía khúc quanh lại có đèn pha, một chiếc Buick đen ghé sát chiếc Packard. Cả ba bối rối.

Bailey đưa tay sờ vào báng súng. Có hai người trong xe Buick, người ngồi trước bước xuống thân hình to cao, đội chiếc mũ dạ sập mắt. Y chăm chú nhìn chiếc Packard và nghe tiếng Bailey hốt hoảng xoay mình, y quay lại trừng mắt, giọng đanh lại:

- Sao, hoảng à?

Trời tối đen, hai người nhìn nhau, Riley nói:

- Lĩnh đi bạn. Đây không phải rạp xiếc.

Người cao lớn quay lại cười:

- Ô, té ra Frankie, tôi lại cứ tưởng một tay bụi nào.

Bằng Bailey sững người nhìn chiếc Buick. Người lái xe bật đèn trần cho thấy rõ khẩu súng hắn đang cầm chĩa vào họ. Riley tắt cổ họng khô khốc.

- À, Eddie đấy à?

- Ô, - người cao lớn trả lời. – Còn Flynn đang mua súng đấy. Các anh mà lộn xộn tí có trò vui ngay.

- Nhưng chẳng có chain gì cả, - Riley vội phản kháng, trong bụng thầm rửa sao mình số đen lại đụng đúng hai tay cô hồn của băng Grisson. – Tôi chưa kịp nhận ra anh đấy thôi.

Eddie lắc bao thuốc để rơi một điếu bà bật diêm. Riley chồm tới để che Cô Blandish nhưng Eddie đã vội nhìn thấy rồi.

- Gái? – Eddie hỏi khi mời thuốc.

- Chúng tôi có việc phải đi ngay, - Riley vội vã nói – Thôi hẹn gặp lại Eddie. Mở máy đi Sam! Eddie đặt cánh tay trên cửa:

- Ai đấy Riley?

- Anh không biết đâu. Bờ nhí của tôi.

- Dỡn chơi! Sao nó “lặng” quá vậy?

- Cô ta say, - Eddie lí nhí trả lời.

- Anh nói! – Eddie làm ra dáng bị xúc phạm – Đâu co cần phải ma lanh mới biết được ai phục rệu cô ta. Xem thử chút nào?

Riley lưỡng lự, mắt liếc thấy Flynn bước xuống, súng chĩa vào người, khiến gã né sang bên.

Eddie rút chiếc đèn pin lớn bấm chiếu vào cô gái, y kêu lên:

- Chà tuyệt sắc. Này Riley, anh không thấy xấu hổ khi chuốc rượu say cho cô gái đẹp thế này à? Mẹ cô ta biết không? (Eddie lùi lại, phà khói thuốc vào mặt Riley). Các anh định đưa cô ta đi đâu?

- Về trả mẹ cô ta, - Riley trả lời, - Thôi đừng đùa nữa, Eddie. Để chúng tôi đi.

- Tất nhiên. Tôi không muốn ở vào trường hợp cô bé này khi cô ta tỉnh dậy thấy mình ngồi trong xe với ba con khỉ các anh. Đi đi.

Già Sam mở máy ầm ĩ. Chiếc Packard lồng lên, biến mất trong màn đêm.

Eddie nhìn theo, giở mũ gỡ đầu. Flynn cất súng vào xe, bước tới. Đó là một con người mặt choắt trông như con chuột thật dữ dằn. Eddie hỏi:

- Mày nghĩ thế nào? Chuyện đáng ngờ đấy!

Flynn nhún vai.

- Phải làm rõ ra thôi.

- Chắc mày định nói mày sẽ làm rõ chain nhưng người thực hiện lại là tao chứ gì? - Eddie nói đáng cao ngạo, - Mấy thằng ôn dịch ấy mưu tính gì trong chuyện đưa con gái đẹp như thế? Con nhỏ là ai?

Flynn đốt thuốc. Gã không khoái chuyện này chút nài. Chạy từ Pittsburg đến đây mệt rã rời rồi hơi đầu mà dính vào. Gã chỉ mong được lăn ra ngủ thôi. Eddie nói tiếp:

- Con nhỏ có dấu bầm nơi cằm. Chớ nói là nó bị bắt cóc bởi một thằng ăn mảnh như Riley. Nó không đủ gan làm việc đó. Để tao gọi Măng.

- Ồ thôi đi, - Flynnngâm gừ, - Mày không muốn ngủ thì tùy, còn tao buồn ngủ rũ mắt đây.

Eddie không nghe, bước đến chỗ thằng bé bán xăng đang mở to mắt sợ chết khiếp.

- Điện thoại ở đâu?

Đưa bé dẫn hẳn vào văn phòng.

- Được rồi, bé con ra ngoài kia.

Eddie quay số, chờ. Một lúc sau tiếng của Doc ở đầu dây, Eddie vội vã thầm thì:

- Tôi đang gọi ở trạm xăng xóm Thiên Nga đây. Băng Riley vừa mới đi, mang theo một con nhỏ, loại sang ngợp người. Nhất định không phải cùng loại với bọn chúng. Riley bảo con nhỏ say, nhưng có dáng xỉu vì ăn đòn. Ở cằm. Hình như Riley bắt cóc nó. Anh báo cho Măng nhé!

- Đợi đấy. (Sau một lúc, Doc trở lại). Măng hỏi con nhỏ giống ai, ăn mặc thế nào?

- Nhỏ tóc hoe. Nói là đẹp thì không đủ đâu, dân mình tinh màn bạc cũng phải chào. Chưa bao giờ tôi thấy. Mùi thanh, quý phái, trán cao, mặc áo dài dạ hội màu trắng, mũ đen loại xuýt pe. Hẳn đợi Doc đi nói với Măng và trở lại.

- Măng nói có thể là con gái lão Blandish đấy. Tối nay con nhỏ đến khách sạn Chiếc Giày Vàng ở Thung lũng Cây Tùng, có đeo chuỗi hạt xoàn gia bảo nhà Blandish. Tôi thấy lạ là Riley lại dám làm một cú to thế. Theo anh thì sao?

Giọng nói the thé và gay gắt của Măng bỗng nổi lên trong máy:

- Alố! Eddie đấy à? Tôi sẽ cho bọn trẻ đi ngay. Anh đến gặp chúng ở giao lộ Cây Sồi Lớn. Nếu Riley chộp con gái Blandish thì chắc hẳn sẽ đem đến nhà Johnny. Chỉ có nơi đó thôi. Nếu đúng là con nhỏ đó thì đem về đây.

- Xin tuân lệnh Măng. Phải xử bọn Riley ra sao đây?

- Lại còn phải giải thích tất cả sao? Động não một chút và nhanh lên.

Máy ngắt. Eddie vội vã trở về xe, ném một đô la cho thằng bé rồi leo lên ngồi cạnh Flynn.

- Vọt đi. Măng gửi người đến gặp ta. Bà tin là Riley đã bắt con nhỏ Blandish.
- Flynn lầu nhầu :
- Bà điên rồi. Mấy thằng thỏ đế đó mà lại dám chớp con nhỏ Blandish ! Chà, đi đâu đây ?
 - Đến giao lộ Cây Sồi Lớn rồi đến nhà lão Johnny.
 - Hết ngủ rồi. Hơn 150 cây số đấy.
- Chiếc xe phóng trên đường, Eddie cười to :
- Để bữa khác hãy ngủ. Bây giờ tôi mogn gặp con búp bê đó. Lẹ lên.
- Flynn nhấn mạnh ga.
- Mà y thì chỉ nghĩ đến bọn đàn bà !
 - Còn nghĩ đến cái gì nữa, - Eddie vặc lại, - Đàn bà và xin là hai thứ làm cho thế giới chuyển động đấy !

IV

Ánh bình minh hé rạng trên các ngọn đồi khi chiếc Packard leo lên con đường gập ghềnh dẫn tới trại của lão Johnny.

Già Sam lái thật thận trọng. Lão mệt lắm nhưng không chịu nhìn nhận. Mấy lúc sau này lão cứ sợ Riley đuổi lão ra vì quá già. Riley và Bailey luôn luôn nhìn con đường phía sau để chắc chắn không ai đuổi theo hết. Cả hai đều hoang mang và mệt đuối.

Cô Blandish hết sức ngòai xa Riley. Cô không biết chúng dẫn mình đi đâu. Cả ba không ai nói một lời từ lúc cô tỉnh lại và cô cũng không dám hỏi. Chắc chắn lúc này cha cô đã báo với Cảnh sát rồi và mọi người đi tìm kiếm. Cô tự thuyết phục rằng thế nào họ cũng tìm ra, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Nhưng từ đây đến đây, số phận cô sẽ ra sao ? Cô thực sự hoảng sợ. Không thể nào có ảo tưởng gì về ba kẻ bắt cóc. Rõ ràng chúng cũng đang có mối lo sợ chết khiếp, nhất là hai tên trẻ.

Riley không thể nào quên mối đe dọa từ băng Grisson. Nhất định thế nào Eddie cũng báo với Măng Grisson. Cả băng thì Măng là người thông minh nhất, nguy hiểm nhất. Tất nhiên mục sẽ đoán ra cô gái là ai và biết ngay chuyện chuỗi hột xoàn. Mục sẽ làm gì sau đó ? Tất nhiên cho người đuổi theo bọn hấn. Mục có ý tìm bọn hấn ở nhà Johnny không ? Riley chắc là không vì Johnny chỉ chơi với đàn làm chuyện cò con mà hăng Grisson nổi danh thì không hạ mình như thế.

Vậy thì phải hành động thật nhanh. Khi kiếm được chỗ giấu kỹ cô gái, gã sẽ tiếp xúc ngay với Blandish. Lấy tiền, trả cô gái lẹ cho chúng chừng nào hay chừng ấy.

Già Sam dừng xe và Bailey bước xuống, Riley vẫn ngồi nguyên.

- Vào xem thử lão có nhà không ?

Gã xoay xoay khẩu súng, lão liêng nhìn vào phía dưới tán cây.

Bailey đến gõ cửa :

- Ê ! Johnny !

Một lát sau, Johnny ra mở, vẻ nghi ngờ. Lão gần bảy mươi, người cao to, gầy gơ xương, mặt nhàn nhúm vì rượu, mắt kèm nhèm. Ngày xưa, xa lắm, lão nổi danh là tay cạy tủ sắt tài tình nhưng rượu đã làm hư lão. Lão nhìn Bailey, chiếc xe rồi trông thấy Cô Blandish.

- Chuyện gì thế các bạn ? gặp khó khăn à ? Bailey mạnh giỏi chứ?

Bailey bước vào nhưng Johnny lấy thân mình chặn lại. Bailey giải thích :

- Chúng tôi đến nhờ lão vài hôm. Để chúng tôi vào.

- Đứa con gái kia là ai vậy ? – Johnny hỏi, người vẫn không nhúc nhích.

Riley lôi Cô Blandish ra khỏi xe đi vào, theo sau là già Sam.

- Này, Johnny chớ nghi ngờ như thế. Để chúng tôi vào. Có lợi khá lắm. Lão để tôi đứng ở cửa mãi à ?

Johnny né mình sang bên. Riley đẩy Cô Blandish vào. Nhà có một gian rộng phía dưới, hai phòng trên lầu có lan can gỗ. Phòng dưới dơ bẩn không thể tả, có một cái bàn, bốn thùng gỗ làm ghế, cây đèn bão gắn vào tường, chiếc radiô trên kệ, thế là hết.

Già Sam bước vào sau cùng khép cửa lại. Cô Blandish chạy đến bên Johnny, nắm tay lão nức lên.

- Thưa ông, xin ông giúp cho (mùi rượu và mồ hôi chua loét từ người lão xông ra khiến cô lợm giọng). Mấy người này bắt cóc tôi, Cha tôi...

Riley lôi cô ra sau, gầm lên :

- Cô có câm không ? Nói một tiếng nữa, tôi vả sứt miệng ngay.

Johnny lo lắng nhìn Riley, phản đối yếu ớt :

- Tôi không muốn dính dấp tới một vụ bắt cóc...

- Tôi xin ông hãy gọi điện cho cha tôi...

Riley nhào tới tát mạnh một cái. Cô lùi lại hoảng kinh la lên.

- Tao đã bảo mày rồi. Câm cái miệng lại.

Cô Blandish đưa tay xoa má, mắt tóe lửa.

- Đồ hôi thối. Sao mày dám chạm vào người tao ?

- Nếu cô không câm miệng thì không phải chỉ là chạm vào người thôi đâu, - Riley dịu giọng nói.

- Ngồi xuống, không được lên tiếng, nếu không thì ăn đòn.

Già Sam bước lại, dáng lo lắng, lấy một cái ghế đặt bên cạnh Cô Blandish.

- Bình tĩnh lại đi cô bé. Chớ làm gã nổi xung lên.

Cô Blandish buông người xuống thùng gỗ, tay ôm mặt. Johnny hỏi :

- Ai đấy ?

- Con gái Blandish, - Riley trả lời. - Giá đáng một triệu đô la đấy. Ta chia đều bốn người. Chúng tôi chỉ ở đây trong vòng ba hay bốn ngày thôi.

Johnny lăm lét nhìn.

- Blandish? Cái lão ngồi trên đồng bạc ấy à?

- Hàng triệu, hàng triệu. Lão nghĩ thế nào, Johnny?

- Tốt. (Lão gãi cái đầu dơ). Đồng ý nhưng không quá bốn ngày.

- Để nó ở đâu? – Riley hỏi. – Lão có cái hộp nào không?

Johnny chỉ một cái cửa lên hành lang: “Trên kia”.

Riley quay sang Cô Blandish:

- Lên!

- Cô nên làm theo lời hăn, - già Sam khuyên – Phải ăn đòn thì có ích gì đâu.

Cô gái đứng dậy bước lên thang gác. Riley theo sau, gã đá cánh cửa bảo: “Vào đi”.

Cô Blandish bước vào, Riley đến thắp ngọn đèn dầu treo trên trần và nhìn quanh. Phòng có một chiếc giường bẩn dơ sợ, không nệm, không vải trải. một vò nước nổi vàng trên mặt đất ngay dưới sàn. Một chậu kẽm để trên một hộp bao bì. Cửa sổ che bằng bao tải. Riley nhạo:

- Như thế này để co thay đổi không khí đôi chút. Ở yên đây nếu không tôi lại lên chăm sóc cô

đấy.

Cô Balndish hoảng hồn đang mở to mắt nhìn con nhện đen bụi đang bám trên vách. Riley hỏi: - Nó làm cô sợ à? (Hắn bước tới túm con nhện, mấy chân nhện giật giật). Cô muốn tôi thả nó lên áo không?

Cô Balndish lùi lại run rẩy.

- Ráng sức tử tế thì cô không việc gì hết. Còn nếu quấy rầy tôi thì cô sẽ hối tiếc đấy. – Vừa nói gã vừa bóp nát con nhện. – Cô không tử tế thì sẽ như thế này. Thôi, yên đó đi.

Gã bước ra khép cửa lại, xuống nhà. Bailey và già Sam ngồi trên thùng gỗ hút thuốc. Gã hỏi Johnny:

- Có gì ăn không? – nhưng gã chợt cứng người.

Johnny vừa giương khẩu súng uy hiếp ba người. Riley muốn rút súng ra nhưng nhìn đôi mắt của lão, gã dừng ngay lại. Johnny nói:

- Riley, chớ lộn xộn. Khẩu pháo này xuyên một lỗ lả lăm.

- Lão làm gì thế? – Riley hỏi giọng khô khốc.

- Chuyện này tôi không thích, - Johnny trả lời. – Anh ngồi xuống đi, ta nói chuyện với nhau. Bọn họ lên tiếng trên đài trước khi các anh đến đây chừng nửa giờ. Ai giết gã kia?

- Chính nó! – Riley trở Bailey. – Thằng khốn đó mất tinh thần.

- Tôi mà mất tinh thần à? – Bailey phản đối. – Tôi bị buộc phải hạ hắn vì cái thằng xù kia không dám ra mặt giúp tôi một tay.

- Thôi dẹp! – Riley ngắt lời. – Thì cũng thế thôi. Thằng kia chết rồi. Cảnh sát truy ta tội giết người nhưng ta giữ được đứa con gái. Nếu rút được tiền của thằng già xong là ta dốt.

Sau một lát, Johnny gạt đầu và buông súng.

- Tôi biết các anh từ lúc các anh còn nhỏ. Không bao giờ tôi nghĩ các anh nhúng tay vào vụ giết người. Tôi không thích chút nào. Một án mạng, một vụ bắt cóc.... Bọn cóm Liên bang sẽ theo các anh sát nút. Các anh trở thành tội phạm của mọi người. Tay mơ như các anh không chịu nổi đâu.

- Lão sẽ được hai trăm năm mươi ngàn lấy ở tiền chuộc. Nhiều lắm đấy, Johnny ạ. – Riley bình tĩnh nói.

- Lão cứ nghĩ xem với số tiền đó lão mua được bao nhiêu là rượu, - Bailey nói thêm, - Cứ là tắm trong uytxki.

Johnny chớp mắt.

- Cả thế giới cũng không có từng ấy tiền đâu.

- Johnny, hai trăm năm mươi thiên, mình lão thôi.

Lão thông thả đặt súng vào giá. Cả ba người nhẹ mình nhìn lão đi lấy một bình sứ và một hộp gỗ thiếc.

- Làm một cốc, các cậu?

- Gì thế? – Riley nghi ngờ hỏi. – Để lão nấu đấy à?

- Loại tốt đấy. Không có thứ nào hơn đâu.

Johnny rót đầy lon chuyển tay cho ba người. họ uống thật thận trọng. Bailey suýt sặc nhưng Riley và già Sam nuốt được chất nước cháy bỏng cổ họng. Già Sam lấy tay áo chùi miệng.

- Có gì đớp không Johnny?

- Anh tự lấy đi. Có cái nồi trên bếp ấy.

Lão già Sam lại phía bếp trong khi Bailey nói với Riley:

- Mày bắt con nhỏ là sai rồi. Lẽ ra phải xóa sổ nó mới đúng. Eddie chắc chắn sẽ báo cáo cho Măng Grisson biết và mụ sẽ sai Slim nhào tới ta.

- Câm đi. – Riley gầm lên.

Johnny nhồm dậy.

- Gì thế ? Slim ? Hắn có biết vụ này không ?

- Không việc gì đến lão ! Bailey nó nói vậy đấy.

- Dởn thiệt ? – Bailey quay sang nói với Johnny. – Lúc tới đây, chúng tôi gặp Eddie Schultz. Hắn nhòm thấy con nhỏ và chắc chắn nó tâu với Măng Grisson rồi.

- Nếu Slim biết vụ này thì tôi buông, - vừa nói Johnny vừa tiến lại giá súng.

Riley rút khẩu 38 ra.

- Để yên cái kèn đó đi. Slim Grisson không làm tao sợ đâu. Nó không thể nào cản việc của ta được.

- Slim là thứ thuốc độc, - Johnny khó chịu nói, - Tôi biết tất cả các anh, ai cũng còn có một chút khá. Còn Slim thì không. Nó hư thối đến tận xương tủy rồi.

Riley khạc nhổ trên bếp.

- Thằng đó tàng tàng, điên khùng, có thể thôi.

- Đúng vậy, nhưng nó là đứa giết người. Giết bằng dao. Tôi, tôi không ưa những đứa dùng dao.

- Lão chó lo, - Riley trấn an. – Ta ăn đi.

Lão già Sam dọn món ra gu ra đĩa thiếc, lăm bằm:

- Thứ này hơi mèo quá. (Lão trút một ít vào cái tô). Để tôi đem lên cho con nhỏ. Nó cũng cần phải ăn một chút.

- Nó khảnh ăn lắm. Thứ này nó thềm vào, - Riley cười nhạo.

- Đói đầu gối cũng phải bỏ, - già Sam trả lời.

Lão đem lên gác. Cô Blandish ngồi bên mép giường, thấy rõ là đã khóc. Cô ngược nhìn lên khi già Sam bước vào. Già vụng về nói:

- Này cầm lấy để nhét vào mép. Cô sẽ thấy đỡ hơn nếu ăn một chút.

Mùi thịt hư khiến Cô Blandish buồn mửa.

- Không... cảm ơn... Tôi... không thể..

- Thịt hơi hôi một chút, - già Sam nói như xin lỗi, - nhưng ăn được đấy. (Già đặt bát xuống giường, nhìn tấm nệm tẩm lợm và lắc đầu). Chắc cô không quen sống thế này. Để tôi kiếm một tấm ga trải giường.

- Cảm ơn, ông tử tế quá. (Cô lưỡng lự rồi hạ thấp giọng). Ông giúp tôi. Chỉ cần ông gọi điện cho ba tôi biết tôi đang ở đâu là ông được thưởng một số tiền lớn. Tôi van ông, mong ông giúp tôi.

- Không được đâu, - già Sam lo lắng nói và bước lùi ra cửa, - Tôi già quá không kham nổi. Hai đứa kia dữ lắm. Tôi không giúp gì cô được.

Già bước ra, khép cửa lại. Riley và Bailey đang ăn. Xong bữa, Riley đứng lên cười :

- Chưa bao giờ tôi ngốn như thế này cả. (Gã nhìn đồng hồ). Mới chín giờ kém năm. Tôi phải gọi Anna. Chắc cô nàng đang tự hỏi không biết tôi ở đâu.

- Mày có ảo tưởng nhiều quá đấy. Cứ nghĩ là Anna quan tâm tới mày luôn sao ? – Bailey nói và ra đứng phía cửa sổ nhìn ra.

Riley báo số điện của Anna cho cô tổng đài, sau vài phút tiếng nói của Anna vọng lên phía đầu dây.

- Chào con chim nhỏ ! Frankie đây !

- Frankie ! (Giọng Anna rít lên khiến cả ba đều nghe rõ). Đồ rác rưởi, đang ở đâu đấy ? Anh bỏ rơi tôi thế này à ? Anh tưởng tôi khoái ngủ một mình trên giường cả đêm à ? Anh làm gì thế ? Ngủ với con nhỏ nào thì cứ chết với tôi ?

Riley mỉm cười, lúc nào gã cũng khoái nghe giọng Anna.

- Chớ giận, con bồ câu bé nhỏ của anh. Anh đang làm một vốn lớn. Một vốn to nhất trogn đời, sẽ có cả đồng tiền. Từ nay em sẽ có áo choàng lông tha hồ mà vẫy vo. Cô đào Monroe đứng bên em cũng chỉ là một con nhỏ lang thang thôi. Mà này nghe đây. Anh đang ở nhà Johnny, phía giao lộ Cây Sồi Lớn.

- Riley ! – Bailey hoảng hốt kêu lên. – Bọn chúng đến kìa ! Hai xe. Băng Grisson đấy !

Riley vụt thả ống nói xuống, chạy ra phía cửa sổ.

Hai chiếc xe ngừng lại bên chiếc Packard. Nhiều người bước xuống. Riley nhận ra bóng dáng Slim.

Gã quay lại bảo Johnny :

- Lên trên lầu với con nhỏ. Làm sao cho bọn chúng không nghe gì hết. Phải gạt cho được bọn này. Nhanh lên.

Cả bọn chạy lên phòng Cô Blandish, Riley nói, mồ hôi bong nhầy mặt:

- Phía dưới có một bọn muốn hại cô. Nếu cô muốn yên lành thì chớ lên tiếng. Tôi đang cố sức lừa chúng. Nếu chúng biết cô ở đây thì cô chỉ còn nước mà cầu kinh thôi.

Cô Blandish thấy lạnh mình. Không phải là kết quả của câu nói ngắn ngủi Riley vừa thốt ra mà là vì cái vành môi xám ngoét và đôi mắt lác thần của gã.

Vành Khăn Cho Em

Dịch giả: Nhật Tân

Chương Một (tt)

V

Riley đứng im quan sát nhóm người đang nhìn gã. Eddie đứng kia, hai tay thọc túi, cái mũ phớt sụp xuống mắt. Flynn ở phía trái, không thấy bàn tay đâu cả mà đôi mắt thì lạnh buốt, đáng canh chừng. Woppy và Doc, mỏ ngậm thuốc, đứng gần nơi cửa.

Nhưng Riley chú nhất vào Slim Grisson. Gã đang ngồi ở một góc bàn, đôi mắt không hồn nhìn vào đầu mũi giày bám đầy bụi. Người gã to lớn, ưỡn ẹo, nước da mai mái, chiếc miệng nhão trể xuống, đôi mắt vàng ệch nhìn ngẩn ngơ làm gã có dáng ngây ngốc đần độn nhưng ẩn giấu sau chiếc mặt nạ ngu si đó là cả một sự hung ác vô vàn.

Cả cuộc sống của Slim Grisson, đúng là một mẫu hình của kẻ giết người bệnh hoạn. Khởi đầu là

gã không chịu học hành gì hết mà lại thấy cần tiền rất sớm. Tính tình tàn ác, gã thích hành hạ loài vật. Từ lúc mười tám tuổi, gã đã lộ ra khuynh hướng giết người và càng ngày sự mất quân bình tâm trí càng nặng. Thỉnh thoảng gã trở lại bình thường, có vẻ lạnh lẹn một chút nhưng phần lớn thời gian, gã xử sự như một tên gốc nhà quê hoàn toàn.

Mẹ gã, Măng Grisson, không bao giờ chịu nhận là con trai mình bất bình thường. Mẹ tìm cho con một chỗ làm ở một hội thụt bì da, gã có dịp lân la với bọn gangster, thấy chúng giơ súng tỉnh bơ và tiêu tiền như rác. Slim kiếm ra một khẩu súng và vụ giết người đầu tiên của gã đến ngay. Gã bỏ trốn mất tăm đến hai năm rồi tái xuất hiện khoe khoang thành tích giết người trong khoảng thời gian ấy. Măng Grisson quyết định đào tạo gã trở thành một đầu đảng và tự mình trông nom việc huấn luyện con trai. Mỗi lần gã xông vào một vụ cướp, mẹ chuẩn bị thu xếp tỉ mỉ từng chi tiết như dạy khỉ làm trò vậy. Nhét được lời nào mẹ dạy vào đầu là gã không bao giờ quên. Măng tập hợp được một bầy-hết-xài: Flynn mới vừa ra tù bốn năm vì đánh cướp nhà băng; Eddie Schultz, cựu hộ vệ của một trùm liên đoàn tội ác; Woppy chuyên viên mở két sắt và bác sĩ Williams biệt danh là Doc, một lão già bị gạch tên trong y sĩ đoàn, sẵn sàng ai bảo gì cũng làm.

Mẹ đặt thẳng con cầm đầu mấy tên ấy nhưng chính mẹ nắm quyền. Không có mẹ thì Slim chẳng làm nên trò trống gì.

Riley khiếp vía vì cả bầy người dàn ra đó. Hai tay hắn nắm ve áo để tỏ ra ý định hoà hoãn và sống người nhìn. Eddie nói:

- Chào Frankie. Chắc anh muốn gặp lại tôi phải không?

Riley từ từ bước đến, giọng khàn khàn:

- Chào! Thật không ngờ gặp anh sớm quá.

Hắn dừng lại bên Bailey không dám quay ra sau Eddie hỏi:

- Cô gái thoát y đó đâu rồi?

Riley cố gắng tự chủ. Muốn rút ra khỏi cái hố lầy này thì phải biết bịp, bịp sao cho ăn. Hắn nói giọng tự nhiên:

- Anh đi cả quãng đường dài như vậy chỉ để xem mặt cô ta sao? Muốn hẹn hò à? Rủi quá, chúng tôi chán nên buông rồi.

Eddie thả mẩu thuốc xuống đất, lấy chân di di.

- Sao lại thế được? Tôi muốn nhìn cô ta một chút. Ai đấy, Frankie?

- Anh không biết đâu, Eddie ạ.

Hắn cảm thấy cả bọn lạnh lùng nhìn hắn – trừ Slim – không ai tin. Eddie hỏi:

- Anh nhặt cô ta ở khách sạn Chiếc Giày Vàng đấy à?

Riley cảm thấy lạnh mình.

- Con nhỏ ấy à? Ngỡ nó làm sao chui được vào đấy? Chúng tôi nhặt được ở ba Izzy, tính đem nó đi một vòng đùa chơi chốc lát. (Riley cố nặn ra nụ cười nhưng trông như mếu). Nó không chịu hiểu, thôi tổng nó về nhà cho rảnh nợ.

Eddie phát cười to lên, vẻ thích thú.

- Thật sao? Anh đi viết phim truyện được đấy Frankie ạ. Anh tưởng tượng ra chuyện hơi khủng đấy.

Slim ngẩng đầu lên rất từ từ, mắt nhìn vào Riley nhưng hắn không dám nhìn lại. Slim hỏi:

- Johnny đâu?

- Trên lầu, - Riley đáp mà thấy mồ hôi chảy dọc sống lưng.

Slim từ từ quay sang Eddie. Gã làm gì cũng hết sức chậm chạp.

- Đi tìm lão đi.

Cửa phòng mở. Johnny bước ra lan can, mọi con mắt đổ dồn nhìn lão. Johnny chẳng gây thù kết oán với ai, chẳng thuộc phe nào, lão luôn luôn trung lập. Riley nhìn thật lâu vào Johnny để mong lão im lặng cho nhưng lão không nhìn mà gãi mũi nhìn Slim.

- Chào Johnny.

- Chào Slim, - Johnny đưa hai tay nắm lấy thành lan can.

- Gặp nhau đáng đồng tiền bát gạo quá, phải không Johnny? - Slim cố mỉm cười thân mật.

Đôi bàn tay của Slim không ngừng cử động, cứ lên lên xuống xuống dọc theo dùi hoặc mân mê sợi dây nơi cổ thay cả vạt hay rút rút vạt áo nhàu nát. Bàn tay không một mồi, xương xẩu, kinh khiếp. Slim lại lên tiếng:

- Tôi vừa có con dao mới, Johnny ạ.

Johnny nghiêng bên này rồi nghiêng bên kia, trả lời mà mắt lơ lửng nhìn Eddie:

- Tốt cho anh thôi.

Thình lình Slim làm một động tác Johnny không theo kịp.

Bàn tay gã đã nắm gọn con dao cán đen, lưỡi mỏng, dài khoảng mười lăm centimét. Gã xoay xoay con dao trong các ngón tay.

- Nhìn xem đây, Johnny.

- Anh thật may kiếm được con dao tốt quá..., Johnny trả lời, mình mấy cứng đờ.

Slim gật đầu.

- Tôi biết. Lão xem nó lấp lánh. (Một tia sáng mặt trời xuyên qua cửa kính nhóp nhúa phản chiếu trên lưỡi dao vẽ một vệt sáng trên trần nhà). Johnny, lão hẳn biết là nó cắt ngọt lắm.

Doc Williams bần chồn nhai điếu xì gà đứng sau Eddie, thấy có dấu hiệu báo cơn thần kinh của Slim sắp nổi lên nên bước lại nói với một giọng mềm mỏng:

- Bình tĩnh lại đi, Slim.

- Câm đi, - Slim gầm lên, mặt bỗng nhả lại, mắt lừ lừ ngược lên nhìn Johnny đang đứng lạng người, - Xuống đây, Johnny!

- Anh muốn gì tôi thế? – Johnny vẫn không nhúc nhích, hỏi giọng khàn khàn.

Slim vẫn vạch vạch dao lên bàn, giọng hơi to hơn:

- Xuống đây!

Doc ra dấu cho Eddie can thiệp:

- Để yên lão, Slim, Johnny điệu nghệ lắm mà.

Slim quay sang Riley:

- Thế thằng cha này, hẳn có điệu nghệ không?

Đầu gối Riley sụm xuống. Mặt mày bóng nhẫy mồ hôi. Eddie vẫn lặp lại thật gọn:

- Để lão yên. Cất dao đi Slim. Để tôi nói chuyện với Johnny.

Trong băng, Eddie là người duy nhất có thể dun dấy Slim khi gã nổi cơn thịnh nộ nhưng Eddie đủ thông minh để hiểu hẳn đang chơi với lửa. Sẽ có một ngày bào đó hẳn không trấn áp nổi Slim nữa. Slim nhả mặt nhưng con dao biến mất. Gã lén nhìn Eddie rồi đưa tay gãi mũi. Eddie giải thích:

- Chúng tôi muốn biết con nhỏ, Johnny ạ. Lão thấy nó đâu không?

Johnny đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc. Lão muốn có ngay một li rượu, nhất là muốn cả bọn cút hết đi. Lão nói:

- Tôi không biết có phải con nhỏ đó không, nhưng nó có ở đây.

Không ai nhúc nhích, Riley nắc một tiếng còn Bailey mặt mày xanh lè.

Johnny quay lại mở cửa ra, gọi lên một tiếng và né sang một bên. Cô Blandish xuất hiện trên lan can, những cặp mắt đổ dồn vào cô nhưng cô đã thụt lại, dựa lưng vào vách. Woppy, Eddie và Flynn rút rút súng ra. Slim ra lệnh mắt vẫn không rời Cô Blandish.

- Tước súng chúng đi.

- Làm đi, Doc, - Woppy nói. - Tôi che cho.

Doc từ từ bước tới bên Bailey lấy khẩu súng dưới cánh tay. Bailey đứng yên, liếm môi. Doc lại qua Riley. Hắn vừa quay mình thì già Sam bắn thật nhanh. Khẩu súng tự động gầm lên đúng lúc Woppy đặt một viên vào đầu già Sam. Làn gió viên đạn lướt qua má Doc. Hắn thụt lại ngạc nhiên trong khi than hình già Sam đổ sập xuống. Riley và Bailey mặt trắng bệch nín thở.

Slim nhìn họ rồi quay sang xác già Sam, nét mặt hắn lên vẻ khát máu. Johnny đưa Cô Blandish đang khóc vào phòng. Cô gần như phát điên. Slim nói:

- Vứt hắn đi.

Doc và Woppy lôi xác già Sam ra ngoài rồi trở vào ngay. Eddie bước tới gần Riley, lấy nòng súng gõ gõ vào ngực.

- Sao, chó ghẻ, hết đùa sao? Mày nguy rồi. Nói đi. Con bé là ai?

- Tôi không biết, - Riley nắc cục, toàn thân run rẩy.

- Nếu mày không nói thì để tao. (Eddie nắm ve áo Riley lắc từ đằng trước ra đằng sau). Đó là con gái lão Blandish. Mày bắt nó để chiếm lấy chuỗi hột. Hột đang ở trong túi mày.

Hắn thò tay vào trong túi áo vét Riley rút ra chuỗi kim cương. Im lặng thật dài, mọi người ngấm ngĩa chuỗi trang sức. Rồi Eddie thả Riley ra, giọng nói có vẻ thành thực:

- Thật tội nghiệp cho mày, nhưng tao việc gì phải lo hộ.

Hắn bước lại đưa chuỗi hột cho Slim. Slim đưa chuỗi hột ra ánh mặt trời, gã ngáy người kêu lên:

- Xem này, Doc. Đẹp không? Nó lấp lánh như sao trên trời đêm vậy.

- Chuỗi hột này là cả một gia tài, - Doc dán mắt vào nó.

Slim ngược mắt nhìn lên cánh cửa trên lầu.

- Eddie, đưa cô ta xuống cho tôi nói chuyện.

Eddie liếc nhìn Doc nhưng tên này lắc đầu. Eddie nói:

- Phải làm gì bọn này bây giờ? Ta hỏi Măng xem.

Slim vẫn nhìn chuỗi kim cương.

- Đem cô ta xuống, Eddie.

Eddie nhún vai, bước lên thang gác. Johnny quay mặt đi chỗ khác. Cô Blandish run rẩy nhìn Eddie, vụt đưa tay lên miệng nhìn quanh, tuyệt vọng mong tìm một lối thoát. Eddie thấy thương hại cô ta. Dù là đang khiếp sợ nhưng cô vẫn là người con gái đẹp nhất mà hắn gặp.

- Xin cô chớ sợ. Slim muốn gặp cô. Hãy nghe tôi đây, cô bé. Slim không chỉ hung dữ mà hắn còn mắc bệnh khủng nữa. Nếu cô theo lời hắn thì hắn không làm hại gì cô cả. Nhưng chớ làm trái ý hắn. Hắn nguy hiểm như con rắn ấy. Coi chừng. Thôi xuống đi, hắn đang chờ cô.

Cô Blandish lùi lại, mắt mờ đi vì sợ hãi. Eddie nhẹ nhàng nắm tay cô.

- Tôi không rời cô đâu. Phải đi mới được. Nếu Slim làm gì hại cô thì tôi sẽ can thiệp. Thôi xuống đi cô bé.

Slim nhìn cô đi xuống, thầm thì với Doc:

- Như trong tranh ấy phải không? Mái tóc mới đẹp làm sao!

Doc thấy lo lắng. Đây là lần đầu tiên Slim có thái độ như vậy. Lâu nay gã vẫn ghét đàn bà.

Eddie đẩy Cô Blandish đến trước mặt Slim rồi lùi lại. Cả bọn châu mắt vào. Cô Blandish nhìn Slim với vẻ kinh hoàng. Gã mỉm cười, cái đầu hơi nghiêng nghiêng, đôi mắt vàng ệch loé lên.

- Tên tôi là Grisson nhưng có thể gọi là Slim. (Hắn cọ ngón tay vào vành mũ rồi giờ xâu chuỗi ra). Cái này của cô phải không?

Cô Blandish gật đầu. Cái con vật này có một vẻ gì ghê tởm khiến cô muốn thét lên, thét đến hụt hơi. Slim mân mê chuỗi hạt.

- Đẹp thật... đẹp như cô vậy.

Gã giờ xâu chuỗi về phía cô. Blandish lui lại run rẩy. Slim lắc đầu.

- Tôi không làm hại cô đâu. Tôi thích cô lắm... Cứ lấy đi, của cô đấy. Cô choàng vào cổ đi. Tôi muốn xem nó hợp với cô như thế nào.

- Khoan đã, Slim, - Eddie nói chen vào. – Chuỗi hạt là của tất cả chúng ta đấy.

Slim ho lên một tiếng và nháy mắt với Cô Blandish:

- Cô có nghe thấy không ? Nhưng hắn không đủ can đảm để tới giật của tôi đâu. Hắn sợ tôi.... Bọn họ đều sợ tôi hết... (Gã lại giơ râu chuỗi ra). Nào, lấy đi. Tôi muốn thấy cô choàng nó vào cổ.

Như bị thôi miên, Cô Blandish từ từ cầm chuỗi hạt. Chạm đến các hạt kim cương, cô như hết sức sờ, thét lên một tiếng, buông tay và chạy lên lầu. Johnny đứng chặn lại.

- Đem tôi ra khỏi nơi đây. Tôi không chịu đựng hơn được nữa... Chớ để hắn đến gần tôi.

Slim giật mình, cứng người. Con dao đã nằm gọn trong tay gã. Con người mất quân bình vô hại đã trở lại thành tên giết người khát máu. Gã khom người gọi đồng bọn:

- Mẹ kiếp, đứng chờ gì đấy. Mang chúng đi ngay. Nhanh lên. Ra ngoài.

Woppy và Flynn kèm Riley và Bailey, đẩy chúng ra cửa. Slim gọi Doc:

- Trói chúng vào gốc cây.

Doc mặt xanh mét, lượm vài sợi dây trong đồng hồ vật để ở góc phòng bước theo.

Slim nhìn Eddie, đôi mắt vàng khè tóe lửa:

- Anh trông chừng con bé. Đừng để nó thoát.

Gã nhặt râu chuỗi lên bỏ vào túi bước ra, toàn thân khích động, đầy ý định giết người.

Gã nghe Riley hoảng hốt rên rỉ, mặt trắng nhợt, nháy mồ hôi, miệng giật giật. Bailey lặng đi, khuôn mặt xanh mét, ánh mắt mờ đi vì lo lắng. Cả nhóm đi đến một trảng trống rồi dừng lại, ai nấy đều biết là đã đến pháp trường.

Slim chỉ mấy gốc cây nói:

- Cột chúng vào kia!

Trong khi Flynn rút súng kiểm chế Bailey thì Woppy trói Riley vào gốc cây bằng một sợi dây do Doc ném cho. Riley không có vẻ gì chống đối, chỉ run rẩy dựa vào gốc cây, điếng người. Xong việc, Woppy quay sang Bailey.

- Đứng ở gốc cây kia.

Bailey tỉnh táo, bước thẳng và tiến đến dựa vào đấy. Khi Woppy bước tới, Bailey đập hắn một cú ngay bụng rồi xoay ra phía sau cây, cản đường súng của Flynn. Slim khích động la lớn:

- Đừng bắn! Để sống!

Woppy đau đớn, nằm lăn lộn trên cỏ, hắn cố sức lấy lại nhịp thở nhưng không được, không ai quan tâm tới hắn. Doc lui vào bụi, mặt tái xanh, muốn mưa. Flynn từ từ tiến tới gốc cây.

Slim vẫn đứng nguyên tại chỗ, lưỡi dao nhọn lấp lánh nơi các đầu ngón tay.

Bailey nhìn quanh, làm sao thoát khỏi nơi đây? Phía sau bụi cây dày kín, trước mặt là Flynn đang thận trọng đi tới, bên trái là Slim đang cầm dao. Chỉ còn phía phải, hắn vọt ra nhưng Flynn đến nhanh hơn hắn tưởng. Hắn tung một cú nhưng trượt qua đầu Flynn. Cả hai người ôm nhau vật, nhưng Bailey to con hơn đẩy ra được đánh Flynn ngất xỉu. Bailey nháy vọt một cái định trốn chạy.

Slim vẫn bất động, thân hình cao ngẳng hơi nghiêng về phía trước, cái miệng bệch ra, con dao sẵn sàng phóng. Woppy vẫn chưa thể tham gia chiến đấu được. Bailey vọt thay đổi ý kiến. Chỉ còn Slim, nếu hắn đập được Slim thì sẽ trở lại uy hiếp bất ngờ Eddie. Hắn liền quay lại phía Slim vẫn đứng đấy, đôi mắt vàng ịch sáng lên.

Bỗng Bailey thấy Slim mỉm cười. Bộ dạng ngù ngù biến mất nhường chỗ cho khuôn mặt kẻ sát nhân. Bailey thấy mình chỉ còn sống có vài giây nữa thôi. Chưa bao giờ hắn thấy khiếp sợ đến như vậy. Hắn dừng lại như con thỏ bị thu hồn.

Con dao xé gió cắm vào cổ hắn.

Slim cúi xuống toét miệng cười nhìn hắn giấy chết.

Woppy mặt vàng như gnhệ, ráng ngồi dậy, lăm bầm chửi thề. Flynn vẫn nằm ngửa, cựa quậy khó nhọc. Doc không gan bằng đồng bọn đi vòng ra phía khác.

Slim quay lại gần Riley đang nhắm mắt rên rỉ. Slim cầm con dao xuống đất chùi máu rồi đứng lên. Giọng gã dịu dàng:

- Riley...

Riley mở mắt ra, hỗn hển:

- Chớ, chớ giết tôi.... Xin cho tôi sống.... Chớ giết tôi...

Slim mỉm cười, từ từ bước dưới ánh mặt trời đến gần kẻ đang van lạy xin tha mạng...

Vành Khăn Cho Em

Dịch giả: Nhật Tân

Chương Hai

Cô Blandish bị đẩy ra dưới ánh đèn chói lòa từ trên trần tỏa xuống. Hai mắt cô bị tấm băng keo dán kín.

Măng Grisson ngồi choãi trong ghế nhìn cô. Khi Eddie báo bọn chúng sẽ trở về, Măng đã có thì giờ tính toán xem vụ này đem lại cho mục lợi lộc ra sao, nếu khéo thu xếp và gặp may tí ti thì có thể kiếm được một triệu vào cuối tuần này. Từ ba năm nay, dưới quyền của Măng, cả băng đã có được tiếng tăm rõ rệt. Chúng không làm được những vố lớn nhưng cũng không phải chống chọi nhiều. Các băng khác xếp băng Grisson thuộc loại hạng ba thôi. Vậy mà nhờ cô gái yếu ớt tóc hoe này, băng Grisson đã trở thành kẻ thù công khai của những người giàu nhất, có thể lực nhất trong toàn vùng Kansas này.

Măng Grisson người to mập, má sệ, mắt loang loáng như hai hòn bi ve. Đúng là một mục già xấu đến ghê người, thế nhưng cả băng, kể cả Slim cũng đều khiếp sợ mục.

Eddie giật miếng băng keo che mắt cô Blandish. Cô giật mình khi thấy mình đứng trước mục già. Cô khiếp sợ, lùi lại, nín thở. Eddie nắm cánh tay, cố trấn an và nói :

- Đây cô ấy đây, Măng ạ. Đem về tận nhà theo lời dặn của bà. Xin giới thiệu đây là cô Blandish. Măng hơi chồm người về phía trước, đôi mắt xoi mói, hốt hồn cô gái. Mục ghét nói nhiều, ghét bù lu ba hoa. Khi mọi người nói đến mười tiếng thì mục chỉ cần nói tới một tiếng thôi nhưng trong trường hợp đặc biệt này, mục thấy cũng nên mở lời một chút.

- Nay nghe tao đây, Mày có thể là con của Blandish nhưng với tao thì mày chẳng là cái thá gì hết. Mày ở đây, đến khi ông già mày phải đem tiền đến chuộc, lâu mau là tùy ở lão. Trong thời gian ở đây, nếu mày ngoan thì được để yên, nếu mày gây rối thì hãy coi chừng tao. Cứ thử quậy đi sẽ thấy hối ngay. Hiểu chưa ?

Cô Blandish vẫn nhìn như không hiểu được mục già ghê tởm này có sống thực không.

- Hiểu chưa ? - Măng nhắc lại.

Eddie huých khuỷu tay vào người cô, cô đáp : “ Hiểu ”

- Đem nó vào phòng trước. - Măng ra lệnh cho Eddie. - Chuẩn bị mọi thứ cho nó hết cả chưa ? Khóa cho chặt rồi xuống ngay đây, tao có chuyện bàn.

Trên cầu thang, Eddie nói với cô Blandish :

- Bà già không nói chơi đâu, bà ta còn đáng sợ hơn cả Slim đấy. Coi chừng !

Cô Blandish không trả lời, hình như cô không còn sức nữa. Vài phút sau, Eddie cùng với Flynn và Doc đi vào phòng Măng. Woppy đã ra phố lấy tin. Eddie rót một ly Uyxtki rồi đến ngồi trên tay ghế.

- Slim đâu, Măng ?

- Nó đi ngủ rồi. Mày đừng bận tâm đến nó. Tao có việc muốn nói với mày và Flynn. Chúng mày có nghe tao nói với con nhỏ về chuyện nó làm rận không? Chúng mày cũng vậy. Tao cấm chúng mày với Woppy lôi thôi với nhau vì một đứa con gái đẹp trong nhà. Tao mà chộp được đứa nào lén phéng với con nhỏ thì chó trách. Các băng thường rã vì gái hơn là vì tiền. Do đó tao yêu cầu để con nhỏ được yên. Hiểu chưa ?

Eddie cười nhạo :

- Lời bà cũng có giá trị với Slim phải không ?

- Slim không bao giờ chú ý tới bọn con gái nhà lành. - Măng quắc mắt nhìn Eddie. - Nó tự hiểu lắm. Mày nên lo công việc hơn là mấy chuyện tào lao đó. Mày, Woppy và Flynn cũng vậy. Flynn

nghe ra chưa ?

- Tôi không điếc đâu. - Flynn đáp giọng giận hờn.

- Còn mày, Eddie ?

- Tôi hiểu ngay từ đầu kia !

- Được rồi. (Măng châm thuốc). Với chúng ta, con nhỏ đáng giá một triệu đô la. Nó biến từ nửa đêm thì lúc này lão Blandish tất đã báo bọn cóm, động tới bọn Liên bang rồi. Ta sẽ liên lạc với lão Blandish, bảo lão gạt bọn Liên bang đi, chuẩn bị sẵn một triệu đô la loại giấy cũ và sẵn sàng đưa cho ta. Phía lão chắc không có gì trở ngại. Lão có tiền và muốn con gái được về (Mụ quay sang Eddie). Mày xuống phố gọi điện cho Blandish nói sẽ có chỉ dẫn cho lão về việc trao tiền. Báo cho lão biết nếu lão gạt ta thì con nhỏ rời đời. Chắc tao không cần chỉ chi tiết, mày tự liệu mà nói.

- Hiểu rồi, Măng.

- Thế thì lĩnh đi.

- Phải chia như thế nào đây Măng. - Eddie đứng lên hỏi. - Chính tôi dò ra con nhỏ, tôi phải được phần lớn hơn người khác.

- Đợi lúc nào có bạc sẽ bàn - Măng nói giọng kiên quyết.

- Được rồi, còn tôi thì sao ? Tôi cũng phải có phần. - Flynn chen vào.

- Sao nữa ? - Eddie nói. - Nếu không có tao lúc ấy thì mày đã đi kiếm cái giường mà ngáo rồi.

- Đủ rồi. - Măng gầm lên. - Lĩnh đi, Eddie.

Eddie lưỡng lự nhưng thấy đôi mắt dữ tợn của mụ nhúu lại, hấn nhún vai bước ra, Măng nói với Flynn :

- Bây giờ tới mày. Những kẻ nào biết về băng Riley, dính dáng tới chuyện đêm qua ?

Flynn gãi đầu.

- À...có Johnny, rõ ràng rồi. Lão biết từ đầu đến cuối câu chuyện lúc xảy ra ở đó nhưng lão sòng phẳng lắm. Lão lo chôn mấy thằng kia và giấu súng chúng. Măng chớ quên điều đó. Riley hứa chia cho lão một phần từ bánh nên lão hi vọng ta rộng rãi với lão một chút.

- Ta sẽ rộng rãi. Còn ai nữa ?

Flynn suy nghĩ một chập.

- Có thằng nhỏ nơi trạm xăng thấy Eddie cãi với Riley. Chắc nó thấy tôi có súng. Mà cũng có thể nó nhìn thấy con nhỏ.

- Ai nữa ?

- Hết rồi.

- Tao không muốn có sơ hở nào. Mày lo vụ thằng nhỏ, nó có thể tiết lộ. Làm nhanh lên.

Sau khi Flynn ra đi, Măng ngồi thoải mái trong ghế bành. Doc đi qua đi lại, dáng nóng nảy. Mụ nhìn thấy liền đưa mắt dò hỏi. Mỗi liên hệ giữa mụ với Doc thì khác bọn kia. Lão có học và chuyện có học là điều hiếm có khiến mụ nể nang.

Mụ biết vài năm trước, Doc là một y sĩ giải phẫu nổi danh. Lão cưới cô vợ trẻ kém lão đến 20 tuổi. Một ngày đẹp trời, cô vợ nhí bỏ đi theo anh lái xe và Doc bắt đầu nốc rượu. Vài tháng sau, trong cơn say, lão mổ óc một bệnh nhân và làm người này chết. Lão bị kết án năm năm tù về tội giết người, Flynn gặp lão trong tù nên sau khi ra khám, hấn giới thiệu với Măng. Mụ thấy ngay cái lợi có trong băng một tay y sĩ giải phẫu để khỏi cần đi tìm bác sĩ nếu một tên trong nhà dính đạn. Thế là mụ cung cấp đủ rượu cho lão để lão sẵn sóc đàn em.

“ Nếu ta không có sơ hở thì thật hay. Ta sẽ loan truyền đến tai bọn cóm mà chính băng Riley

bắt cóc con nhỏ. Chúng sẽ lo đi tìm Riley rồi khi không tìm ra chúng sẽ quyết đoán là Riley làm cú đó rồi. Ta ngồi ung dung mà tọa hưởng ”.

Doc ngồi xuống châm thuốc, cử chỉ chậm chạp, nét lo lắng hiện lên khuôn mặt bị tàn phá vì rượu.

- Tôi không ưa mấy chuyện bắt cóc đó. Thật ghê tởm, kinh khiếp quá. Tội nghiệp cho con bé và cha nó. Tôi không thích tí nào.

Măng mỉm cười. Nội trong băng chỉ có Doc là được phép bày tỏ ý kiến riêng và tuy rằng Măng không bao giờ nghe theo nhưng vẫn thích để lão nói, nhất là khi mục cảm thấy đơn độc và đôi khi cũng thấy có ý hay. Mục nói giọng khinh miệt :

- Ông đa cảm quá. Con nhỏ thứ gì cũng có thì nên chịu khổ một chút. Lão già nó có bạc triệu nên cũng chẳng khổ gì. Tôi đã chịu khổ sở nhiều, ông cũng vậy. Đau khổ cũng làm cho con người sượng lên.

- Đúng rồi. - Doc rót một li thật đầy - nhưng con bé còn quá trẻ, quá đẹp. Làm hư hại một cuộc sống trẻ trung như thế thật đáng phàn nàn. Chắc bà không có ý trả nó về nhà phải không ?

- Phải. Một khi ta lấy được tiền chuộc thì phải khử nó đi. Nó biết nhiều quá.

Doc thấy khó chịu, loay hoay trên ghế.

- Tôi không ưa chuyện đó nhưng tôi không thể can thiệp. (Lão nốc cạn rồi rót thêm). Làm cú lớn quá, tôi e khó nuốt.

- Nhưng ông sẽ thích khi lãnh được tiền. - Măng nói một cách tai quái.

Doc nhìn vào li rượu.

- Từ lâu tôi đã không quan tâm đến tiền bạc nữa. Tôi có một chuyện này cho bà biết. Slim có cách đối xử với con nhỏ lạ lắm.

Măng liếc thật sắc.

- Ông nói gì thế ?

- Hồi trước tôi tưởng Slim không để ý đến đàn bà. Mà bà cũng nói như thế phải không ? Thế mà bây giờ, hẳn chú ý đến cô gái. Tôi thấy hẳn nhìn con nhỏ, mắt sáng như một thằng bé mới gặp mỗi tình đầu. Thật đáng tiếc, Măng ạ. Tôi e rằng bà gặp rắc rối về chuyện này.

Nét mặt Măng rắn lại, mắt tóe lửa :

- Ông không đùa đấy chứ ?

- Không, lúc nào chúng gặp nhau, bà sẽ thấy tôi nói đúng. Hẳn muốn trả lại chuỗi hạt xoàn cho cô gái. Hạt xoàn của hẳn, bà nhớ lấy điều ấy.

- Tôi không quên đâu, - Măng nói giọng hung dữ. - Hể tôi hỏi là nó đưa cho tôi ngay. Ông chắc nó mất con nhỏ thật à ?

- Chắc chắn như vậy.

- Để tôi lập lại trật tự mới được. Tôi không muốn có chuyện về đàn bà trong cái nhà này.

- Bà chớ tự tin thái quá, - Doc nghiêm giọng nói. - Slim rất nguy hiểm. Hẳn có thể quay lại chống bà, Măng ạ. Tiếc là bà không chịu nhìn nhận hẳn bình thường...

- Câm đi ! (Vấn đề này là cấm kỵ). Tôi không muốn nghe mấy chuyện khủng đó. Slim rất bình thường. Tôi biết cách đối xử với nó. Thôi đừng nói nữa.

Doc nhún vai, rót thêm li nữa, lão sắp say rồi.

- Bà đừng trách tôi không báo trước.

Măng lãng sang chuyện khác.

- Ông viết cho tôi một bức thư cho lão Blandish. Mai ta gửi đi. Bảo lão bỏ tiền trong chiếc va li

trắng, đăng tin trên tờ Diễn Đàn ngày kia rao bán sơn trắng - có nghĩa là tiền đã sẵn sàng. Giải thích cho lão biết nếu lão cho ta vào trông thì con nhỏ sẽ gặp chuyện gì.

- Được.

Doc bước ra ngoài mang theo cả ly rượu.

Mụ già còn lại một mình, suy nghĩ khó chịu về điều Doc vừa nói. Nếu Slim mất con nhỏ thì mụ phải thủ tiêu nó càng sớm càng tốt. Mụ cứ tìm cách tự thuyết phục là Doc đã nói quá. Mụ nuôi con từ bé, biết chắc hẳn chưa từng gần đàn bà.

"Tốt hơn là để ta nói thẳng với nó. Ta lấy lại râu chuối rồi cẩn thận bán cho kẻ mua đồ gian. Nhưng chắc chắn phải chờ một thời gian, nóng vội trong vài tháng mà đem bán thì chỉ có mà ăn đất".

Mặng bước lên phòng Slim ở lầu một, Slim đang nằm dài. Mấy ngón tay xương xẩu của hắn đu đưa râu chuối. Mặng vừa bước vào râu chuối liền biến đi nhanh hơn là khi Slim rút dao. Nhưng dù hắn có nhanh tay nhưng Mặng cũng đã thấy rồi. Mụ lơ đi như không nhìn thấy.

- Sao mà nằm dài ra đây? Mệt à?

Slim liếc mụ, cái nhìn như rắn độc. Có những lúc mụ làm hắn bức tức với những câu nói dớ dẩn.

- Ờ, tôi mệt. Không thích nghe các người phía dưới.

- Mà phải cảm ơn mẹ đã bắt họ nói ra. Ta sắp giàu rồi, Slim ạ. Con nhỏ sẽ đem lại cho ta một đồng bạc.

Mắt Slim sáng lên, vẻ càu nhàu biến mất.

- Cô ta đâu, Mặng?

Mặng nhìn hắn chăm chú. Đây là lần đầu mụ nghe con nói với cái giọng như thế. Mụ sống người vì thấy Doc nói đúng quá. Thằng khốn nạn này đã ăn phải bả rồi. Mụ đáp với giọng thô bạo:

- Trong phòng phía trước với khóa hai vòng.

Slim lăn mình trên giường, nói giọng con nít ngu ngơ:

- Mặng thấy cô ta đẹp không? Tôi chưa bao giờ thấy một đứa con gái nào như vậy cả. Mặng thấy cô ta không?

- Đẹp à? Mà nói gì thế? Thì cũng như mọi đứa con gái khác thôi chứ gì?

Slim nhìn mụ vẻ ngạc nhiên.

- Mặng nói có nghĩ không đấy? Vậy mà tôi cứ tưởng mẹ có chút ít về thẩm mỹ cơ đấy. Cô ta thật tuyệt! Cứ như là người trong tranh! Tôi muốn giữ cô ta lại. Mẹ không trả cô ta về nhà chứ? Ta cứ lấy tiền còn tôi cứ giữ cô ta. Tôi chưa bao giờ có đào cả. Phải có cô ta mới được.

- À, thật sao? - Mặng nói với giọng khinh miệt. - Mà thử nhìn bộ quần áo, người ngợm mà xem...Thật gớm chết. Mà cứ tưởng con nhỏ quý phái như vậy mà chú ý tới mà à?

Slim nhìn đôi tay, có vẻ như nghi ngờ mình.

- Để tôi đi tắm rửa, thay quần áo. - Hắn nói đại đi, tưởng chừng như ý tưởng chưa bao giờ nảy sinh trong tâm trí hắn. - Tôi cũng có thể sạch được chứ?

- Thôi chớ nói chuyện ngu dần nữa. - Mặng sõ sàng gạt phắt. - Tao muốn lấy râu chuối.

Slim nghiêm đầu nhìn mẹ rồi lấy râu chuối ra tung tung ngoài tầm tay mẹ hắn, dáng láu lỉnh không làm mẹ hắn bằng lòng chút nào.

- Đẹp phải không? Nhưng không phải của bà. Của tôi. Tôi biết rồi, đưa cho bà là bà bán bég ngay. Bà thì chỉ nghĩ đến tiền bạc thôi. Râu chuối của cô ta để tôi trả lại.

Mặng suýt nổi khùng nhưng kìm ngay lại được. Mụ giơ tay ra lệnh:

- Đưa râu chuối cho tao!

Slim tụt ra khỏi giường, trừng mắt nhìn mẹ, tóe lửa :

- Tôi giữ.

Với Măng đây là chuyện hoàn toàn mới lạ. Một thoáng, mặt sững người, hoang mang nhưng rồi cơn giận đã thắng thế, mặt bước tới giờ nắm tay, mặt đỏ gay nhăn nhúm :

- Đưa ngay đây, không tao nện cho một trận bây giờ !

- Ngừng lại ! (Con dao vụt trong tay Slim, hấn ngoẹo đầu nhìn người mẹ, dáng hung dữ). Tốp lại !

Măng sững người, bất động nhìn khuôn mặt mỏng dính, bải hoải và đôi mắt vàng ệch lờ lên.

Mẹ nhớ lời cảnh cáo của Doc, chột rùng mình. Mẹ bình tĩnh nói :

- Cất con dao đi, Slim. Mà làm gì thế ?

Slim nhìn mẹ rồi bỗng nhiên mỉm cười :

- Sợ phải không, Măng ? Tôi thấy rồi, Bà sợ tôi... như những đứa khác.

- Chỉ nói nhảm. Mà là con tao, sao tao phải sợ ? Thôi, đưa chuối hột xoàn đây.

- Tôi đề nghị trao đổi như thế này. - Slim nói giọng ranh ma. - Bà thích chuối hạt, tôi thích dưa con gái. Ta đổi nhau. Chịu không ?

- Đồ khốn... - Măng mở lời nhưng dừng lại khi thấy Slim cắt sâu chuối vào túi.

- Chừng nào bà chưa làm để con nhỏ tử tế với tôi thì bà chưa có sâu chuối. Măng đến nói chuyện với nó đi. Bảo rằng tôi không làm gì hại nó đâu. Tôi muốn nó ở với tôi. Mấy đứa dưới kia tôi không ưa đâu. Măng còn có Doc để nói chuyện còn tôi không có ai hết. Tôi muốn con nhỏ.

Trong lúc hấn nói, Măng suy nghĩ. Cho rằng có chuối hột, mẹ vẫn chưa tẩy đi được. Phải đợi ít nhất vài tháng. Slim muốn giữ ít lâu thì có hại gì ? Cái quan trọng là sự chống đối của hấn đã làm hại đến uy tín của mẹ. Thằng Slim không bình thường. Hấn thật nguy hiểm. Mẹ không thể liều để nó thọc con dao vào bụng. Thôi cứ làm theo lời nó. Dù sao thì cũng không lâu đâu. Lấy tiền xong là thủ tiêu luôn con nhỏ. Slim sẽ quên, mọi chuyện lại đâu vào đấy. Với lại cũng nên để cho nó vui vẻ với con nhỏ một chút, đỡ bị dồn ép, đỡ ru rú ở trong phòng một mình. Mẹ lùi ra xa.

- Cất con dao đó đi. Để tao thử xem sao. Cất đi. Vác dao mà dọa mẹ thì thật là không còn đạo lý gì nữa.

Slim hiểu ngay là mình vừa thắng một trận. Hấn cười nhạo, cất con dao.

- Chà ! Thế là bà hiểu ra rồi. Măng ráng lên, tôi sẽ đưa bà sâu chuối. Nhưng bà phải lo thực sự kia.

- Để tao nói với nó. - và mẹ ra khỏi phòng.

Đây là lần đầu Slim dám đương đầu với mẹ. Mẹ rất lo lắng. “ Doc có lý thật, mà nó còn có thể nguy hiểm hơn, không may là ta già rồi, không còn đủ sức nắm đầu nó được nữa ”.

II

Vừa vào thành phố, Eddie đậu chiếc Buick, mua tờ báo.

Tin bắt cóc cô Blandish và giết MacGowan nằm ngay suốt cả chiều ngang trang nhất. Hấn đọc mà không thấy rõ gì hơn. Cảnh sát trưởng nói là theo một đường dây tin cậy nhưng không nói rõ. Eddie

Hấn bước đến quầy thuốc lá góc đường, gạt đầu chào lão to béo ngồi phía sau rồi bước qua tấm màn che phòng chơi bi đa phía sau. Khói thuốc của khách chơi bốc mù lên. Eddie tìm

Woppy. Gã đang ngồi ở một góc với uytxki. Eddie đến ngồi bên cạnh.

- Có gì mới không ?

Woppy ra hiệu cho người bồi mang ly thứ hai đến.

- Sao, mày không đọc báo ư ?

- Không có gì trong đó hết.

- Ta đợi số báo phát hành buổi chiều. Mày nhớ cái túi da thối đi nhặt nhanh tin cho tờ lá cải của hần không ? Heinnie ấy mà. Hần vừa đến chỗ bọn cóm đấy.

- Gì thế ? Hần làm mặt báo hồi nào thế ?

- Công ty Bảo hiểm hứa tặng một số tiền về chuỗi hột. Heinnie chắc thấy mà ham. Hần bảo bọn cóm là Bailey có lưu ý đến râu chuỗi. Bọn chúng quây khắp thành phố mà không tìm thấy Bailey nên cho rằng chính hần và Riley bắt cóc con nhỏ. Tốt cho ta đấy phải không ?

Eddie mỉm cười :

- Còn phải nói !

- Bọn Liên bang lo vụ này. Chúng đã đến gặp lão Blandish. Cả thành phố đầy ngập cóm. Coi chừng, đừng để chúng nó túm nếu mày mang súng trong người.

- Tao để nó ở nhà rồi. Tao gọi điện cho lão Blandish xong là lĩnh. Mày nên cùng về với tao một thể.

- Đồng ý. Con nhỏ ra sao ? - Woppy hỏi khi Eddie đứng lên. - Tao muốn chuồn với con nhỏ quá chừng.

- Chớ ! Mãng đang ở thế chiến tranh đấy. Mụ không muốn ai đụng tới con nhỏ. Đứa nào xớ rớ là mụ làm to chuyện ngay.

- Mụ Mãng này làm rộn nhiều quá. Có một con búp bê trong ổ mà không dùng thì giữ làm gì ?

- Nếu mày muốn có câu trả lời thì đây : một triệu đô la.

Eddie bước vào cabin điện thoại. Có bảng báo bận. Một cabin khác nằm phía tiệm tạp hóa đối diện. Đường đông xe cộ khiến hần dừng lại bên lề. Trong lúc chờ đợi, hần chú ý đến một cô gái đứng nơi bến xe buýt, mặt nghinh nghinh mà dáng người thì cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Eddie tự nhủ : “ Khá thực. Ước sao mình được ở với cô ta trên một hoang đảo ”.

Hần bước qua đường đến cabin của tiệm tạp hóa. Hần đặt chiếc khăn tay trên miệng ống nói và quay số của Blandish. Chẳng phải chờ đợi lâu.

- Alô ! John Blandish đây ! Xin lỗi, ai đó ?

- Nghe cho rõ đây, ông bạn. - Eddie giọng khàn khàn. - Chúng tôi đang giữ con nhỏ. Nếu ông muốn gặp lại nó thì bảo bọn cóm thôi lòng đi. Chúng tôi muốn một triệu đô la. Góp bằng giấy bạc dùng rồi, không tờ nào quá 100 đôn, bỏ trong túi da trắng. Ngày mai sẽ gọi cho biết giao ở đâu nghe chưa ?

- Được. (Giọng nói của Blandish căng ra và lo sợ). Con tôi có bình yên không ?

- Tốt lắm, và vẫn như thế chừng nào ông còn biết điều. Ông lộn xộn thì cô ta sẽ mệt, mệt thực đấy, cứ tin đi. Chẳng cần vẽ cho ông thấy làm gì. Ông đủ khôn để biết chúng tôi sẽ làm gì trước khi thanh toán cô ta. Cái đó tùy ông.

Hần úp mạnh ống nghe xuống máy, bước nhanh ra khỏi tiệm tạp hóa, môi mỉm một nụ cười. Còn đang lưỡng lự trên hè phố thì hần lại thấy cô gái tóc vàng vẫn chờ ở bến xe buýt. Cô ta liếc nhanh Eddie, hần sửa lại nút cà vạt, bước qua đường nhìn cô gái định nhoẻn miệng cười những cô đã quay đi. Hần đến hàng thuốc lá và trước khi hần bước vào hần ngoái cổ lại, nhìn một lần nữa. Người phụ nữ trẻ đi về phía hần nhưng không nhìn và khi đi ngang qua, từ trong tay cô ta

một mẫu giấy briston trắng rơi xuống dưới chân Eddie. Hắn nhìn theo dáng người khêu gợi của cô rồi cúi xuống nhặt mẫu giấy lên, có hàng chữ nguệch ngoạc : 243 Palace Hotel West. Hắn ngạc nhiên, hất mũ ra sau gáy. Không thể tưởng tượng được đó là loại gái đứng đường. Hắn hơi thất vọng nhìn theo thấy cô bước lên xe taxi. Hắn nhét mẫu giấy vào dưới dây đồng hồ rồi bước hẳn vào hàng thuốc lá. Hắn đang bận việc, để khi khác sẽ đến thăm cô ta vậy. Hắn nói với Woppy :

- Xong rồi. Đông đi.

Woppy uống hết li rượu, trả tiền và cả hai ra xe. Một chiếc Ford vừa đến đậu bên đường phía bên kia. Hai anh cóm nhìn chăm chăm vào Eddie và Woppy. Woppy thầm thì mấp máy môi :

- Bọn Liên bang !

Eddie rút chìa khóa và mở cửa chiếc Buick, mồ hôi lạnh chảy trên trán. Cả hai ngồi vào xe, cố sức ra vẻ thản nhiên. Đám người trên xe Ford không rời mắt khỏi chúng. Eddie mở máy nhấn ga và lẩn vào dòng xe cộ. “ Chớ có quay lại phía sau ”, hắn thầm thì. Vài phút sau cả hai mới thở ra nhẹ nhõm.

Chúng về nhà vừa lúc Flynn bước xuống một chiếc Dodge tã nát. Cả ba đi vào phòng Măng. Mụ hỏi Flynn :

- Xong rồi chứ ?

- À, êm rồi. Đến mèo cũng không có lảng vảng ở đấy. Tôi chẳng cần bước xuống xe. Nó bước tới bơm xăng và khi xong, tôi tương một phát, ngon ơ.

Măng gật đầu hài lòng rồi quay sang Eddie. Hắn nói :

- Báo rồi. Tôi không để cho lão kịp trả lời nhưng lão hiểu. Ngoài phố đầy bọn Liên bang. Vụ này đang sôi nổi. (Hắn ném tờ báo lên bàn). Trong này ta biết cả rồi. Heinnie có tìm đến bọn cóm, báo cho chúng biết là Bailey có chú ý đến chuỗi hột. Cảnh sát đang truy tìm Bailey và Riley.

- Đúng như tôi tiên liệu, - Măng xác nhận với nụ cười hung ác. - Chừng nào bọn chúng chưa quật được mấy cái xác kia thì ta còn khỏe.

- Khi con nhỏ về nhà thì không hay đâu, nó sẽ nói. - Eddie nói giọng lo lắng.

Măng chăm chú nhìn hắn.

- Sao mày lại tin rằng con nhỏ sẽ về nhà nó ?

- Tất nhiên là... (Eddie lắc đầu rồi nhìn Woppy đang nhăn mặt). Con nhỏ đẹp thế mà...

- Chẳng cần. - Flynn hung dữ nói chen vào. - Hãy lo thân ta trước đã.

- Tôi cũng vậy. - Woppy tiếp.

- Doc sẽ cho nó một mũi khi đi ngủ. Nếu không thì tao...

- Lúc nào ? - Flynn hỏi.

- Lúc nào tùy tao quyết định. Chúng mày đừng lo. Đó là việc của tao.

Eddie ngồi xuống rót li rượu.

- Này, Măng tôi muốn ngó sơ qua xâu chuỗi một chút. Tôi chưa có dịp nhìn kỹ.

- Cất trong tủ rồi, - Măng nói dối. - Để rồi tao sẽ cho xem.

Rồi mụ vội vã thay đổi đề tài :

- Ai đi sửa soạn bữa ăn đây, bọn vô tích sự kia ?

Woppy đứng lên.

- Ở đây chúng ta cần một người đàn bà.

- Chuyện chưa tới thì khỏi bàn - Măng nói với giọng cụt ngủn. - Woppy làm đi.

Eddie rút mảnh giấy nơi dây đeo đồng hồ ra, đọc lại địa chỉ và dự tính đến thăm ngay tối

nay...Khi quay mảnh giấy lại, hắn thấy có một dòng chữ phía sau. Dạng chữ đàn bà :
“ Các anh làm gì Frankle Riley rồi ? ”

III

Chiếc Buick đỗ trước khách sạn Palace lúc mười một giờ. Eddie và Flynn bước xuống, Woppy vẫn ngồi sau tay lái, Eddie bảo :

- Yên ở đây. Nếu có cớm thì mày lĩnh đi một vòng khu này rồi trở lại. Có thể chúng tao cần mày đấy.

Eddie và Flynn bước nhanh vào cửa khách sạn khá bình thường. Tiền sảnh vắng tanh, một lão già bụng phệ ngủ gật sau quầy, mắt nhấp nháy khi nhìn thấy Eddie, lão hỏi giọng chờ đợi :

- Ông đi kiểm phòng ?

- Không... Ai ở phòng 243 ?

Lão già cưỡng lại.

- Tôi không được phép nói. Tốt hơn là ngày mai ông trở lại hỏi văn phòng.

Eddie rút khẩu súng chĩa vào mũi lão, cầu nhàu :

- Lão nghe ta hỏi rồi chứ ?

Lão già mặt trắng bệch, run rẩy lật quyển sổ. Eddie giật lấy, ngón tay lướt dọc theo bảng danh sách đến số 243.

- Anna Borg... Ai thế ?

Hắn lưu ý hai phòng bên cạnh 243 chưa có người thuê.

Flynn trở ngược nòng súng đập cho lão già ngất đi. Eddie nhướn cổ trông.

- Đáng lẽ không nên đập mạnh như vậy. Đầu lão mỏng lắm. Trói thì hơn.

Flynn đi vòng sau quầy, lấy cà vạt của lão rồi trói tay chân lại. Họ để lão đấy rồi lên lầu hai.

Eddie nói :

- Mày ở đây trông chừng. Tao vào thăm con nhỏ.

Phòng 243 ở tận đầu kia. Hắn dán tai vào cửa nghe ngóng rồi rút súng ra, bước vào căn phòng tối om. Hắn khép cửa, bật đèn.

Phòng nhỏ, trống trơn, bề bộn. Áo quần tung ra trên giường ghế. Hắn nhận ra chiếc áo vàng cô gái mặc hồi chiều. Bàn trang điểm đầy vật dụng, phấn vung vãi trên sàn thảm. Eddie thấy rõ là không còn hi vọng tìm ra ai vì phòng không có một chỗ ẩn náu nào. Hắn lục tung các ngăn kéo nhưng không thấy gì. Hắn bước ra ngoài khép cửa đến bên Flynn :

- Nó không có ở đây.

- Đi thôi, Flynn nói.

- Phòng bên cạnh trống, ta chờ nó về.

- Thế còn lão già dưới kia ? Lỡ người ta tìm được lão thì sao ?

- Lúc đó sẽ bay.

Họ vào phòng 241, mở cửa bước vào. Eddie để cửa hé đứng rình trong khi Flynn nằm dài trên giường.

Thì giờ trôi qua, Eddie bắt đầu suy nghĩ liệu chờ đợi thế này có vô ích không thì có tiếng động làm hắn vênh tai lên cùng với Flynn nhìn qua khe cửa.

Phòng đối diện căn 243 mở cửa từ từ, một phú nữ bước ra nhìn dò xét suốt hành lang, Eddie

nhận ra cô gái chờ ở bến xe. Cả hai gã chưa kịp có hành động gì thì cô đã nhảy qua biển mất vào phòng 243. Chúng nghe thấy cửa đóng và tiếng vặn khóa.

Flynn thầm thì :

- Phải nó không ?

- Ờ...

- Khá quá ! Nó làm gì vậy ?

Eddie đến phòng trước mặt, vặn nắm cửa đẩy vào. Phòng tối thui, hắn lắng tai nghe và vào hắn bên trong bật đèn. Hắn nín thở. Một người to con nằm dài trên sàn, đầu có một lỗ thủng còn chảy máu. Eddie không cần bước tới cũng đủ biết gã chết rồi.

IV

Măng nghiền ngẫm những ý nghĩ tới lui một lúc thật lâu. Doc nhìn về mặt mù biết không nên mở lời. Lão chỉ chốc chốc ngược nhìn mù rồi tự hỏi xem mù nghĩ gì. Cuối cùng lão không nhận được nên dè dặt lên tiếng :

- Có chuyện rắc rối à, Măng ?

- Doc, để tôi yên.

Doc nhún vai, bước ra ngoài ngồi trên lan can. Cuối cùng Măng vụt đứng dậy, có vẻ quyết định. Mù lấy một ống cao su đặc rồi bước lên thang. Mù đi dọc hành lang đến căn phòng phía trước mở cửa. Căn phòng nhỏ bé, cửa sổ bị đóng đinh, bên trong chỉ có một cái giường, một cái ghế và tấm gương treo trên tường. Tấm thảm xơ xác, bẩn thỉu.

Măng khép cửa nhìn cô Blandish đang ngồi trên giường, mắt mở lớn sợ sệt. Mù ngồi xuống, chiếc giường cọt két, xẹp lại vì sức nặng.

- Tao có chuyện muốn nói. Có khi nào mày bị cái này đập vào người không ? (Mù giơ ống cao su ra).

Cô Blandish lắc đầu. Cô vừa mới ngủ dậy và khi Măng bước vào, cô tưởng là cơn ác mộng vẫn còn. Mù già nói : “ Đau lắm ”. Mù đập một cái vào đầu gối cô. Tấm đắp làm giảm bớt một phần cú đập nhưng dù sao vẫn có hiệu quả. Cô Blandish tỉnh hẳn, chồm dậy trên giường, tay nắm lại, giận dữ, thở hồng hộc.

- Bà chớ có làm vậy nữa.

Măng Grisson cười nhạt, hàm răng trắng như răng sói, trông giống lạ lùng với thằng con.

- Mày làm gì tao ?

Mù giơ bàn tay to xù ra nắm lấy cánh tay cô. Cô gái vùng vẫy nhưng không thoát. Mù nói :

- Biết rồi đó con ạ. Tao già rồi nhưng vẫn còn mạnh hơn mày nhiều. Bây giờ đầu tiên tao đập mày một trận cho bớt kiêu căng rồi sau sẽ nói chuyện.

Phía dưới tầng trệt, Doc thấy Woppy bước xuống chiếc Buick. Woppy hỏi :

- Bọn Eddie về chưa ?

- Chưa, chuyện gì thế ?

Woppy bước vào phòng, chụp một chai rượu đưa soi qua ánh đèn rồi ném đi, dáng chán nản.

Doc lấy một chai Scotch khác, mở nút rót vào hai li.

- Eddie gặp chuyện gì thế ?

- Không biết. Chúng tôi đến khách sạn, hấn cùng vào với Flynn. Tôi chờ, rồi thấy hai tên cóm, tôi bỏ đi quanh khu nhà. Lúc trở lại, nghe thấy tiếng súng. Cóm ào tới nên tôi lẩn.

- Chắc là ông bạn Eddie của chúng ta gặp khốn rồi.

- Hấn đủ sức đỡ đòn. Tôi không lo cho hấn. (Woppy im bật, lắng tai nghe). Cái gì thế ?

Doc cứng người, lo lắng nhìn lên trần.

- Hình như con bé la.

- Để tôi lên xem.

- Không nên. Măng đang ở trên ấy với nó.

Cả hai lắng nghe tiếng kêu rú kéo dài hồi lâu rồi Woppy nhấn mặt đến vặn radiô to lên. Woppy lấy khăn lau trán.

- Có lẽ tôi vẫn còn cứng cựa như xưa, nhưng phải công nhận mù già nhiều khi muốn làm tôi lộn mửa.

Doc trút hết li rượu vào họng rồi nói tiếp :

- Tốt hơn là chớ nên để mù già nghe cậu nói vậy.

Trên lầu, Măng Grisson đã ngồi lại trên giường, hơi thở gấp. Mụ nhìn cô Blandish vặn mình đau đón mặt đầy nước mắt, bàn tay nắm chặt dưới tấm đắp. Măng nói :

- Bây giờ ta có thể nói chuyện được rồi.

Mụ bắt đầu nói. Lời mụ làm cô gái quên đau, nhìn mụ không hiểu gì hết.

- Không ! - Cô hồng hộc lên.

Mụ cứ tiếp tục nói, cô Blandish nhóm dậy rồi chúi đầu xuống giường.

- Không !

Rốt lại Măng mất kiên nhẫn.

- Mà mày không có cách nào khác, con khốn nạn ngu đần kia. Mày phải làm theo lời tao. Nếu không tao lại nện như lúc này.

- Không...không...

Măng đứng dậy, cầm ống cao su nhưng bỗng đổi ý.

- Đúng là không nên hủy bộ mặt đẹp đẽ của mày. Có nhiều cách khác. Để tao bảo Doc lo vụ này. Đáng lẽ tao phải nghĩ ra điều này từ trước rồi.

Mụ rời khỏi phòng. Cô Blandish thốn thức, chúi đầu dưới gối.

Vành Khăn Cho Em
Dịch giả: Nhật Tân
Chương Hai (tt)

V

Mặt mày ướm đầm mồ hôi, Eddie nhìn xác Heinnie nằm dài dưới đất. Bọn cóm mà đến thì hấn đi vào cửa tử. Hấn nhìn quanh, không thấy có dấu vết vật lộn nào, chắc là kẻ kia gọi cửa, Heinnie ra mở thế là viên đạn làm một lỗ nhỏ trên đầu. Eddie đoán là đạn cỡ 25, súng của phụ

nữ. Hắn sờ tay vào xác nạn nhân : còn ấm. Heinnie chắc mới chết độ nửa giờ thôi.

Eddie nhìn ra hành lang, Flynn vẫn còn đứng gác. Sau khi suy nghĩ, Eddie lấy khăn tay lau nắm cửa rồi quay lại định mở phòng 243. Cửa khóa, Flynn quay lại xem hắn làm gì. Eddie gõ lần nữa nhưng không có tiếng trả lời, hắn áp tai vào cánh cửa nghe có tiếng cửa sổ mở ra. Hắn gọi nhỏ nhỏ :

- Đây bên trong kia, mở cửa ra.

Trong đêm tối bỗng nghe có tiếng rú lên. Chắc là người phụ nữ trong phòng 243 thò đầu ra cửa sổ mà la. Eddie nhảy vọt ra sau. Flynn kêu lên :

- Đồ ngốc, chạy đi.

Cả hai tuồn ào xuống cầu thang, Flynn nắm cánh tay Eddie giật lại thì thào :

- Khoan !

Gã nghiêng mình qua tay vịn nhìn xuống khách sạn. Hai lão cóm đang đứng giữa nhà, súng cầm tay và chạy ulla về phía thang gác, Flynn và Eddie chạy ngược lên tầng trên. Có tiếng người la, tiếng mở cửa. Eddie thở dốc hết : “ Mái nhà ”.

Phía sau chúng, hai cảnh sát rầm rập đuổi theo. Một người đàn ông mở cửa, Flynn tương một cú, người này gục xuống, bên trong có tiếng phụ nữ rú lên. Nơi phòng cuối mở ra mái ngói, cửa khóa, Flynn rút súng bắn vào ổ rồi đập cửa. Tiếng súng âm vang chói tai.

Chúng đến bờ mái ngói, nhảy sang mái nhà bên thấp hơn cách khoảng năm mét. Mặt trăng lấp sau đám mây, chỉ đủ soi mờ mờ. Không biết lối nào thoát, Eddie nói :

- Ta chia hai ngã, mày phía trái, tao phía phải. Hẹn gặp nhau.

Flynn rời Eddie chạy đi. Bỗng có tiếng kêu, gã quay lại vừa thấy ba bóng người ló trên mái ngói khách sạn. Gã bắn một phát, một bóng ngã xuống, gã lẩn vào bóng tối.

Eddie nấp sau một hàng cột ống khói quan sát con đường phía dưới. Người ulla từ trong nhà đứng chật hè. Một chiếc xe Cảnh sát đậu lại, bốn trụ bước ra khỏi xe đi vào khách sạn. Tiếng còi hụ càng lúc càng rõ.

Eddie leo xuống mái nhà khác, nấp vào bóng tối, nhìn lại sau. Trên mái ngói nhà khách sạn, có những bóng người qua lại. Có tiếng súng nổ không xa, một bóng đen biến đi.

Eddie nhồm dậy, lưỡng lự một lát. Hình như không có ai đuổi theo hắn, bọn cóm đều ùa theo hướng Flynn. Ý nghĩ chia hai ngã trốn thật hay. Vấn đề là làm sao vào bên trong nhà này chờ cho trống đường mới dám thò mặt ra. Bỗng trong lúc không ngờ, một người Cảnh sát từ một ống khói bước ra. Cả hai sững sờ nhìn nhau, lão cóm phản ứng thật nhanh, tay rút súng. Nhưng Eddie còn nhanh hơn nên tương một cú đúng giữa mặt, tay kia cặp mạnh vào tay cầm súng khiến lão cóm lão đảo lùi lại, súng văng ra. Eddie có thể hạ lão nhưng tiếng súng sẽ tố cáo hắn. Hắn nhào tới, chịu một cú vào màng tang, cầm súng đập lại lão. Lão cóm to con và biết đánh đỡ lăm. Lão định rút dùi cui ra nhưng Eddie đã lấy nòng súng nện vào màng tang lão khiến lão ngã xuống như con bò trong lò sát sinh.

Eddie thở hồng hộc, lo lắng nhìn quanh. Phía xa có tiếng súng nổ. Hắn chạy đến bên cạnh cửa mở trên mái ngói, tông vào, thả chân nhảy xuống. Hắn rút đèn hăm soi, thấy phòng chứa toàn hòm, rương, đồ cũ. Hắn thận trọng mở cửa ra hành lang rồi lần xuống tầng dưới.

Còi hụ Cảnh sát lúc này vang vang điếc tai. Có tiếng kêu la, tiếng người chạy. Eddie nhìn qua tay vịn thấy ba tay cóm đi ngược lên. Mặt hắn ướt đầm mồ hôi. Tình thế thật nguy hiểm.

Hắn quay nhanh lại và nhẹ nhàng lén vào phòng đầu tiên. Đèn sáng, một phụ nữ đang nhìn qua cửa sổ xem phía dưới đường ồn ào, nhốn nháo. Dù chỉ thấy đôi chân, cái lưng và trong tình thế gay cấn này, hắn cũng phải công nhận cô ta có dáng người thật đẹp.

Hắn khép cửa lại, nhẹ nhàng tiến đến gần và đứng sau lưng. Hình như người phụ nữ cảm thấy có người đứng sau nên vụt quay lại, Eddie nhào tới, một tay bịt miệng, tay kia ôm chặt cô vào người.

- Cô la lên một tiếng là tôi vạn cổ.

Cô ta ngược mắt nhìn lên. Thì ra là một thiếu nữ chỉ mười lăm tuổi là cùng. Đôi mắt xanh mở to, trợn trừng như sắp ngất. Eddie nói :

- Bình tĩnh, nếu cô không làm ồn thì tôi không làm gì hại cô đâu.

Có tiếng người và tiếng chân bước ở hành lang, Eddie lay cổ gái thì thầm :

- Bọn cóm tìm tôi. Nếu cô bình tĩnh làm theo lời tôi thì không việc gì hết. Cô nằm xuống giường đi.

Hắn dìu cô lại giường, đắp chăn lên.

- Chớ làm ồn nghe không ? - hắn bỏ tay che miệng cô.

- Tôi... Tôi không nói gì hết, - cô gái lắp bắp, mắt nhìn hắn.

- Được rồi, cô bé.

Eddie tắt đèn rồi nằm dài dưới sàn phía sau giường, rút súng :

- Nếu chúng vào đây, tìm thấy tôi là sẽ có xung đột và cô có thể nguy hiểm đến tính mạng. Vậy đừng có la.

Bên ngoài, tiếng cánh cửa mở, tiếng người đối đáp. Hình như bọn cớm đi kiểm tra các căn phòng. Eddie nói :

- Nếu chúng vào đây, cô làm sao cho chúng không nghi ngờ gì hết, cô bé ạ.

Hai người chờ đợi, Eddie nghe tiếng thở nghẹn của cô gái và tiếng tim mình đập. Bỗng tiếng chân nặng nề đến trước cửa phòng, cửa mở nhẹ nhẹ. Một ngọn đèn bấm chiếu sáng quét khắp phòng. Cô bé la lên một tiếng, run giọng hỏi :

- Ai đấy ?

Ánh đèn dừng lại trên mình cô, một tiếng ồm ồm hỏi :

- Cảnh sát ! Cô ở có một mình ?

- Vâng... cái gì thế ?

- Chúng tôi đi tìm hai tên giết người. Cô chớ lo. Nhớ khóa cửa lại.

Cánh cửa khép lại và tiếng chân bước nặng nề xa dần.

Eddie thở ra một hơi dài. Hắn thả bàn tay đang nắm cô gái và đứng lên khóa cửa rồi đến ngồi trên sàn cạnh giường.

- Cảm ơn cô bé. Khá lắm. Tôi ở đây một lát rồi đi. Cô bình tĩnh, không có gì phải sợ tôi.

Cô gái vẫn im lặng, tò mò nhìn thân hình hắc mờ mờ trong ánh sáng hắt từ cửa sổ vào. Ngồi lâu đau đít. Eddie nhồm dậy mỉm cười :

- Tôi bị tê chân. Nếu cô buồn ngủ thì ngủ đi.

- Tôi không buồn ngủ. Ông làm tôi sợ quá nhưng bây giờ qua rồi thì tôi không sợ nữa.

- Tốt lắm. Tôi cũng sợ chết khiếp.

Trong ngôi nhà mọi tiếng động im bật. Ngoài đường xe Cảnh sát kéo nhau đi. Eddie tự hỏi không biết Flynn có thoát không. Chắc thoát vì gã khá ma lanh, có nhiều mưu mô.

Sau một lát im lặng, cô gái lên tiếng :

- Thật như trong cinê. Súng nổ vang... Phải như ông không nắm tay tôi thì tôi la lên rồi.

Eddie lạ lùng nhìn cô.

- Nếu cô muốn tôi nắm tay thì cứ việc nói...

Cô gái ngượng ngừng cười nhỏ :

- Bây giờ thì tôi không muốn la nữa.

Eddie bước đến bên cửa sổ. Con đường vắng lặng, chiếc xe Cảnh sát cuối cùng đã đi.

- Tốt lắm, tôi đi được rồi. Hết phim. (Hắn bước lại gần cô gái và mỉm cười). Cảm ơn cô. Cô thật hay vô cùng.

Cô gái nhóm dậy :

- Ông có chắc là không còn nguy hiểm nữa không ?

- Phải rồi. Không lẽ tôi ở đây cả đêm.

Cô gái nằm xuống.

- Không thể được sao ?

Câu nói thật nhỏ tưởng chừng không nghe thấy nhưng Eddie hiểu. Mãi hắn nở một nụ cười đã thỏa.

- Được rồi... Không có luật lệ nào ngăn được phải không ? Cô muốn tôi ở lại à ?

Cô gái úp mặt vào tay làm duyên :

- Ông làm tôi đỏ mặt. Ai lại hỏi phụ nữ như thế bao giờ ?...

VI

Ngày hôm sau, tờ Diễn đàn đăng tin rao vặt bán thùng sơn trắng. Mãng ném tờ báo cho Doc nói :

- Tiền có sẵn rồi, chỉ việc đi hốt thôi. Dễ lắm. Woppy và Flynn lo vụ này. Viết thư bảo Blandish đi chiếc xe đen đến trạm xăng Maxwell trên quốc lộ 71, làm sao đến sân gôn ở Blue Hill lúc một giờ đêm. (Mụ quay sang Flynn và Woppy đang chăm chú nghe). Hai anh đợi ở đấy, lão sẽ ném chiếc va li ra ngoài khi thấy đèn bật lên. Lão không được dừng lại. Báo cho biết là lão bị trúng chùng ngay từ lúc lão ở nhà ra đi. Nếu lão báo cho bọn cóm biết hay định lừa ta thế nào đó thì con bé sẽ tiêu. (Mụ lại tiếp tục nói với Flynn và Woppy). Các anh không gặp khó khăn gì hết, Blandish sợ sẽ gặp chuyện không hay xảy ra cho con gái lão. Đường thẳng suốt nhiều cây số, nếu bọn cóm đuổi theo thì ném chiếc va li ra đường cho chúng nó thấy rồi tiếp tục chạy. Chúng sẽ dừng lại vì lo cho con nhỏ.

- Đêm mai à ? - Flynn hỏi.

- Đúng vậy.

Flynn đưa điếu thuốc lên môi rồi nhìn thẳng vào mặt mụ.

- Bà có ý định thủ tiêu con nhỏ, vậy còn chờ đợi gì nữa ?

Măng ngồi thẳng người, đôi mắt nhỏ trở nên u tối.

- Được tiền rồi nó sẽ biến mất.

- Có cần gì phải chờ đợi lâu ?

- Mà nói chuyện với ai thế ? - Măng gầm lên.

Flynn liếc nhìn Doc, lão này quay sang chỗ khác, lăm bầm điều gì đó rồi đứng dậy đi ra. Flynn tiếp :

- Có chuyện gì xảy ra cho con nhỏ ? Tối qua tôi thấy lão sâu rọu này vào phòng nó, tay cầm ống chích.

Mặt Măng đỏ tía.

- Không thể thế được ! Nếu mà không có việc gì làm khác hơn là chõ mũi vào chuyện nhà này thì để tao tìm việc khác cho !

Thái độ dữ dằn của mụ làm Flynn thấy hốt. Hấn vội nói :

- Được, được rồi. Nói cho có chuyện thôi mà.

- Thế thì kiếm đứa nào thích nghe mà nói với nó. Bây giờ rút đi.

Flynn vội vã bước ra. Woppy lưỡng lự một lát rồi cũng ra theo. Hai người bước vào phòng Eddie. Hấn đang nằm dài xem truyện tranh, Flynn ngồi cuối giường, Woppy choàng qua chiếc ghế, tay chống vào bàn.

- Tối mai ra lượm tiền. Đã có tin trên tờ Diễn đàn rồi.

- Một triệu ! - Eddie kêu lên và lăn mình trên cái gối dơ bẩn. - Tụi mày thấy không ? Ta giàu rồi.

- Nếu được chia mày sẽ làm gì ? - Woppy hỏi.

- Tao mua một hòn đảo ở Thái Bình Dương, lập một cung viện đầy mỹ nữ.

Woppy cười ồ, vỗ đùi đánh đét.

- Mày thì chỉ có chuyện đàn bà. Tao... tao mở quán ăn. Món mì ống của tao sẽ nổi tiếng trên thế giới.

Flynn lơ đãng nghe chuyện, bỗng hỏi :

- Họ làm gì trong phòng con nhỏ vậy, Eddie ?

Eddie ngưng bật tiếng cười, tròn tròn mắt :

- Mày nói gì thế ?

- Thì đó. Phòng tao ở kế bên, thấy Doc đi vào tay cầm ống tiêm. Và Slim nữa, hắn lén vào đêm qua từ 11 giờ đến 4 giờ sáng.

Eddie tung chăn qua bên.

- Cái gì ... Ống tiêm à ?

Hắn mặc vội áo quần hỏi tiếp :

- Slim ! Cái thằng chó chết ấy để mắt tới con nhỏ à ?

- Tao không biết nhưng Măng rên lên khi tao nói tới con nhỏ.

- Để tao bảo nó, - Eddie nói, - Nếu Slim muốn chữa tật tự ti của nó với con nhỏ thì tao không chịu đâu. Dù sao cũng phải có giới hạn chứ ! Quá lắm rồi !

- Không hiệu quả đâu, Eddie. - Woppy lo lắng chen vào. - Măng không bằng lòng đâu. Mày đừng xía vô.

Eddie không quan tâm bảo Flynn :

- Mày trông chừng cầu thang hộ tao. Nếu thấy Măng lên thì báo.

Eddie lấy lược chải đầu, thắt lại cà vạt rồi bước đến phòng cô Blandish. Chìa khóa ở trong ổ,

hắn xoay một vòng và bước vào, cô Blandish nằm trên giường, đắp tấm chăn nhìn chăm chú lên trần. Eddie khép cửa đến bên giường.

- Chào cô nhỏ, khỏe không ?

Cô Blandish không đáp, mắt vẫn nhìn lên trần. Eddie để tay lên vai cô lắc nhẹ.

- Thức dậy đi. Chuyện gì thế ?

Cô quay mặt lại, đôi mắt không hồn, con ngươi mở lớn rồi lăm bầm : đi đi. Hắn ngồi lên giường.

- Cô biết tôi. Tôi là Eddie. Thức dậy đi. Chuyện gì xảy ra cho cô thế ?

Blandish nhắm mắt lại rồi một lúc sau mới lên tiếng, giọng đều đều như con đồng :

- Tôi chỉ muốn chết thôi. Hình như chết rồi thì sẽ không thấy chuyện gì là quan trọng cả. (Lại im lặng một lát, Eddie nhíu mày nhìn cô, nghe tiếp). Những giấc mơ... kinh khủng. Có một người đàn ông đi đến, có dáng như người thật nhưng không hẳn như vậy. Cao, gầy ốm, hôi hám. Hắn đứng bên cạnh, cất tiếng nói, tôi không hiểu gì hết. (Cô nhúc nhích như thể tấm chăn quá nặng. Lại một khoảng im lặng rồi cô nói tiếp). Tôi giả như chết khi hắn đến, tôi muốn la lên nhưng không la được và hắn cũng biết là tôi còn sống. Hắn cứ đứng lăm bầm bên tôi hàng giờ đồng hồ. Tại sao hắn không làm gì tôi hết ? - Cô rú lên.

Eddie lùi lại, trán đầm mồ hôi, hoảng lên vì tiếng rú kinh khiếp. Hắn nhìn ra cửa lo lắng không biết Măng có nghe thấy tiếng kêu của cô không. Cô dịu lại rồi tiếp tục thì thầm :

- Giá như hắn làm một cái gì đó... còn hơn là cứ đứng lăm nhăm hàng giờ. Hàng giờ bên tôi nói... nói mãi. Tôi mong hắn làm một cái gì đó với tôi...

Flynn ló đầu vào cửa.

- Không nên ở đây nữa, Eddie. Sao cô ta la lên thế ?

Eddie đẩy gã ra ngoài rồi khóa cửa lại. Hắn quét mồ hôi trán. Flynn nói tiếp :

- Chuyện gì trong ấy ?

- Chuyện ghê tởm quá. Tội nghiệp, con nhỏ chết đi thì hay cho nó hơn.

- Chết, với ai thì cũng không hay cả, - Flynn trả lời cộc lốc. - Mà muốn nói gì thế ?

Eddie bước vào phòng hắn. Woppy ngược mắt nhìn ngạc nhiên vì vẻ chán chường của hắn. Eddie gầm lên :

“ Đi ra ! ” rồi lăn mình xuống giường. Woppy bước ra thật lẹ, đưa mắt nhìn Flynn vẻ dò hỏi nhưng gã chỉ biết nhún vai.

Eddie nhắm mắt lại. Đây là lần đầu trong đời, hắn thấy xấu hổ vì mình.

VII

CẢNH SÁT NGHI NGỜ BĂNG RILEY GÂY RA CUỘC THẨM SÁT Ở KHÁCH SẠN PALACE.

Đã nhận ra người bị ám sát

John Blandish nhận trả tiền chuộc.

Chúng tôi được biết người bị giết ở khách sạn Palace tên là Alvin Heinnie, người đưa tin thời sự độc lập nổi danh. Ông đã báo cho Cảnh sát biết băng Riley hỏi ông về sự di chuyển của cô Blandish. Chúng tôi cũng được tin rằng số tiền chuộc là một triệu sẽ được trả ngày hôm nay. Ông Blandish vì vấn đề an toàn của con gái nên không chịu hợp tác với nhà cầm quyền. Cảnh sát và FBI đã báo động. Họ sẽ hành động ngay sau khi cô gái được thả về. Cảnh sát có lý do để đưa tin rằng chính băng Riley đã hạ sát Heinnie để trả thù.

Măng đọc to bài báo và cả bang cười thích thú vang rộn. Flynn nói :

- Tuyệt. Riley lãnh đủ. Tôi dám cá rằng ông Cảnh sát trưởng có ngã giập mặt nơi thang gác thì ông ta cũng bảo là chính Riley đấy.

Eddie có dáng suy nghĩ :

- Đúng là tốt thật nhưng tôi muốn biết kẻ nào đã giết Heinnie. Không phải Riley, không phải ta. Tôi cứ thắc mắc mãi về con nhỏ Borg, chắc nó đập đấy. Tại sao ? Chính nó có liên hệ với Riley. Ta phải chú tâm đến nó mới được.

- Phải rồi, - Măng đồng ý. - Trước khi lượm bạc ta phải xem con nhỏ một chút. Eddie xuống phố lấy tin, may ra được một chút gì đó.

- Đồng ý, Slim có đi cùng không ?

Slim ngồi tách ra ở một góc đang đọc tờ họa báo, hắn không buồn ngẩng đầu lên. Măng nói :

- Thôi anh đi một mình, để con chó lửa ở nhà.

Eddie bước ra, Măng đi theo.

- Anh đến gặp Pete Cosmos. Nó biết khá nhiều chuyện trong thành phố. Đưa súng đây.

Eddie trao khẩu súng 45 cho Măng.

- Nay Măng, bà bảo Slim để con nhỏ yên được không ?

Măng thẳng người lên.

- Nay Eddie, lo việc của anh thôi. Người khá như anh thì không nên chĩa mũi vào những chuyện khác.

- Ồ, Măng ạ, con nhỏ đẹp quá không nên để lọt vào tay thó người như Slim. Bà không thể cứu vớt được thể diện à ?

Mặt Măng vụt lóe lên nổi tức giận. Mụ quắc mắt nhìn Eddie :

- Slim muốn con nhỏ, nó sẽ được thôi. Mà đừng chen vào, đứa khác cũng vậy.

- Tôi tắm một tên co vôi muốn đập một con nhỏ mà phải nhờ tới thuốc !

Măng đập thẳng cánh một cái vào miệng hắn. Eddie loạng choạng lùi lại. Hai người nhìn nhau một lúc rồi Eddie gượng cười.

- Hay lắm, Măng. Tôi có lỗi đã há miệng. Thôi không nói nữa.

Trên xe vào thành phố, Eddie nghĩ nên thận trọng. Măng cũng nguy hiểm như Slim vậy, mụ mà thấy hắn gây lộn xộn vì con nhỏ thì mụ dám tương một phát sau lưng hắn lắm. Hắn thấy tội nghiệp cho con nhỏ nhưng không đủ liều vì nó đâu.

Eddie đến Câu lạc bộ Vũ trụ vào lúc hơn hai giờ chiều. Các vũ nữ mỉm cười với Eddie. Ở đây ai cũng biết hắn. Hắn lần khăn đứng vỗ vào hông vài cô, nói đùa đôi câu rồi vào văn phòng.

Pete Cosmos đang ngồi ở bàn đọc báo, ngạc nhiên khi thấy Eddie. Họ bắt tay nhau. Eddie ngồi xuống ghế.

- Chào Pete. Có gì lạ không ?

Pete ném tờ báo xuống sàn, nhúu mày gật đầu.

- Thật tai hại. Chẳng có gì mới. Cứ tình thế này thì làm ăn bết bát quá. Tối qua chỉ có mười khác mà bốn người lại là bạn của vợ mình và chỉ uống bằng mắt thôi.

- Tệ quá, - Eddie tỏ giọng cảm thông. - Đi đâu cũng nghe một điệu đó. Tên du đảng Riley có vẻ như muốn lao vào cái vỏ lớn đây.

Pete đốt thuốc.

- Eddie à, tôi không sao hiểu được. Riley mà lại có gan bắt con nhỏ. Thằng đó chỉ làm những vỏ lật vặt thôi. Chắc nó điên rồi. Giá như anh nói là chính Măng làm vụ đó...

- Không phải bà ta đâu, - Eddie gạt đi. - Chúng tôi vắng mặt ở thành phố đến cả tuần nay.

- Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi... , - Pete vội vã cải chính khi thấy giọng nói của Eddie trở nên lạnh nhạt. - Đã lâu tôi chưa gặp các anh. Nếu tôi làm vụ đó thì đúng là bậy quá. Sau khi trả tiền chuộc và cô bé trở về thì bọn cớm sẽ lục tung cả thành phố lên cho mà xem.

- Chắc lúc đó là ngày hội của Riley đấy.

- Tôi không biết hẩn nấp ở đâu mà kỹ thế.

- Anh có nghe nói đến một con nhỏ nào tên là Anna Borg không ? - Eddie nói lửng lơ trong khi nhìn đầu thuốc lá đỏ lửa.

- Anh hỏi nó làm gì vậy ? - Pete hấp tấp hỏi.

- Tôi muốn biết nó là ai ? Anh có quen không ?

- Có.

- Ai thế ? Con nhỏ làm gì ?

- Nó đeo kè kè con chó lửa trong người.

Eddie thấy bất ngờ.

- Rõn thiệt ! Vì ai vậy ?

- Còn ai vào đây nữa ? Frankie Riley đấy.

Eddie huýt tiếng sáo nho nhỏ.

- Chà ! Tin đáng giá thật.

- Chưa hết đâu. - Pete tiếp. - Riley bỏ rơi ngay cô ta và ai cũng muốn biết vì sao. Anna và Riley là như thế này (Pete giơ hai ngón tay lên). Thế mà Riley làm một vụ bắt cóc lớn nhất thế kỷ và rồi bỏ rơi Anna. Chuyện khó tin quá.

- Biết đâu là Riley chán cái đất này rồi. - Eddie gợi ý.

- Hình như là không... Anna thề bán mạng là nhất định Riley không bỏ rơi cô ta. Cô ta tin chắc có chuyện gì không hay xảy ra cho Riley rồi.

Mắt Eddie tối sầm lại rồi chun mũi đáng khinh miệt.

- Anh biết bọn con gái rồi. Chúng nói đủ thứ ba láp để đỡ mất mặt. Chuyện rõ ràng là thằng kia sắp chộp được món tiền lớn nên bỏ rơi mà cô ta không chịu nhận đấy thôi.

Pete nhún vai :

- Cũng có thể... nhưng không phải việc của tôi. Tại sao anh bận tâm nhiều đến Anna như vậy !

- Không phải tôi mà là Măng.

Pete có vẻ ngạc nhiên.

- Phải, Anna vẫn luôn ở khách sạn Palace. Có hai tên cớm kè kè cạnh cô ta. Bọn Liên bang suy luận Riley đến thăm cô ta mà tình cờ gặp Heinnie nơi ấy, nên bụp hấn vì hấn bán Riley. Cảnh sát cho là Riley chắc sẽ trở lại gặp Anna nên họ chờ.

Eddie gãi cằm suy nghĩ rồi nói :

- Này Pete. Tôi muốn gặp con nhỏ. Anh gọi điện thoại bảo nó đến đây. Tôi nói chuyện trong phòng anh, như vậy bọn Liên bang không biết là chúng tôi gặp nhau.

- Anh nói gì với cô ta đấy ? Tôi không muốn Anna gặp rắc rối. Tôi không có gì ghét bỏ cô ta cả.

- Không có chuyện gì rắc rối với cô ta đâu. Anh cứ làm theo lời tôi. Lệnh của Măng đấy.

Pete sợ Măng như sợ dịch hạch. Hấn cầm máy lên.

- Anna đấy à ? Có chuyện mới đây, cô nhỏ. Không, không phải hợp đồng đâu nhưng cũng có thể dẫn tới đó. Cô tới chứ ? Tôi chờ đấy.

Hấn bỏ máy xuống, Eddie hỏi :

- Cô ta đến chứ ?

- Khoảng nửa giờ nữa, cô ta có mặt !.

- Cảm ơn Pete. Tôi sẽ nói với Măng. Bà không quên anh đâu.

- Tôi mong bà quên tôi là hơn, - Pete lúng túng nói. - Anh đừng xô đẩy con nhỏ nhé.

- Không sao đâu. Tôi chỉ nói chuyện tào lao với cô ta trong vài phút thôi. Anh đi chơi một lúc được không ? Để tôi chờ, ở đây, độ một tiếng, anh sẽ quay về.

Pete nhún vai.

- Được rồi. Đã đến giờ ăn, tôi đi làm một miếng gì dần bụng.

- Này Pete... Anh có súng không ?

- Anh định làm gì vậy ? - Pete giật mình.

- Nào, nào... Chớ nên... Anh có súng không ?

- Trong ngăn kéo phía trái.

- Được rồi. Đi đi.

Eddie ngồi sau bàn giấy, kéo hộc bàn lấy ra khẩu 38 đặt trước mặt. Hắn không muốn liều vô ích. Con nhỏ giữ súng cho Riley, loại đó không biết sợ gì hết, nhất là khi Eddie tin rằng cô ta đã hạ sát Heinnie. Sau gần nửa giờ chờ đợi, hắn nghe có tiếng giày cao gót lộp cộp trên hành lang. Hắn đặt tay lên súng.

Cửa vụt mở, Anna bước vào khép cửa khi bước đến giữa phòng mới nhận thấy có Eddie. Mắt cô ta nhìn vào khẩu súng. Hắn nói :

- Chào cô nhỏ. Lại gần đây, tôi không nổ súng đâu. Ta là bạn thôi nhưng tôi cũng nên giữ cái xác của cô thì hơn. Đưa đây.

Anna lưỡng lự rồi ném lên bàn. Eddie nhét vào hộc cùng với khẩu súng.

- Không cần tôi tự giới thiệu phải không ?

Anna đã lấy lại được bình tĩnh. Cô bước tới ghế treo chân ngồi để Eddie có thì giờ ngấm đầu gối trước khi kéo váy xuống.

- Tôi biết anh là ai rồi.

Hắn rút thuốc mời cô, mời lửa, và trở về chỗ ngồi hỏi :

- Chuyện gì mà cô đưa địa chỉ cho tôi rồi lại gọi cóm tới ? Cô suýt làm tôi gặp rắc rối đấy.

Anna thở khói thành vòng tròn không trả lời.

- Chớ có xị mặt, cô nhỏ. Ta là bạn mà.

- Anh tưởng ? (Đôi mắt xanh của cô lạnh hẳn). Frankie đâu ?

- Sao cô lại cho rằng tôi biết hắn ở đâu ?

- Anh và Flynn đã gặp Frankie trong đêm anh ấy mất dạng. Các anh gặp Frankie ở trạm xăng bên ngoài xóm Thiên Nga. Người bán xăng là bạn quen, hắn gọi đây nói cho tôi nói rằng các người có súng. Sáng hôm sau hắn bị bắn chết. Frankie bây giờ ở đâu ?

Eddie giật mình khi nghe tin đó. Măng tiêu diệt đúng khi bảo khử thằng nhỏ bán xăng.

- Tôi không biết. Chắc hắn nấp đâu đó, hắn cô biết rõ hơn tôi.

Anna vẫn nhìn hă với đôi mắt lạnh lẽo.

- Sao anh lại lấy súng dọa Frankie ?

- Bailey đã mất bình tĩnh. Không phải tôi mà là Flynn dọa hắn để hắn không quậy. Có thể thôi. Riley đang giữ con gái lão Blandish thế mà tôi lại không nhận ra, ngốc thật. Nếu biết, tôi phồng tay trên ngay nhưng lại không. Nhất định tôi không tha hắn. Hắn bảo với tôi đó là giá mới của hắn cho nên tôi để hắn đi.

Gò má Anna đỏ bừng hai vệt, mắt sáng quắc.

- Tôi không tin Frankie bỏ tôi. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì cho anh ấy mà các anh đều biết rõ.

- Ồ, làm rồi, người đẹp ơi. Tôi không biết, nhưng tôi có ý kiến như thế này.

- Cái gì ?

- Thôi không nói. Chẳng ích gì đâu. Chuyện bọn đàn ông nói với nhau có thể là sai.

- Bọn nó nói cái gì ? - Anna hỏi, mắt tóe lửa.

- Bọn nó cho là Frankie bỏ cô vì mê con gái Blandish. Anna chồm lên.

- Láo toét ! Frankie yêu tôi. Láo toét !

- Đúng, đúng rồi. Nhưng bây giờ hắn ở đâu ? Tại sao hắn không cho cô biết. Khi hắn bỏ được tiền rồi, cô có được phần nào không ? Đáng ngờ lắm nhĩ ?

Anna đi qua đi lại trong phòng. Eddie biết mình đã làm lung lay lòng tin của cô với Riley.

- Con nhỏ Blandish thật đẹp. Không nên lấy làm lạ là Riley để mắt tới nó. Cô có mặt thì chỉ làm kỳ đà cản mũi thôi. Tôi không biết người ta có làm về chuyện giữa cô và Riley không nhưng tôi có cảm giác Riley hất cô rồi.

Anna quay mặt lại, thét gắt lên.

- Anh im đi. Không bao giờ Frankie đối xử với tôi như thế.

- Đó là chuyện người ta nói thôi.

Eddie đứng dậy nhìn ra phía cửa sổ. Hắn thấy nói bấy nhiêu đó là đủ rồi. Một lát Anna đến gần hắn.

- Bây giờ tôi phải làm sao đây ? Tôi kiệt xác quá rồi.

- Tôi có thể cho cô mượn đỡ một ít. Tôi ưa cô lắm. Cô muốn bao nhiêu ?

- Một xu của anh tôi cũng không lấy.

- Tùy cô. Nếu cô túng hay có chuyện gì rắc rối cứ gọi tôi. Thôi bây giờ tôi phải đi. Nếu cô cứ chờ hắn e uống công. Lấy được tiền rồi thì bao nhiêu gái mà hắn chẳng có.

Eddie bước ra. Anna đứng bên cửa sổ, mắt nhòa lệ.

VIII

Flynn nhìn đồng hồ nói với Woppy đang cầm khẩu tiểu liên Tôm xon đặt trên đầu gối.

- Còn năm phút nữa. Ối trời ! Tôi mong sao cho chóng xong.

- Chà, khi mà Măng nói dễ thôi tức là bà ta biết chắc ăn như bấp rồi.

- Thế thì tại sao mày lại đổ mồ hôi cục thế kia ?

Cả hai đang ngồi trên chiếc Buick giấu trong bụi cây bên vệ đường. Flynn tiếc là không phải Eddie đi theo. Với Eddie thì dễ xuôi khi gặp khó còn Woppy thì cứ bắn lên. Woppy nói :

- Có tiếng xe đấy.

Ánh đèn pha chiều từ xa. Flynn nói :

- Nó kia !

Hắn nhảy xuống xe lấy từ túi ra một chiếc đèn bấm cực mạnh. Chiếc xe đang đi với tốc độ rất nhanh. Khi xe tới gần khoảng 300 mét. Flynn bấm đèn, Woppy quan sát, tay ôm chặt khẩu súng, tim nhảy lồng lên. Nếu xe đây bọn Liên bang thì sao ? Bọn đó không bao giờ liều bậy cả. Chúng chỉ xả một tràng đạn thôi.

Chiếc xe chạy chậm dần, Flynn thấy rõ trên xe chỉ có một người lái. Khi xe đi ngang qua, hắn thấy một vật nặng ném qua cửa lặn trên mặt đường. Chiếc xe tiếp tục phóng rồi biến mất trong đêm. Flynn huýt sáo miệng chạy ra nhặt chiếc va li trắng. Woppy bỏ súng xuống, nổ máy. Flynn leo lên ngồi bên. “ Rồi ! Vọt lẹ ”. Chiếc xe chạy ba bốn cây số không thấy xe nào đuổi theo cả.

Khi cả hai về nhà, Măng, Slim, Eddie Doc đang chờ chúng. Flynn đặt chiếc va li lên bàn.

- Thật dễ, Măng ạ. Đúng boong như bà đã tiên liệu.

Măng từ từ đứng dậy bước đến bàn. Mụ mở hai khóa, mọi người vây quanh. Cả Slim cũng hình như khích động lên một chút.

Hình ảnh những xấp bạc nhà băng chồng chất khiến cả bọn sững người. Chưa bao giờ chúng thấy tiền nhiều như thế. Mọi người nhao nhao. Eddie nói :

- Nào, Măng. Ta chia. Tôi nôn quá. Mỗi người được bao nhiêu ?

- Ờ, - Woppy cũng khích động không chịu ngồi yên. - Phần tôi bao nhiêu Măng ?

Măng dậy nấp va li lại, nhìn hết người này sang người khác rồi bước đến chỗ ngồi. Cả bọn nhìn mụ lạ lùng. Eddie nóng nảy.

- Sao thế ? Bắn tiền ra đi ! Còn đợi gì nữa ?

- Tất cả tiền trong này đều ghi số, - Măng nói - Ta thề chịu chặt đầu mà cá thể nào bọn Liên bang cũng ghi rồi. Tiền này là thuốc nổ đấy.

- Sao ? Không xài được à ? - Eddie hỏi.

- Được chứ, nếu anh muốn đi thẳng đến phòng hơi ngạt. - Măng trả lời.

- Ồ ! Ờ... thật ! - Flynn kêu to. - Thế thì ta bỏ công ra để làm gì ?

Măng hắng giọng :

- Nào, các con bình tĩnh đi, để ta lo cho. Ta đưa mớ tiền nguy hiểm này cho Schuiberger giấu đi trong vài năm, đổi lại hắn đưa cho ta nửa triệu. Nửa triệu xài được còn hơn là một triệu không tiêu.

Slim bỗng khạc vào ống khói bếp.

- Chuyện đó bà thạo quá mà !

Hắn toe vể ghê tởm, đến nằm dài trên trường kỷ lật tờ họa báo ra xem. Eddie phản đối :

- Chẳng có gì đáng vui mừng cả. Tôi cứ nghĩ là mình được hai trăm “ thiên ” cơ đấy.

Măng phá lên cười :

- Ta e không được đấy.

- Thế thì ta được bao nhiêu ? - Woppy lo lắng hỏi.

- Mỗi người các anh lãnh ba trăm. Không hơn.

- Hả ? Bà nói chơi ? Ba trăm ? Cái gì thế ? - Eddie mặt mày đỏ gay nói.

- Đó là tiền tiêu vặt, - Măng giải thích, - Mỗi người có một trăm thiên nhưng không được lấy.

Tôi biết rõ các anh. Có tiền nhiều các anh đem ra ăn nhậu để chỉ sau một tuần lễ là bọn Liên bang chop được ngay. Các anh tha hồ ném tiền qua cửa sổ. Bọn khác bị chop cũng vì không biết rải tiền ra mà xài nên bọn cóm mới nắm được. Nếu bọn Liên bang đến hỏi anh lấy tiền ở đâu ra nhiều thế thì anh trả lời sao ? Nói đi ?

Eddie định mở miệng nhưng lại thôi. Hắn biết Măng có lý.

- Đúng vậy, Măng ạ. Nhưng dù sao thì vẫn là tiền, phải không. Tôi cứ tưởng là sắp giàu rồi...

- Bây giờ để tôi giải thích cho các anh cách sử dụng số tiền này, - Măng tiếp. - Ta đổ chúng vào thương mại. Lâu nay tôi cứ muốn kinh doanh một cái gì đó. Các anh trông coi cửa hàng, Ta sẽ mua Câu lạc bộ Thiên Thai hiện đang rao bán, sửa sang lại, gọi gái đẹp tới, mướn ban nhạc xịn và thu tiền. Với nửa triệu ta dựng cái nhà xập xệ đó thành quán rượu trứ danh trong thành phố. Tôi đã chán cảnh điều hành một băng làm ăn lụn vụn rồi. Ta làm ăn lớn. Các anh nghĩ sao ?

Mọi người tỏ ra hoan hỉ. Chỉ có Slim là cứ cầm cúi đọc báo. Đọc lên tiếng :

- Chẳng ai phản đối Măng cả. Bà thật là cừ.

- Tôi cũng vậy. - Eddie gật đầu.

- Hợp với tôi đó. - Flynn nói.

- Hợp đêm có nấu ăn không ? - Woppy hỏi. - Tôi làm bếp được không ?

- Được, Woppy. Mỗi người chúng ta lãnh một phần năm tiền lời. Ai cũng giàu, ai cũng nêu ra được lý do chính đáng số tiền mình có.

- Khoan, - Eddie nói. - Nếu bọn Liên bang hỏi mình lấy số tiền ở đâu ra lập nhà hàng thì bà nói sao ?

- Xong rồi. Schulberg sẽ nhận chính hẳn ứng tiền.

- Không còn gì để nói nữa. Bà đã liệu trước hết rồi. Chừng nào ta bắt đầu ?

- Ngay tức khắc, - Măng đáp. - Ngày mai ta bắt đầu, không chờ đợi gì cả.

- Bây giờ, - Flynn nói. - Ta chỉ còn việc riêu con nhỏ. Bà đã nói với Doc chưa ? Ta chôn nó ở đâu đây ?

Cảnh hồ hởi bỗng dừng biến mất. Măng lặng người. Mặt mũi trắng bệch ra rồi xám ngoét. Nụ cười của Doc biến mất, hình như mắt lão lão liêng, Slim bỏ tờ báo xuống đứng dậy, đôi mắt vàng ệch lóng lánh...

- Chôn nó ? Gì thế ? Nói với Doc gì thế ?

Hắn bỏ thòng chân xuống đất. “ Không có gì cả ”. Măng nói và quắc mắt nhìn Flynn.

Eddie thấy rõ là phải giải quyết một lần cho xong. Hắn lánh xa Slim vừa đứng dậy.

- Ta phải làm gì con nhỏ đó hả Măng ?

Măng lưỡng lự nhưng thấy là không thể lùi được. Mụ nói mà tránh đôi mắt Slim :

- Nó phải biến đi thôi. Nó biết nhiều quá.

- Măng !

Giọng nói gay gắt của Slim làm cả bọn quay đầu lại. Hắn đang nhìn người mẹ, mắt loang loáng.

- Sao ? - mụ già nói, tim thắt lại.

- Không, - Slim nói gân từng tiếng một. - Cô ta là của tôi. Ai mà động tới cô ta ắt có chuyện với tôi.

- Này Slim. Nghe đây. Chớ làm thói trẻ con. (Măng nói, miệng khô đắng). Chúng ta không thể giữ nó lại được. Nguy hiểm lắm.

Slim đá văng cái ghế trước mặt. Con dao nháy vào tay hắn. Woppy và Doc dạt ra để mình Măng đối phó với Slim. Mụ cứng người trong khi Slim bước tới.

- Thế thì bà có chuyện với tôi. Bà muốn tối cắt cổ bà không, con dĩ già kia ? Nếu bà động tới nó... nếu ai động tới nó... thì tôi cho xổ ruột ra...

Eddie rút súng ra. CỬ CHỈ ẤY KHÔNG QUÁ MẮT MẶNG. MỤ THÉT LÊN : “ CẮT SÚNG ĐI ” vì sợ Eddie hạ thẳng con. Slim quay sang Eddie đang lùi lại. HẮN hét lên :

- Mày nghe chưa ? Nó là của tao. Không ai được động đến nó.

Hắn nhìn mặt từng người rồi đập cửa bước ra.

Thời gian im lặng kéo dài. Mặt mày tái xanh. MẶNG bước đến ghế thả người xuống một cách nặng nề. Thoáng trông thấy mụ có vẻ già đi nhiều.

Eddie và Flynn nhìn nhau rồi Eddie nhún vai bước ra. Flynn theo sau, Woppy mồ hôi ròng ròng bước đến trường kỷ làm như đang chăm chú đọc tờ họa báo. Đọc rót rượu thật đầy.

Im lặng nặng nề.

Slim dừng lại phía trên cầu thang, lắng tai và cười rít qua kẽ răng. Hắn đã xác nhận thực quyền, và đã làm mọi người sợ hãi. Từ này hắn đứng vào vị thế phải có, MẶNG chịu rơi vào hàng thứ nhì. Hắn nhìn về phía cửa phòng cô Blandish. Từ nay không thể có chuyện nằm khoèo nơi chân giường nữa. Hắn phải tỏ rằng hắn là chủ nhân của cô cũng như đã tỏ ra với mẹ hắn.

Cô Blandish nhìn hắn mở cửa bước đến gần. Vẻ tự tin của hắn lộ rõ và cô hiểu những điều gì sắp xảy ra.

Cô nhắm mắt lại, rùng mình...

Vành Khăn Cho Em
Dịch giả: Nhật Tân
Chương Ba

I
Trên tấm kính sần sùi trải dài hàng chữ:

DAVE FENNER - ĐIỀU TRA
Chữ đen, màu sơn còn mới. Cửa vào ngay một bàn giấy với hai chiếc ghế, một tấm thảm đẹp và hàng kệ sách luật sáng trưng chưa bao giờ mở ra xem.
Dave Fenner nằm chuỗi trên ghế, hai chân gác lên bàn, nhìn trần nhà với vẻ xa vắng; rõ ràng không có việc gì để làm và sẵn sàng để thì giờ không làm gì cả.
Fenner 33 tuổi, đang độ cường tráng, da nâu, dáng xấu xí mà dễ gây cảm tình, cảm có dáng của

một người thích làm theo ý mình và thường là thành công.

Bên phải có cửa thông sang một phòng khác, có chấn gỗ chia hai: một bên là phòng chờ của khách hàng, một bên là lãnh địa của cô thư ký Paula Dolan, một phụ nữ hấp dẫn, mái tóc lượn uốn màu cánh quạ, đôi mắt xanh tinh anh, một dáng người khiến Fenner tự nhủ đó là vật đáng giá nhất trong văn phòng của anh.

Cô đang ngồi sau bàn đọc tờ tạp chí Ái Tình giá bốn xu, chốc chốc lại liếc mắt nhìn đồng hồ . Ba giờ hai mươi phút.

Tiếng chuông réo trên bàn làm cô gái giật mình bỏ tờ báo xuống bước qua phòng bên Fenner duỗi dài thân mình làm chiếc ghế kêu cọt két và hỏi:

- Cô có thuốc lá không, bé. Tôi không còn điều nào hết.

- Tôi còn ba, để cho anh hai.

Fenner nói lúc đốt điếu thuốc cô vừa đưa ra:

- Chà cô hào phóng quá chừng!

Fenner rít thật mạnh và đưa mắt nhìn Paula:

- Chiều nay đẹp quá!

- Ồ sao? Để làm gì kia chứ? - Paula buồn bã trả lời.

- Lúc này cô làm gì ? Có việc không?

- Cũng như anh thôi - Paula nói và ngồi lên góc bàn.

- Chớ lo, thế nào rồi cũng có việc.

- Cả tháng nay anh nói thế rồi. (Cô có vẻ lo lắng). Không thế nào tiếp tục mãi như thế này đâu,

Dave ạ. Bọn Trang bị văn phòng vừa gọi điện thoại đến đây. Nếu anh không trả tiền tiếp thì ngày mai họ sẽ lấy lại tất cả.

Fenner nhìn quanh:

- Sao thế được? Có họa là điên mới lấy các thứ tập tàng này!

- Chắc anh không hiểu rõ lời tôi nói. Ngày mai nếu anh không trả tiền, họ sẽ thu hồi hết băng ghế trong phòng. Sau đó thì tôi ngồi chỗ nào?

Fenner ra dáng hoảng hốt:

- Thế họ có thu hồi cái phần người cô đặt trên ghế không?

- Dave Fenner, anh không có lấy một phút nào nghiêm chỉnh hay sao? Nếu đến mai mà ta không có hai trăm đô la thì dẹp tiệm đấy!

Fenner thở dài:

- Tiền, lúc nào cũng chỉ nói đến tiền. Ta còn được bao nhiêu?

- Mười đô la mười lăm xu.

- Nhiều đến thế kia à? Như thế ta còn giàu. Thằng cha phía trước mặt đường bên kia chẳng có gì hết trơn! - Sao anh lại nói là ta giàu?

- Vì sao mình cũng không nợ nhà băng.

- Định vay mà nhà băng không cho đấy chứ!

- Đúng rồi. (Fenner buồn bã lắc đầu). Hình như mấy cái sọ dừa ấy không tin ta lắm.

- Không phải đâu, - Giọng Paula có vẻ mai mỉa, - Tại vì họ nghĩ cho mượn là làm nhục anh. Nay Dave, tôi cứ nghĩ anh đã sai lầm khi bỏ chỗ làm ở tờ Diễn Đàn đấy.

Fenner có vẻ tức giận.

- Thế thì tại sao cô lại bỏ cả công việc để theo tôi? Tôi đã nói là lúc đầu thế nào cũng gặp khó khăn, vậy mà cô cứ làm.

Paula mỉm cười âu yếm:

- Có lẽ vì em yêu anh,

Fenner lâu bầu:

- Trời ơi, cô lại bắt đầu cái điệp khúc tình ca ấy rồi. Chán lắm. Một phụ nữ có dáng người, khuôn mặt thừa sức để câu một anh triệu phú thì tại sao cô lại phí thì giờ, tuổi trẻ để đi theo một thằng kiết xác như tôi. Nay tôi bảo cho mà biết: Gia đình tôi có truyền thống kiết xác đấy. Ông nội tôi võ nợ, cha tôi chẳng ra gì, ông bác tần tiện rồi lại hóa khùng vì chẳng để dành được đồng xu nào.

- Lúc nào ta lấy nhau hở Dave?

- Để tôi xem lại sổ nhật ký đã, - Fenner vội vã trả lời - Sao cô không về nhà đi. Ở đây không có việc làm để nảy ý ra ý nghĩ xấu lắm. Chiều nay cho cô nghĩ ... đi gọi đầu ...

Paula nhún vai, vẻ nhẩn nại:

- Hay là anh lại thăm Rysking để hỏi lại chỗ làm cũ xem sao? Anh là tay phóng viên hình sự giỏi nhất, thế nào họ cũng phải cần anh.

Fenner cương quyết lắc đầu:

- Hẳn không nhận lại tôi đâu. Trước khi đi, tôi đã chửi hẳn đồ bết bát, chai lì, ngu ngốc có dòng rồi. Hình như tôi có nói cả chuyện là nếu hẳn có mời dự hôn lễ ông già bà già hẳn thì tôi cũng không thêm đi đâu.

Có tiếng chuông bên phòng Paula báo có khách. Fenner nhíu mày:

- Cô đoán xem ai bên ấy?

- Chắc là nhân viên đến gỡ máy điện thoại. Ta không nói chuyện với ai nữa là xong.

Paula bước ra khép cửa lại. Hai phút sau cô quay trở lại, dáng khích động, tay cầm tờ danh thiếp.

- Anh nhìn xem này.

Fenner đọc và ngả người ra lưng ghế sừng sờ nhìn cô:

- John Blandish đang ở đây hả?

- Ông ta muốn nói chuyện với anh.

- Đúng không? Thế thì đưa ông ta vào đi, em bé.

Paula mở to cánh cửa thông.

- Ông Fenner sẽ tiếp ông, thưa ông Blandish, xin mời ông vào.

Cô nép mình cho ông Blandish đi qua rồi ra ngoài.

Fenner đứng lên. Anh cứ tưởng ông Blandish phải to sù lắm. Thực ra dáng người cao hơn mức trung bình một chút khiến ông triệu phú có vẻ mảnh dẻ bên cạnh anh chàng Fenner oai vệ. Chỉ có đôi mắt là cho thấy tính chất con người quyền lực của ông. Đôi mắt nhìn cứng cỏi, thông minh và có nghị lực. Cái nhìn của con người lên đài danh vọng bằng sức mình, chẳng cần cầu xin ân huệ của ai hết.

Blandish nhìn Fenner với đôi mắt dò xét rồi đưa tay ra:

- Fenner, tôi có đề nghị này với anh. Anh đúng là người tôi cần. Hình như anh len lỏi nhiều trong đám cận bã phải không? Tôi nghĩ là muốn khám phá những kẻ bắt cóc con gái tôi thì phải nhờ một quen biết trong giới giang hồ, vào ra không cản trở. Anh nghĩ sao?

- Tôi nghĩ chắc ông có lý. Về phương diện lý thuyết thôi thì thực tế con gái ông bị bắt đã hơn ba tháng, mọi dấu vết đã nguội rồi.

- Tôi biết. (Blandish rút một hộp thuốc bằng da heo lấy ra điếu xì gà). Trước tôi cũng đã nhờ

Cảnh sát Liên bang tìm nhưng họ thất bại. Bây giờ tôi làm theo cách khác. Chính ông cảnh sát trưởng Brennan khuyên tôi tìm tới anh. Ông ta nói anh là một phóng viên nổi danh và có mối liên lạc nhiều với bọn gang tơ. Nếu tôi nhờ anh điều tra thì ông ta sẽ giúp đỡ hết mình. Nếu anh nhận làm, tôi hy vọng anh sẽ thành công. Tôi trả ngay cho anh ba ngàn đô la và khi xong việc anh sẽ có thêm ba mươi ngàn nữa. Đề nghị của tôi là thế, anh nghĩ sao?

Fenner hơi hoảng lên, nhưng lấy lại được bình tĩnh và gật đầu:

- Thưa ông Blandish, tôi sẽ cố gắng nhưng không thể hứa trước với ông được. Dân liên bang là các tay thám tử đại tài mà không tìm được thì tôi cũng vậy, nhưng tôi sẽ cố xem sao?

- Anh muốn bắt đầu từ đâu?

- May mắn tôi là người điều tra vụ này cho vụ này cho tờ Diễn Đàn, đó là bài báo cuối cùng của tôi trước khi già từ nghề phóng viên. Hồ sơ có đầy đủ, tôi sẽ xem lại. Có ba điều tôi hết sức khó hiểu. Tôi có quen riêng với Riley và Bailey. Tôi gặp chúng luôn trong các hộp đêm, sòng bài khi tôi đi săn tài liệu. Đó là những tên du đãng thôi. Thế thì làm sao bọn đó lại đủ gan làm công việc bắt cóc người? Lạ thật! Nếu ông biết bọn đó như tôi chắc ông cũng nghĩ vậy. Chuyện bắt cóc không phải là lãnh vực của chúng. Gan nhất là chúng nhào vào một chi nhánh nhà băng ở phường thôi. Thế mà sự kiện rõ ràng là chúng bắt cóc con gái ông. Điểm thứ hai là chúng tan biến đi đâu mất. Tại sao những tờ giấy bạc nộp cho chúng lại không thấy xuất hiện trong ba tháng nay. Mấy tên bắt cóc đó không tiêu tiền chuộc thì chúng sống bằng gì? Điều khác nữa: Riley có một con mèo Anna Borg. Các tay Liên bang xoay cô ta hằng giờ mà không thu lượm được gì. Tôi biết chắc Riley mê cô ta lắm thế mà hắn bỏ rơi ngay được. Thật lạ. (Fenner ngừng lại một chút rồi tiếp). Thưa ông Blandish, để tôi liên lạc với Brennan. Tôi nghiên cứu lại hồ sơ xem thử có bỏ sót một chi tiết nào không. Bốn mươi tám tiếng sau, tôi báo cho ông biết, có hy vọng tìm ra bọn cướp hay không. (Fenner nhìn Blandish dò xét). Ông nói là không cần tìm lại con gái ông. Thế ông nghĩ là ...

Gương mặt Blandish rần đánh lại:

- Nó chết rồi. Chắc chắn như vậy. Với loại người đó thì không thể nghĩ là con gái tôi còn sống. Đúng, nó chết rồi.

Ông rút tập chi phiếu ghi tên ba ngàn đô la cho Fenner.

- Vậy là trong hai ngày nữa tôi chờ tin anh?

- Đúng vậy.

Fenner tiễn Blandish. Ông ta nói:

- Tiền bạc không đáng kể. Tôi không đặt anh ở một giới hạn nào hết. Anh lặn vào bọ hạ lưu và nói với chúng rằng nếu cung cấp tin tức thì có thưởng lớn. Tôi tin là chỉ có cách đó mới dò ra manh mối thôi.

- Xin để tôi. Tôi tin là không làm ông thất vọng.

Blandish vừa đi. Paula nhào vào phòng, hấp tấp hỏi:

- Ông ta bảo gì anh thế? Thuê anh à?

Fenner giờ tờ ngân phiếu ra:

- Em ơi! Ta giàu rồi. Xem đây! Ba ngàn ! Nháy mắt là có. Thôi khỏi điên đầu suy nghĩ nữa, có chỗ đặt đít cho em rồi

Đại úy Charles Brennan, thuộc ty Cảnh sát thành phố, một người to bự, tóc có sợi hoa râm nơi thái dương, chồm người ra trước bàn bắt tay Fenner. Ông ta nói :

- Tôi không có ngờ có ngày được tiếp một thám tử tư trong văn phòng của tôi. Mời anh ngồi. Sao khỏe không ?

- Bết lắm, - Fenner vừa ngồi xuống vừa nói. - Nhưng tôi không phải là loại người kêu khóc rên rỉ.

- Tôi kinh ngạc khi biết anh xin giấy phép hành nghề thám tử đấy. Đáng lẽ anh nên ở trong ngành báo chí thì hơn. Chó cũng không muốn làm thám tử.

- Tôi không có ý muốn sống như chó đâu, - Fenner vui vẻ trả lời, - Cảm ơn ông đã gửi gắm tôi cho ông Blandish.

Brennan vung tay nói thản nhiên :

- Xin nói riêng với anh và với cái căng gỗ của bà dì tôi, lão Blandish làm tôi muốn điên lên được. Bây giờ thì may ra anh cùng điên theo đấy, còn tôi thì an lành.

Fenner đồng tai lên.

- Anh muốn nói gì thế ?

- Rồi anh sẽ hiểu thôi. Từ lúc con gái rượu của lão bị bắt, lão làm tình làm tội không cho tôi ngơi phút nào. Gợi ý cho lão thuê anh là tôi tự vệ hợp pháp đấy. Sáng, trưa, chiều tối, lão cứ ở trong văn phòng tôi hay đeo bên máy điện thoại gọi tới lúc hồi lúc nào thì tôi tìm được những tên bắt cóc con gái của lão ? Hỏi cả ngàn lần chứ không phải một lần. Tới khi chết chắc câu hỏi ấy vẫn còn ghi trong bụng tôi !

- Tương lai tốt đẹp đấy. - Fenner rầu rĩ nói, - Thế mà tôi cứ tưởng anh mang hoa lại tặng tôi.

- Bộ tôi là một hướng đạo sinh sao ? Nói thực cho anh biết : anh mà tìm ra được mấy thằng khốn đó thì cũng bằng như anh được bầu làm hoa hậu đó.

- Nhưng bọn chúng chắc phải ở đây đấy chứ ?

- Tất nhiên. Chúng có thể ở Canada, Mêhicô, trên trời, dưới đất đủ cả. Ba tháng nay cả thế giới Cảnh sát đi tìm mà không thấy bóng dáng gì hết. Tuy nhiên tôi cũng phải đồng ý với anh là chúng đang ở đâu đó.

- Còn cô gái ? Anh tin cô ta chết rồi sao ?

- Đúng. Phải chết thôi, giữ làm gì ? Không có ích gì cho chúng mà trái lại còn nguy hiểm nữa. Không biết chừng chúng đập cô ta cùng một lượt với MacGowan. Không biết chúng chôn cô ta ở đâu.

- Còn con nhỏ Anna Borg, - Fenner hỏi. - Nó làm gì hiện nay ?

- Nó vẫn còn ở đây. Người của tôi bám sát nó suốt hai tháng nay mà không được gì hết. Nó mới có thằng bồ mới, chắc chán cảnh chờ Riley rồi. Nó trình diễn ở Câu lạc bộ Thiên Thai.

- Bồ mới tên gì ?

- Eddie Schultz.

Fenner nhú mày rồi búng tay.

- Tôi biết rồi. Thuộc băng Grisson. Cao, to, đẹp trai.

- Đúng đấy. Băng Grisson mua lại Câu lạc bộ Thiên Thai vốn thuộc hạng ba, trước kia do tên Toni Rocco làm chủ. Bọn chúng mua sửa sang lại nên bây giờ thành một quán rượu trông được, không tai tiếng gì.

Fenner vênh tai.

- Tiền ở đâu ra ? Theo tôi biết thì bằng Grisson đâu có giàu gì ?
- Tôi kiểm tra rồi, - Brennan trả lời, - Abe Schulberg cung cấp tiền, kết ước với Măng Grisson. Mụ trông coi quán, tiền lời chia đôi.

Fenner thấy không còn gì thắc mắc nữa. Anh mời thuốc, ngả người trên ghế.

- Thế có nghĩa là mỗi manh tiêu hết rồi ?
- Có khi nào nó rõ đâu. Vụ này thật điên cái đầu. Mất tiền bạc, thời gian thật nhiều mà không tiến thêm được chút nào hết.

Fenner nhăn mặt, viễn tưởng được bỏ túi ba mươi ngàn đơn càng lúc càng xa. Anh vừa đứng lên thì chợt nảy ra một ý.

- Lúc con nhỏ Anna ở với Riley, nó làm nghề ngỗng gì ?
- Trình diễn vũ điệu ở Câu lạc bộ Vũ Trụ. Không được bao tiền nhưng có Riley bao.
- Ở Câu lạc bộ Vũ Trụ ? (Fenner bỗng như suy nghĩ rồi nhìn đồng hồ). Được rồi, tôi không phiền đại úy nữa. Nếu móc ra được chuyện gì tôi sẽ cho anh hay.

- Anh không móc ra được gì hết vì chẳng có gì để móc cả, - Brennan cười nhạo.

Tâm trí Fenner bị thu hút, anh quay về văn phòng thấy Paula còn đó dù đã sáu giờ chiều.

- Cô chưa về sao ? Định ngủ ở đây à ?
- Em không dám bỏ đi, - Paula đáp, đôi mắt xanh mở to. - E rằng lại có một tay triệu phú khác đến. Ôi, Dave, em đã nghĩ ra cách tiêu xài khi chúng ta được số tiền lớn đó.
- Câu nói ấy là một giấc mơ và cái để giải thích là nơi chữ khi. Thôi được rồi, cô còn ở đây thì vào lục trong đồng hồ sơ hoi thôi xem thử có giữ gì về Pete Cosmos không ?

Vào lúc làm phóng viên, Fenner xếp những tin tức anh có về tất cả dân găngxtơ trong thành phố, đủ thứ lớn nhỏ, rồi lập thành một sưu tập khổng lồ ghi tất cả các sự kiện lật vạt để vào lúc cần thì buộc một tên khốn phải phun ra.

Sau năm phút, Paula đem đến một mớ giấy cắt từ báo ra.

- Cảm ơn kho báu của anh. Bây giờ anh bận việc. Sao, ta đi ăn tối với nhau mừng may mắn chứ ?

Gương mặt Paula sáng rõ lên.

- Hay quá. Để em mặc cái áo mới. Ta đi đến Champagne Room. Chưa bao giờ em đến đó, nghe nói hấp dẫn lắm.
- Điều hấp dẫn duy nhất ở đó là tiền thanh toán. Lúc nào được ba mươi thiên thì ta sẽ vào đấy, còn chưa thì thôi. Để anh nói chỗ ta đến. (Fenner ây yếm choàng vai Paula). Ở câu lạc bộ Vũ trụ. Vừa vui chơi vừa làm việc.

Mặt Paula như vừa ăn phải ớt.

- Câu lạc bộ Vũ Trụ à ? Tiếng tăm xấu mà dơ bẩn nữa.
- Thôi đi đi người đẹp, tôi bận việc. Sẽ đón em lúc tám giờ rưỡi.

Fenner quay người cô, phát mạnh một cái vào hông làm cô nhảy băng ra cửa. Anh chăm chú ngồi vào bàn đọc các mảnh báo cắt. Sau nửa tiếng, anh gọi cú điện thoại, xong xếp tất cả hồ sơ, tắt đèn lên xe về nhà. Trong căn hộ hai gian, anh tắm một phút, mặc bộ com lê sậm màu, xem lại khẩu 38 rồi nhét vào túi dưới nách.

Paula đang nôn nóng chờ đợi. Chiếc áo dài đen cắt gọn làm nổi những đường nét thân hình cả cô khiến Fenner phải nhìn đến hai lần. Cô ngồi vào băng xe, cố ý để lộ đôi chân mang tất nilông và nói :

- Chết nổi là em cứ luôn luôn phải tự đi mua khuy áo của mình. Lúc anh nghĩ tới tặng hoa, chắc em trợn ngược mắt quá.

- Em nên xếp mấy lọ nước đường sang một bên, báu vật của anh ạ. - Fenner nhếch mép cười. - Chẳng bao giờ anh có ý nghĩ ấy đâu nên em không khi nào thiết thời cả. (Chiếc xe rời lề đi lẫn vào trong dòng xe cộ). Anh vừa tìm được một vài chuyện của Pete nhắc lại, thế nào hân cũng tái mặt cho mà xem.

Paula quay sang anh.

- Dù sao thì chắc em cũng được ăn một chút chứ ? Em không thích bụng đói rã ra mà ngồi nhìn anh với tên Mễ đó trợn trừng, nguyền rủa hằm hè nhau chút nào.

- Ta ăn trước, người đẹp của anh ạ, - Fenner vỗ lên đầu gối cô, hứa hẹn.

Paula hất tay Fenner ra.

- Cái đầu gối này là để dành cho ông xã tương lai của em. Anh muốn thì cũng được, nhưng phải làm đơn.

Fenner phá lên cười. Anh thích đi chơi với Paula là vì gặp nhau, cả hai cứ đùa giỡn như trẻ con. Khi họ đến Câu lạc bộ Vũ Trụ thì đã đông khác nhưng người quản lí mặt mày lấm lét cũng tìm ra được một cái bàn. Fenner nhận ra quán thật tồi tệ. Đã sáu tháng nay anh không đến, mà nay trông xập xệ quá chừng. Paula nhìn quanh nói :

- Thật như cái nhà xác nhỏ. Em không hiểu tại sao người ta lại đến đây. Chắc có lẽ toàn dân vất cổ chảy ra nước cả thôi.

Fenner tảng lờ như không nghe thấy. Một chú bồi non choẹt đến đưa đi các món gọi. Paula thở dài.

- Ta ăn món vịt chiên thì hơn. Đầu bếp nhà hàng này dù sao cũng không làm hư món này đâu.

- Chớ vội quá, - Fenner cười. - Anh cam đoan nó sẽ dai như chảo rách cho mà xem.

Nhưng khi thức ăn bưng ra, hai người không nói gì. Không ngon, nhưng ăn được.

Họ ra sà n nhảy giữa các món ăn dọn ra. Paula cố tỏ ây yếm nhưng Fenner nhất định đạp vào chân cô. Chẳng nên sự gì hết. Lúc Paula đang chọn món tráng miệng, Fenner đẩy ghế đứng lên.

- Bây giờ vào việc. Anh đi gặp Pete, em cứ bình tĩnh ních đầy bụng, không lâu đâu.

Fenner cố mỉm cười sau một lời nhạo báng của Paula, rẽ người đi đến văn phòng Pete. Chẳng cần gõ cửa, anh bước vào và đá cánh cửa khép lại.

Pete đang cúi người cộng sổ, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhận ra người mới vào, cầu nhàu nói :

- Làm gì mà vào phòng tôi cái kiểu lạ thế ? Anh muốn gì ?

- Chào bự con, - Fenner đến ngồi góc bàn. - Lâu quá ta không gặp nhau rồi.

- Anh muốn gì đấy, - Pete lặp lại, mắt gườm gườm.

- Mấy lúc gần đây anh có gặp Harry Levane không ?

Pete nhồm dậy :

- Không, không cần gặp hân. Có chuyện gì thế ?

- Tôi mới gặp hân. Anh sắp khốn đốn rồi. (Fenner buồn bã lắc đầu). Hân nói với tôi chuyện cô gái anh mang đi Miami, kỳ nghỉ hè vừa qua. Cô ta còn vị thành niên. Pete ạ, lạ cho anh, chuyện qua quýt đó chắc anh mắc hai năm tù đấy.

Pete giật mình như có kim đâm vào đít, mặt mày trắng bệch.

- Láo ! Anh nói gì thế ?

Fenner mỉm cười thương hại.

- Chớ làm ra vẻ ngây ngô, Pete, Harry thấy anh với cô bé. Hắn không quên là nhờ anh mà hắn đã lãnh ba năm tù vì tội quấy rối ở Clifford. Hắn chờ dịp trả thù.

Trán Pete ướt đầm mồ hôi.

- Đồ nhơ nhớp ! Tôi sẽ giết hắn. Hắn không có bằng chứng gì hết.

- Không, có đấy. Hắn biết cô gái là ai và đã nói chuyện với cô ta. Tôi cho anh biết con nhỏ nhất định kiện đấy.

Pete buông mình ngồi xuống ghế, cất giọng ồ ề :

- Cô ta bây giờ ở đâu ? Tôi muốn gặp cô ta để thu xếp. Cô ta ở đâu ?

- Tôi biết. Tôi cũng biết chỗ ở Harry. Một đấy, Pete ạ, nhưng không chết đâu. Nếu ta thu xếp với nhau thì tối ẽ không nói gì hết. Tôi cần biết một ít tin tức. Ta trao đổi nhau.

Pete găm ghè nhìn Fenner.

- Anh muốn biết cái gì ?

- Không gì nhiều lắm đâu, Pete ạ. Anh nhớ Anna Borg không ?

Pete tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ở...mà sao ?

- Cô ta từng làm việc ở đây ?

- Đúng.

- Cô ta có nói với anh về chuyện Riley bỏ rơi không ?

- Cô ta không biết gì hết.

- Thế có lúc nào cô ta nói đến Riley không ?

- Còn phải hỏi. Cô ta găm gù với thằng cha luôn luôn.

- Làm sao cô ta lại quen Schultz ?

Pete lưỡng lự.

- Có qua có lại nhé. Anh cho tôi biết Harry và cô gái ở đâu phải không ?

- Ngoéo tay nào !

- Vài ngày sau vụ bắt cóc. Eddie đến đây tìm cách bắt liên lạc với Anna nói rằng Măng Grisson muốn nói chuyện với con nhỏ. Lúc tôi cho biết bọn Liên bang theo dõi cô ta chặt chẽ thì hắn bảo tôi gọi Anna đến đây, trong phòng này. Tôi không tham dự cuộc nói chuyện nhưng hai ngày sau Anna hết làm cho tôi mà chuẩn bị làm cho Câu lạc bộ Thiên Thai khi bọn Grisson mở tiệm này. Eddie và cô ta đang sống chung với nhau.

- Tại sao Măng Grisson lại quan tâm đến cô ta ? - Fenner hỏi dò.

Pete nhún vai.

- Chuyện này thì tôi không biết.

Fenner đứng dậy, ngoáy hai địa chỉ trên lổ giấy rồi nói :

- Đây. Ở vào địa vị tôi thì nên liên lạc với hai người này thật nhanh. Harry nóng muốn cho anh vào tù lắm. Muốn làm cho hắn câm đi, chắc anh phải tốn bọn bạc đấy.

Trở về phòng ăn, Fenner thấy Paula đang vui vẻ với một gã điển trai cứ dán mắt vào cái áo hở cổ của cô. Fenner đẩy gã ra.

- Nào, Cún, chuẩn đi, ngứa mắt lắm.

Tên điển liếc nhìn đôi vai ngang ngửa và cái cằm khiêu khích của Fenner rồi rút lui thật nhanh. Paula nói với gã :

- Chớ sợ con khỉ bự đó. Cứ ục mặt vào hắn là xong.

Nhưng tên điển đã lui ra đến giữa phòng. Fenner mỉm cười.

- Nay, con miu của anh. Em chọn bạn thật là hay.
- Paula ngửa người trên ghế và cười trả :
- Anh bạn Mẽ của anh có đập vào mắt anh không ?
 - Không. Thôi ta đi. Anh cần phải về ngủ.
 - Ngủ một mình à ?
 - Ừ, một mình, - Fenner vừa đáp vừa dẫn cô ra cửa. - Anh ngủ lấy sức để sáng mai làm việc.
- Anh sắp phải đi gặp Anna Borg, con bé ghê gớm lắm.

III

Cảnh sát trưởng Brennan nói đúng khi kể với Fenner rằng băng Grisson đã điều hành Câu lạc bộ Thiên Thai, nhưng ông đã lầm khi bảo chúng mua lại của chủ cũ, Toni Rocco.

Rocco bị hất văng ra ngoài không thương tiếc.

Măng Grisson mang theo Eddie và Flynn đến gặp giải thích cho hắn biết muốn giữ gìn sửa khỏe thì hắn phải sang nhượng Câu lạc bộ và nhận tiền chia lời rộng rãi là một phần trăm. Ra đời bằng nghề đô kê, người nhỏ thó nên khi thấy bộ dạng dềnh dàng, đe dọa của Măng là hắn chết khiếp. Quán là do tiền hắn được trên trường đua, tuy không phát đạt lắm nhưng cũng đủ làm hắn hãnh diện. Bỏ tiệm hắn tiếc lắm nhưng cũng đủ thông minh để hiểu rằng nếu từ chối, hắn không đủ sức địch lại mà Rocco còn trẻ chưa muốn chết tí nào.

Măng cũng không thấy có lí do để trả tiền Câu lạc bộ bằng bạc vì tuy có nửa triệu nhưng mục tính để tiền mua sắm, làm lại nhà bếp, trang bị đèn đóm cũng khá bộn. Mục cho hắn hưởng tiền hoa hồng một phần trăm, theo ý mục cũng là đã rộng rãi lắm rồi, không thể chấp nhận cái giá 5 phần trăm mà Rocco rụt rè đề nghị. Mục mỉm cười như con chó sói :

- Ông bạn nghĩ xem. Một phần trăm còn hơn không có gì hết. Có một bang bắt lương rình mò tiệm ông bạn từ lâu, đòi phải cho chúng bảo trợ. Nếu không chịu thì chúng ném bom vào nhà. Nếu chúng tôi giữ câu lạc bộ thì bọn đó cắt mất vì chúng không dám dọa chúng tôi đâu. Rocco biết chắc chuyện lưu manh là chuyện bịa nhưng nếu hắn từ chối thì chắc chắn chính băng Grisson sẽ ném bom vào nhà. Do đó hắn phải nhượng bộ. Tờ hợp đồng do viên chương khế của Măng lập ra là cả một tài liệu phức tạp nói rất nhiều song chẳng có ý nghĩa bao nhiêu. Rocco không được nhòm nhõ vào chuyện chi thu, Măng cho bao nhiêu lấy bấy nhiêu và số tiền đó cũng không đáng cho hắn đòi gót đến nhận.

Măng Grisson thật hài lòng với sự thu xếp đó nhưng nếu mục biết Rocco đã thề là sẽ thanh toán món nợ này với băng Grisson thì hắn mục bớt tự phụ đi nhiều. Vì dạng bên ngoài hiền lành, nhỏ thó của Rocco mà không ai ngờ - và cả Măng lại càng không ngờ - hắn có thể là một kẻ thù nguy hiểm dường nào. Hắn chờ dịp để cho con chó sói cái biết tay.

Rocco tìm được việc làm huyện đề cho nhóm xổ số lén ở địa phương. Hắn không thích việc này nhưng dù sao cũng phải tìm cách sống một khi hắn mất Câu lạc bộ. Trong lúc đi dãi theo các con hẻm bẩn thỉu, chui vào những căn nhà nhơ nhớp, leo các cầu thang đến rã chân, hắn nghiêm ngắc mối thù với băng Grisson tự hứa sẽ trả thù, chờ một đòn đập chết tươi.

Tòa nhà của Câu lạc bộ Thiên Thai thật tiện lợi. Nó có một tầng trệt, tầng lầu thật sâu vào bên trong một cái sân có hai cửa ra hai đường phố, hai bên là một kho hàng và một xưởng làm đồng hồ vắng ngắt từ sáu giờ chiều đến tám giờ sáng. Nếu Cảnh sát đến khám thì thật dễ dàng báo động mà đề phòng và cũng khó bị bao vây.

Măng thay cửa chính Câu lạc bộ bằng một cửa sắt dày bảy centimet, có một lỗ nhôm lắp kính bắn không thủng. Các cửa sổ đều lắp cửa sắt được điều khiển từ một cái nút bấm đặt trong văn phòng Măng. Mụ đã biến Câu lạc bộ thành một pháo đài nhanh chóng đến lạ lùng. Mụ cho lắp một cầu thang nối tầng lầu Câu lạc bộ xuống đến hầm kho hàng bên cạnh mà không để cho chủ nhân kho đó biết.

Việc trang hoàng Câu lạc bộ được giao cho một tay nghệ sĩ đòi rất nhiều tiền nhưng không uống phí. Phòng gửi mũ áo sơn màu trắng, vàng có lắp kính hồng. Nhà hàng ăn có sàn nhảy làm như một cái động với các thạch nhũ rủ xuống che khuất một số chỗ ngồi đặc biệt cho khách hàng muốn thấy người mà không bị phát hiện. Phòng treo đèn huỳnh quang một màu, hư ảo bệnh hoạn.

Phía sau phòng ăn là nơi đánh bạc, ngăn cách bằng một cửa sắt dày bảy centimet. Văn phòng của Măng mở ra phía sòng bạc và thêm một phòng cho người trong băng tiếp bạn riêng.

Trên lầu có sáu phòng dành cho khách muốn tiếp bạn gái mà không muốn rời Câu lạc bộ. Cuối hành lang là phòng của Cô Blandish.

Hai tháng sau khi tổng cổ Rocco, Câu lạc bộ mở cửa và thành công lạ lùng. Mọi người hâm mộ cái quan ắc hình động đó và đua nhau ghi tên xin làm hội viên, thế là Măng trở tài kinh doanh. Mụ cho đăng báo hạn chế số hội viên là ba trăm, ghi danh mỗi người ba trăm đô la. Mọi người đổ xô đến và mụ phải gạt bớt số người mà bọn đàn em đưa tới để lấy lợi nhiều hơn. Trong số 300, mụ tự chọn những nhân vật có thế lực, giàu có trong giới thượng lưu ở thành phố Kansas. Mụ giảng giải cho đàn em :

- Theo cách này thì hộp đêm ta thuộc loại hạng sang. Câu lạc bộ sẽ trỗi lên trên thành phố. Rồi các anh sẽ thấy ta làm đúng.

Flynn và Woppy ngợp người trước cảnh choáng lộn của nhà hàng. Woppy không dám bước vào nhà bếp vì ở đây có ba đầu bếp chính tuyển từ các nhà hàng nổi danh trong thành phố. Ước muốn làm bếp của hắn bị tan rã trước cái cảnh các chuyên viên thành thạo lành nghề.

Doc như lên mây. Lão thỏa mãn được mặc bộ lễ phục, với cung cách chủ quán rượu để lão có thể say khướt từ đêm này qua đêm khác.

Eddie cũng không bất mãn. Hắn điều khiển sòng bạc trong khi Flynn coi quán ăn. Măng ít khi xuất hiện mà chỉ ngồi trong phòng lo tiếp tế, tính sổ sách và hốt bạc.

Người không thích ứng nhất lại là Slim. Người ta thấy hắn lén lút đi qua, áo quần dơ dáy, râu tóc bờm xờm. Hắn không làm việc gì trong Câu lạc bộ mà chỉ cả ngày ở bên cạnh Cô Blandish. Hắn đòi cho Cô Blandish không những chỉ có một phòng mà còn thêm phòng khách nữa. Măng

không dám trái ý hẳn. Sự hiện diện của Cô Blandish làm mọi lo lắng vô cùng. Cô Blandish là một bằng cớ độc nhất còn lại chứng tỏ bằng Grisson thủ mưu vụ bắt cóc. Nếu người ta bắt gặp Cô Blandish ở đây thì cả công trình của Măng tiêu tan ra mây khói hết. Mọi thứ mong cho Slim mau chán cô ta để mọi người đi cho rồi.

Vào giờ Fenner và Paula trở về nhà thì Câu lạc bộ Thiên Thai bắt đầu huyền ảo. Maissey, cô gái coi phòng gửi áo quần vì mũ áo của khách hàng tới tấp đưa vào tay cô. Măng muốn vì thân hình hấp dẫn của cô. Cô còn trẻ, hồng hào tươi mát và không khó tính, cứ chịu để cho khác ôm một chút mà không làm ồn và cũng là dịp để kiếm ít tiền. Maissey có hai công việc rõ rệt : coi sóc áo mũ cho khách và trông chừng cầu thang không cho ai lên lầu nếu không được phép.

Trong một phút vắng khách, cô thấy Slim bước vào, tay mang một gói giấy màu nâu. Nhìn thấy Slim, cô không thể không rung mình. Cô quay lại sờ sửa lại mũ áo để khỏi nhìn thấy hẳn.

Slim bước lên gác, đi đến phòng Cô Blandish, quay lại em hành lang không có ai rồi mới rút chìa khóa mở cửa vào phòng khách. Mỗi khi bước vào đây, hẳn cảm thấy hài lòng vì căn phòng bày biện sang trọng, có cả chiếc máy truyền hình to tướng, hẳn thật khoái. Có điều bực bội là không có cửa sổ nhưng Slim cũng đủ khôn để hiểu nhất một cô gái trong phòng có cửa sổ là một điều nguy hiểm.

Hắn bước thêm vào phòng ngủ và cũng thấy hài lòng như ở phòng khác. Chiếc giường đôi nệm hồng nổi bật trên màu ngà, màu hồng trang trí xung quanh. Có thêm một chiếc tivi dưới chân giường. Slim là một tay ưa xem tivi, không lúc nào chán khi các hình ảnh đua nhau hiện ra trước mắt hẳn.

Cô Blandish ngồi trước bàn trang điểm. Chiếc áo khoác màu hồng hé mở cho thấy đôi chân tuyệt đẹp. Cô đang lơ đãng dũa móng tay và mặc dù nghe thấy Slim bước vào cô cũng không ngước mắt lên. Hẳn tiến lại gần cô.

- Chào. Tôi tặng em cái này. Em thật có số đỏ. Chưa bao giờ tôi tặng quà cho ai hết. Cô Blandish bỏ dũa xuống, đặt tay lên đầu gối. Lúc này cô vẫn luôn luôn có dáng xa vắng, thờ ơ khiến Slim khó chịu. Hẳn chăm chú nhìn xem cô có nghe hẳn nói không.

- Cái này đắt lắm. Nhưng bây giờ thì tiền đối với tôi không thành vấn đề. Tôi muốn bao nhiêu cũng có. Em muốn mua cái gì là tôi mua ngay. Nói đi.. Em muốn cái gì ?

Hắn đẩy cái gói đến phía cô nhưng hình như cô không trông thấy vật gì hết. Slim cầu nài, đặt bàn tay lạnh lẽo, ẩm ướt lên cánh tay cô gái nắm mạnh. Cô không nhúc nhích chỉ nhắm mắt và nhắm mắt. Slim điên cuồng ra lệnh :

- Rục rịch một chút xem sao ? Cái gì thế ? Đây mở gói ra đi.

Cô bé bị chích thuốc rụt rè mở cái nút dây nhưng Slim thấy cô lần mò liền giật lấy.

- Để tôi mở. Tôi thích mở. Hôm nay em có thấy Măng đâu không ?

- Không. (Cô Blandish nói giọng rụt rè). Tôi không thấy bà ta.

- Bà ấy không tốt với em đâu. Không có tôi thì em đã ở dưới sông rồi. Em không biết em được hạnh phúc lắm sao. Lúc nhỏ, tôi đã thấy một con bé người trạc phù được lôi từ dưới

sông lên. Tôi muốn nhìn một tí nhưng ta đuổi tôi đi chỗ khác. Cô ta có mái tóc như em. (Hắn mất kiên nhẫn rút con dao cắt phăng sợi dây). Đây là một bức họa. Tuyệt phải không ? Thấy nó, tôi nghĩ ngay đến em. (Hắn ngắm bức tranh sơn dầu toàn những màu chói lọi, lộn xộn). Em thích không ?

Hắn đặt bức tranh trước mặt Cô Blandish nhưng cô nhìn hắn ngơ ngác rồi quay đi.

Slim im lặng quan sát cô gái hồi lâu. Từ ba tháng nay, hắn bắt cô gái phải chịu bao nhiêu điều sỉ nhục mà bộ óc bệnh hoạn của hắn nghĩ được ra nhưng đến hôm nay thì hắn thấy chán sự dờ dẩn của cô. Hắn muốn cô chống cự lại để hắn có thể thỏa mãn được bản tính muốn hành hạ người khác. Hắn nhìn cô hỏi :

- Em không thích nó à ? Tôi mua đắt lắm đấy... Em nói đi ! Sao ! chớ có im như con hình nhân vậy. Lên tiếng đi !

Cô Blandish rùng mình, đứng dậy bước đến giường nằm dài, lấy tay che mặt. Slim nhìn bức họa, bây giờ lại thấy ghê tởm. Hắn nổi xung :

- Tôi mua một trăm đô la đấy, nhưng không cần. Nếu em không thích thì tôi mua cái khác. Hắn vụt cầm con dao vào bức họa, rạch nát ra, luôn miệng chửi bới rồi ném vào một góc phòng.

- Thế này thì em sẽ không có được nó nữa. Tôi hơi tốt với em quá đấy. Em phải chịu khổ một chút mới thấy sướng. Em mà không chịu khổ thì không cảm thấy sướng. (Hắn bước tới bên giường). Em có nghe không ? Phải làm cho em đau đớn một chút mới được !

Cô Blandish vẫn lặng yên, mắt nhắm nghiền như một xác chết. Slim cúi xuống, đặt mũi dao vào cổ cô, hắn gầm lên :

- Tôi có thể giết em đấy, nghe không ? Tôi giết em.

Cô mở mắt nhìn hắn. Một giọt máu ứa ra trên chiếc cổ trắng nõn nơi mũi dao chạm vào. Slim quay mặt đi, tim thắt lại vì cái nhìn trống rỗng và hai con ngươi mở lớn của cô. Tự lừa mình mà làm gì ? Cô gái này không bao giờ thuộc về hắn. Không phải là một phụ nữ mà chỉ là một thân xác không hồn. Ý nghĩ của hắn quay về Măng và Doc. Mọi sự tai hại hai người này cả, hắn mân mê con dao. Họ đã làm cho hắn mất thú. Từ một cô tiên trong sách vở, họ biến thành một cái xác cử động...

Hắn quay ra phòng khách mở tivi. Chỉ một lúc là hắn quên hết để nhìn vào một cặp trai gái ôm hôn nồng nàn.

Giữa đám khách tuôn đến phòng gửi mũ áo, có một người nhỏ bé mặc bộ lễ phục không đúng cỡ lắm. Eddie lảng vảng gần đấy nhìn người đó với cặp mắt nghi ngờ. Sao có đáng một tên cóm quá. Khi người khách bước qua phòng. Eddie tiến lại phía người gác cửa tên là Mac, hỏi :

- Ai đấy ? Hắn có nét mặt giống cóm quá !

- Hắn có đến một lần rồi, - Mac nói, - Ông Williams dẫn hắn đấy. Ông có bảo là nếu hắn đến một mình thì cứ cho vào.

Harry Williams là một khách hầu của Câu lạc bộ. Nhưng Eddie nghĩ cũng nên nói một tiếng với Măng. Hắn thấy mục trong phòng cúi mũi vào đồng giấy tờ như thường lệ. Mục hỏi :

- Cái gì thế ? Tôi bận việc.

- Có một tên vừa đến đáng cóm ghi tên là Jay Doyle. Mac cho biết là có lần hắn đến cùng với ông Harry Williams.

- Chuyện đó chẳng cần phải nói với tôi. Báo cho những người khác đi ! Anh đâu có vụng về như thế hả trời ! Đừng cho hấn vào sông bài và lên lầu là được.

Eddie vội vã đi ra phòng ăn vừa lúc ông nhạc trưởng báo phần đầu chương trình. Eddie nhìn thấy Doyle ngồi một mình trong một góc vắng. Không thấy Flynn đâu cả, hấn quyết định tự trông chừng Doyle. Người nhạc trưởng thông báo :

“ Thừa quý bà, quý ông ! Đây là lúc quý vị chờ đợi nhất. Một lần nữa, cô Anna Borg trình diễn một màn hấp dẫn... táo bạo. Xin quý vị cho một tràng pháo tay hoan hô cô Anna Borg ! ”

Tiếng vỗ tay hoan hô nổi lên trong khi người đánh trống gõ một hồi dài, đèn tắt hết. Một vệt sáng chiếu vào giữa sàn nhảy và từ trong bóng tối, Anna xuất hiện.

Eddie mỉm cười. Ngày mới gặp Anna, hấn đã tỏ ra tình ý. Lúc đầu hấn phải cực nhọc vô cùng, phải tập cho cô ta, bắt cô ta lặp đi lặp lại nhiều lần, bây giờ mới có kết quả. Mãng cũng phải công nhận Anna là cái đỉnh của Câu lạc bộ.

Anna bước ra luồng sáng, mặc chiếc áo choàng bó sát, óng ánh kim tuyến. Dân nhạc chơi bài Đúng là Chàng của tôi, Anna có giọng hát cao rất vững. Trong khi hát, cô tuột dần chiếc khuy kéo rồi vụt tung hết cả áo ra ném cho đám thực khách đang trố mắt nhìn cô nhảy với họ. Bây giờ cô chỉ còn mặc cái nịt vú trắng và chiếc slip. Cô tiếp tục hát nhưng khán giả không chú tâm nghe nữa mà dán mắt vào thân hình uốn éo như mình rắn của cô.

Đến hết đoạn thứ nhất cô vớt cả nịt vú đi và đến đoạn thứ hai chiếc slip cũng không còn. Trên người cô lúc này chỉ còn mảnh vải nhỏ xíu và bắt đầu lượn lờ quanh các bàn dưới vùng ánh sáng.

Nhìn cô nghiêng người chào và gửi những cái hôn gió cho cử tọa đang cuồng nhiệt hoan hô, Eddie tự nhủ : “ Cô ta thật tuyệt vời ”. Những thực khách như đang lên mây. Cô mặc áo vào và đèn bật sáng.

Eddie liếc nhìn góc Doyle ngồi và hấn chợt sững người. Lợi dụng lúc đèn tắt, Doyle đã chuồn mất.

Vành Khăn Cho Em
Dịch giả: Nhật Tân
Chương Ba (tt)

IV

Fenner đang dùng cà phê buổi sáng chợt chuông reo. Anh đứng lên mở cửa, miệng cầu nhàu ông khách nào mò đến sớm thế.

Vóc người nhỏ bé, dáng mạnh bạo, người khách cười thân thiện :

- Tôi là Jay Doyle, nhân viên Cảnh sát địa phương. Tôi có phá giấc ngủ của ông không ?
- Không đâu. Xin mời ông vào. Tôi đang uống cà phê.
- Ông Cảnh sát trưởng bảo tôi đến gặp ông, - Doyle ném cái mũ xuống ghế, ngồi xuống ghế

khác và giải thích. - Hình như bây giờ ông lo việc của ông Blandish ?

Fenner rút ly cà phê cho ông khách.

- Vâng cứ cho là vậy. Mời ông dùng đường ?

- Không, cảm ơn. (Doyle châm thuốc). Tôi theo dõi con nhỏ Borg mất hai tháng. Tôi hy vọng dù thật mỏng manh là gã Riley sẽ tìm cách liên lạc với nó nhưng ông Cảnh sát trưởng khuyên tôi đừng mất công vô ích. Bắt đầu từ hôm nay tôi đành chào thua. Tôi mang lại cho ông những bản ghi chép theo dõi nó hàng ngày. Tôi không hy vọng ông rút ra từ đó những điều bổ ích nhưng biết đâu đấy.

Ông ta lôi từ trong cái túi một phong bì dày cộm đưa cho Fenner.

- Sáng nay tôi định đến gặp con nhỏ. Nó là mắt xích duy nhất để phăng ra bọn Riley. Tôi không biết vì sao gã lại bỏ rơi nó như thế. Ít ra trước khi lặn mất tiêu, gã phải nói với nó đôi lời chứ.

- Ông phí giờ mà thôi, - Doyle can ngăn. - Chúng tôi lôi nó đến Sở Cảnh sát thẩm vấn hàng giờ. Đúng là Riley cho nó rơi thẳng cánh rồi. Hiện nay chuyện nó đang cặp bồ với thằng Eddie Schultz lại càng khẳng định thêm điều này. Nếu nó tin Riley sẽ có ngày cho nó cùng xài số tiền chuộc của Blandish thì không đời nào nó ngó ngang tới Schultz.

- Dẫu sao tôi cũng phải gặp nó. Ngoài nó ra, tôi không còn cơ sở gì bầu víu để tiến hành điều tra.

- Phải hết sức cẩn thận, - Doyle khuyên. Ông chỉ nên đến gặp nó khi biết chắc thằng cha Schultz vắng nhà. Hẳn nguy hiểm lắm.

- Tôi sẽ hết sức thận trọng.

- Tối qua tôi đến câu lạc bộ Thiên Thai - Doyle cho biết thêm. Tôi nghĩ trước khi bỏ cuộc việc theo dõi, tôi thử ngó qua tiết mục biểu diễn của con nhỏ xem sao. Khá vui mắt đấy. Tôi nghĩ nó không cặp bồ với thằng cha lâu đâu. Với tài năng đó, nó có thể được mời biểu diễn ở Broadway cơ đấy.

- Là cái bọn quỷ sứ Grisson lại mở được một nhà hàng sang trọng như vậy. Chẳng lẽ Schulberg lại vớ được tiền trên trời rơi xuống ?

- Ừ... Tôi biết Câu lạc bộ từ lúc Rocco làm chủ. Hôm nay ông thử lảng vảng đến đấy xem. Tất cả bọn chúng đều diện đồ lớn lảng coóng trừ Slim. Gã vẫn thế, không thay đổi.

Fenner cười nhạo :

- Nếu trên đời này có đứa nào thôi tha rác rưởi nhất thì chính là nó.

- Tôi cũng đồng ý như vậy. (Doyle cười bối rối). Tối qua, hẩn đuổi tôi chạy chi chết. Trong lúc con nhỏ Borg trình diễn, đèn tắt hết, tôi nẩy ra ý kiến hay mình thử lên lầu ngó xem có gì lạ. Cầu thang do cô gái giữ mũ áo kiểm soát nhưng tôi gặp may. Lúc đó có hai người khác giữ mũ áo, một người vô ý làm rơi cái hộp đựng tiền trà nước của con nhỏ. Tiền rơi tung tóe xuống gầm quầy. Hai người khách và con nhỏ vội bỏ lồm ngồm cúi xuống nhặt tiền thế là tôi vọt luôn lên gác. Ở lầu một, có bảy cửa. Sáu cửa thoong với buồng ngủ còn cửa thứ bảy ở cuối hành lang, ngoài ổ khóa còn có thêm khóa móc ngoài nữa, thế mới lạ. Tôi không đủ thì giờ quan sát lâu vì tiết mục của Borg vừa kết thúc. Đúng lúc tôi định xuống thang thì nghe phía sau có tiếng động, tôi vội quay lại. Cửa thứ bảy mở, Slim đứng ở ngưỡng cửa, tay cầm dao. Nhìn thấy gã tôi hốt quá, không dám chậm trễ đứng quan sát nữa. Tôi phóng bốn bậc thang một, chạy bổ xuống, con nhỏ giữ mũ áo nhìn tôi tưởng như một bóng ma hiện hình. Chưa ra đến cửa, tôi nghe thấy tiếng la hét. Chính thằng Schultz đuổi theo. Một gã khỉ đột gác cửa định giữ tôi lại nhưng tôi

tương một quả trứng mặt. Tôi nhào ra cửa và vắt chân lên cổ mà chạy. Schultz đuổi theo đến đường thì hấn quay lại. Lúc này nghĩ tới, tôi vẫn còn run.

- Tôi rất tiếc không được nhìn cái cảnh đó. - Fenner vừa nói vừa cười. - Nếu tôi hiểu đúng thì Má Grisson nhốt một con điếm ở lầu một. Ông có kể cho Brennan biết không ?

- Tất nhiên là có nhưng chúng tôi không thể hành động gì được. Đa số các hội viên của Câu lạc bộ đều là loại cở có thể lực lớn. Không làm sao chúng tôi xin được giấy khám nhà. Hơn nữa cái hộp đếm đó đúng là một lô cốt. Cửa lớn, cửa sổ đều bằng sắt rất kiên cố.

- Ông có ý kiến gì về cửa có khóa móc ngoài không ?

- Không... Cái đó để dành cho ông.

- Tìm con nhỏ Borg ở đâu ?

- Nó sống với Schultz trong một căn hộ ở Malvern Courl. Mãi tới trên lầu thượng. Nhưng phải cẩn thận. Chớ có bén mảng đến khi Schultz có nhà.

Sau khi Doyle ra về, Fenner ngồi đọc những bản ghi chép. Chẳng có gì đáng chú ý trừ ngày này Schultz đến Câu lạc bộ lúc mười một giờ và Anna cũng đi lúc một giờ và ăn trưa ở đó.

Fenner gọi điện thoại về văn phòng cho Paula :

- Tôi sẽ quay lại sau khi ăn trưa. Bây giờ tôi đến nhà con nhỏ Borg. Có ai hỏi tôi không ?

- Ông Blandish vừa gọi điện. Ông ta muốn biết anh có phát hiện điều gì mới không ?

- Tôi gọi điện cho ông ta ngay. - Còn ai nữa ?

- Có một bà to béo cứ muốn anh tìm cho bà ta con chó. Tôi trả lời là anh kỵ loài chó. Có đúng thế không ?

- Cái đó cũng còn tùy. Bà ta có nhiều xin không >

- Tất nhiên là không rồi.

Sau một lát im lặng, Paula nói tiếp :

- Tôi muốn anh cũng nên ký cả với những cô gái vũ công vừa biểu diễn vừa cởi áo.

- Có lẽ tôi cũng nên như vậy sau khi đến gặp cô vũ công này.

Anh cúp máy và quay số nói chuyện với ông Blandish.

- Tôi vẫn tin Anna Borg có thể khắc cho chúng ta biết một điều gì. Tất cả đều tùy thuộc vào cách tôi trao đổi với cô ta. Bọn cóm tra hỏi con nhỏ nhiều giờ mà không khai thác được điều gì. Ông đã nói trong vụ này ông chỉ không tiếc tiền, ông vẫn giữ ý kiến chứ ?

- Tất nhiên. Anh dự định làm gì ?

- Tôi định cho cô ta biết ông sẽ đưa cho cô ta vào làm ở Broadway nếu chịu chung cấp cho ta những tin tức khả dĩ tìm ra bọn Riley.

- Anh cứ thử xem.

- Tôi sẽ gọi ông sau. - Fenner nói và cúp máy.

V

Eddie Schultz bất chợt dứt ra khỏi giấc ngủ nặng nề. Đồng hồ chỉ chưa tới mười giờ. Nằm cạnh hấn, Anna ngáy nhẹ nhàng. Hấn cau mặt nhìn cô.

Hấn lần sang phòng khách rót một li uytxki lớn làm cạn một hơi. Uytxki làm đầu óc hấn tỉnh táo hơn. Hấn nhớ đến anh cóm tối qua, Măng suýt ngất xỉu đi khi Slim cho biết có một anh cóm

mò lên lâu một. Hẩn hẩn mặt. Dĩ nhiên Măng bao giờ cũng đúng. Hẩn sơ xuất thật đấy nhưng có làm sao ? Anh cóm có phát hiện được gì đâu. Không thấy gì hết. Mẹ khỉ ! Thế mà Slim lại nổi giận la hét ầm ĩ. Nếu Măng không can thiệp có thể Slim thọc dao vào bụng hẩn không biết chừng. Nghĩ lại hẩn thấy vẫn còn rùng mình.

Không thể ngăn cản sai lầm của Măng. Bà tỏ ra bất lực khi để thằng con đồn mạt giữ cô gái Blandish lại. Nếu sự việc xảy ra theo chiều hướng xấu, bà sẽ lãnh trách nhiệm.

Hẩn quay lại phòng ngủ.

Anna đã thức giấc. Cô bực tức hất tấm chăn sang một bên, nằm ngửa lơ đãng nhìn lên trần, trên người chỉ có mỗi chiếc áo ngủ ny lông mỏng dính trong suốt.

Eddie vừa càu nhàu vừa đi vào buồng tắm :

- Nay, cô cứ tưởng mình đang trình diễn tiết mục đấy hả ? Đắp ngay chăn vào, đàn bà con gái gì mà cứ nằm tồ hơ như vậy !

Sau khi tắm rửa và cạo râu, hẩn quay lại vẫn thấy cô ả nằm nguyên như thế. Lần này hẩn cáu kỉnh thật sự.

- Thay vì tưởng tượng biểu diễn cho bọn khùng trốn trại, cô pha cho tôi li cà phê thì hơn.

- Tự pha lấy mà uống . (Anna vụt đứng lên). - Eddie, tôi chán cái cảnh sống này lắm rồi. Tôi không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

- Cô không định bỏ chỗ làm này chứ ? Đã hai tháng nay cô thất nghiệp uống nước lã cầm hơi. Tôi phải xoay xở chặt vật mới xin cho cô biểu diễn trong một nhà hàng sang trọng nhất thành phố. Mỗi tuần cô kiếm được 150 đôn thể mà còn kỳ kèo. Rõ được voi lại đòi tiên. Muốn vói thêm xin nữa chắc ?

- Tôi muốn trở thành một minh tinh. - Anna cãi.

Cô đứng lên và đi vào buồng tắm. Eddie nhún vai, vào bếp pha cà phê. Hẩn mang bình cà phê ra phòng khách, Anna đến ngồi bên. Cô đã kịp chải đầu và choàng chiếc áo tắm. Cô nhận ra ngay chai rượu Eddie quên chưa cất.

- Anh không thể nhịn rượu được trong mười phút sao ? Anh định trở thành một gã bết nhè hay cái giống gì vậy ?

- Ồ câm miệng đi ! - Eddie gắt lên.

Hai người yên lặng uống cà phê trong bầu không khí căng thẳng. Bất chợt Anna tuyên bố :

- Nếu tôi tìm được một anh Mít nào giàu có tài trợ cho tôi, tôi sẽ rời khỏi cái hang này ngay.

- Nếu tôi tìm được một anh Mít nào giàu có tài trợ cho tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy, - Eddie lặp lại với giọng chua chát. - Rồi cô bỏ rơi tôi chắc ? Tại sao không chịu bằng lòng với thực tế trước mắt ? Bọn vũ công cưỡi truồng như cô thì có hàng đồng. Cô nàng xinh đẹp của tôi ơi, đừng có mà lên mặt !

- Đàn ông đàn ang các anh đều cùng một giuộc cả. - Anna nói với vẻ chán chường. - Frankie giống anh như đúc. Các anh chỉ quan tâm tới thân xác tôi thôi. Các anh không bao giờ yêu tôi vì tôi cả.

Eddie càu nhàu :

- Tại sao cô cứ nói hành nói tỏi như vậy ?

- Nhưng Eddie, nếu tôi xấu thì sao ? Anh có còn nhìn tôi không ? Tất nhiên là không rồi. Dẫu sao cũng có ngày tôi xấu đi.

- Trời ơi là trời ơi ! Tại sao ta không nói chuyện khác đi ? Tôi đang nhức đầu như búa bổ. Cô

không xấu thì thôi. Tại sao cứ đẩy đi đẩy lại chuyện vợ vấn đó ?

- Tôi sợ già lắm. Trước khi trở thành bà già, tôi muốn thành đạt. Tôi muốn là một minh tinh, không phải thân phận thấp kém của một cô vũ công cưỡi truồng ba xu ở một rạp hát cà là mềng tỉnh lẻ.

- Thôi dẹp đi ! Cô làm tôi điên đầu. Cuộc sống của cô tốt đẹp rồi mà vẫn không hài lòng sao ?

Bất chợt Anna hỏi :

- Chuyện gì xảy ra trên lầu một của Câu lạc bộ thể ?

Eddie choáng người, hắc quắc mắt lườm cô :

- Không có gì hết. Mà sao ?

- Ồ ! Có ! Có nhiều chuyện lắm. Tôi không mù đâu. Tôi nghĩ Slim nhốt con mèo cái trên đó.

Cô gái là ai vậy, Eddie ?

- Cô điên rồi ! Slim không bao giờ quan tâm đến bọn mặc váy.

- Tôi nhìn thấy Doc và Măng lên đó mà. Có chuyện gì thế ?

- Đã bảo không có gì, - Eddie sửa nhặng lên. - Câm mồm đi !

- Tôi thật điên cái đầu mới nhận lời sống chung với anh, - Anna giận dữ nói. - Anh không biết nói gì hơn ngoài cái câu “ Câm mồm đi ” à ?

- Chừng nào cô còn tiếp tục cà khía thì chừng đó cô chỉ nghe thấy tôi nói như vậy thôi.

Hắn quay vào buồng ngủ. Đã đến giờ phải tới Câu lạc bộ. Anna theo hắn.

- Anh cứ gấn bó mãi với cái băng Grisson à ? Anh chưa chán cái cảnh liếm giày cho mụ già sao ?

- Cô có thôi đi không ? - Eddie găm lên và xỏ tay vào chiếc áo vét. - Tôi chuẩn đây. Ngày hôm nay cô làm tôi khó chịu quá.

Anna cười nhạo :

- Đi đi, đồ khố rách áo ôm... Tôi tự hỏi tôi tìm được ở anh cái gì kia chứ ? Cút đi, anh còn nhiều đôi giày để liếm lắm mà.

Eddie thịnh nộ quát to :

- Mày không thể nói là mày không kiếm chuyện đâu nhé ! Tao vả vỡ mồm mày ra. Tao cho mày biết ai là người chỉ huy ở đây ?

Hắn túm lấy cô, quăng nằm sấp xuống giường, một tay giữ chặt còn tay kia vén áo choàng, áo ngủ rồi cứ thế mà phát thật mạnh vào mông.

Anna giãy giụa, la hét như còi tà hỏa. Eddie cứ nện, nện mãi cho đến khi đau cả tay, khiến hàng xóm phải ghé tai vào tường tò mò nghe.

Hắn để mặc cô quần quai trên giường, khóc lóc, rên rĩ, bước ra ngoài căn hộ sau khi đóng sầm cửa.

Fenner ngồi chờ trên xe đậu đối diện tòa nhà, nhìn thấy hắn bước ra, mặt đỏ bừng bừng vì giận dữ, trèo lên chiếc xe Buick rồi máy phóng thẳng.

Fenner bước ra xe, vào tòa nhà dùng thang máy lên lầu thượng. Trước khi bấm chuông, anh cẩn thận kiểm tra khẩu súng đã lên đạn và nhẹ nhàng bỏ túi. Anh bấm một hồi chuông, một hồi nữa, vẫn không ai lên tiếng. Fenner cau mày, tin chắc người phụ nữ trẻ vẫn còn ở nhà. Tại sao cô ta không mở cửa. Lại ấn chuông lần thứ ba.

Hai phút sau cửa mở. Mặt mũi nhăn nhó vì giận dữ và đau đớn, Anna quắc mắt nhìn anh :

- Sao ? Ông cho cái nhà này là nhà gì ? Đây không phải trạm cứu hỏa ! - cô la lên. - Mời ông

đi cho ?

Cô định đóng sập cửa lại nhưng Fenner đã lấy chân chặn được.

- Cô Borg ?

- Tôi không tiếp khách ! Biến đi !

- Nhưng tôi thay mặt Spewack, Anderson và Hart đến gặp cô, - Fenner nói dối. - Chắc cô vui lòng tiếp tôi ?

Tên những ông bầu nổi tiếng ở Broadway làm Anna dịu lại. Cô mở to mắt nghi ngờ nói :

- Xạo !

- Tại sao tôi lại nói dối cô ! - Fenner hỏi với giọng khàn khàn, - Tối qua Spewack xem cô biểu diễn. Ông ta bấm nhỏ với Anderson và nếu Anderson nói với Hart, mà cam đoan là sẽ nói thì cô Borg, tôi đề nghị với cô thế này...

- Nhưng nếu đó là chuyện tầm phào... - Anna mở lời nhưng bất chợt im bật.

Nếu là chuyện thực thì sao ? Nếu đúng Spewack, Anderson và Hart chú ý đến cô thì sao ?

- Nếu cô không muốn người ta nhắc đến cô thì tôi xin rút lui, - Fenner nói và lùi lại một bước. - Nhưng cô bé, cho phép tôi được nhắc với cô trong thành phố này có tới tám trăm cô vũ công khỏa thân sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để được thế chỗ cô đấy.

Không ngần ngừ nữa, Anna mở toang cửa.

- Xin mời ông vào.

Cô dẫn anh vào phòng khách, vui sướng nghĩ bụng mình sẽ có thì giờ tính sổ với Eddie những lần hấn hành hạ cô. Và nhờ Spewack, Anderson và Hart đề nghị cô biểu diễn cho họ xem ngay thì sao ? Nếu ông khách không mờ mà đến này muốn cô nhảy lên taxi đến gặp các ông bầu trình diễn tiết mục ngay lập tức ? Cô xoay xở thế nào với những vết tím bầm trên mông ?

- Cô Borg, cô có thích biểu diễn ở New York không ? - Fenner hỏi và đưa mắt tìm cái ghế chắc chắn nhất để ngồi. - Nhưng cô chưa ký kết một công việc nào ở đây chứ ?

Hai mắt Anna mở to hết cỡ :

- Ở New York ? Ồ ! Tôi thật vui sướng biết bao ! Không, tôi chưa ký kết một việc làm lâu dài nào cả.

- Cô chưa lập giao kèo với Câu lạc bộ Thiên Thai chứ ?

- Không, tôi chỉ làm tạm thời hàng tuần thôi.

- Tuyệt quá ! Tuyệt quá ! Xin mời cô ngồi. Cô Borg, cô cứ tự nhiên. Câu chuyện tôi sắp sửa kể cho cô nghe chẳng khác gì một câu chuyện thần tiên.

Anna ngồi xuống không suy nghĩ nhưng vụt đứng lên, miệng rên rỉ đau đớn.

- Cô ngồi phải cái đinh hay sao ? - Fenner quan tâm hỏi.

- Không, tôi muốn đứng để giữ đẹp thân hình, - Anna đáp và cố nặn ra một nụ cười. - Nghề chúng tôi phải chú ý giữ gìn thân hình.

- Cô bé, xin cô cứ thoải mái. Chính tôi sẽ là người chăm sóc đường nét thân hình cho cô và cô cứ tin đi, đó là một nguồn vui của tôi.

- Này ông khách thân mến, nếu chỉ là chuyện cho tôi leo cây...

- Cô Borg, không phải là chuyện nói chơi cho vui đâu, - Fenner dỗ dành nói. - Chúng tôi có một khách hàng rất nhiều tiền nhưng đầu óc lại hơi lệch lạc. Ông ta muốn quăng tiền để xây dựng một vở vũ kịch biết diễn ở Broadway. Điều này chứng tỏ ông ta quá điên khùng nhưng chuyện khùng điên thì chẳng dính dáng gì tới chúng ta. Ông ta đã xin được giấy phép, có kịch bản nhưng còn thiếu một minh tinh. Ông ta đòi hỏi chúng tôi phải tìm một người ở địa phương

này chứ không phải ở nơi khác. Ông ta làm giàu ở Kansas nên có tình cảm gắn bó với thành phố. Ông ta muốn tạo cơ hội để người dân ở thành phố trở thành một minh tinh. Chúng tôi không tìm ra một cô nào khác có tài nghệ hơn cô. Cô muốn lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở này không ?

Anna lim dim đôi mắt :

- Tôi có muốn không ấy à ? Thực lòng ông muốn nói tôi sẽ là một minh tinh ở Broadway phải không ?

- Việc này tùy thuộc ở mình cô thôi. Spewack chỉ bốc máy điện thoại giới thiệu cô với ông khách thế là mọi việc coi như bỏ gọn trong túi.

-Ồ ! Ông nói thế chứ ! Chuyện đẹp quá nên khó mà thành !

- Tôi chả nói trước với cô chuyện này giống như chuyện thần thoại là gì, - Fenner lơ đãng trả lời. - Một năm ở Broadway, sau đó là ở Hollywood. Một tương lai thật rực rỡ mở ra trước mặt cô.

- Thế bao giờ tôi được ký giao kèo ? - Anna dò hỏi và tưởng tượng đến lúc mình chuẩn bị va li, miệng nói bái bai với gã Eddie dữ dằn, - Khi nào thì tôi được gặp ông Spewack của ông ?

- Chiều nay tôi quay lại mang giao kèo cho cô ký và ngày mai cũng vào giờ này cô ung dung ngồi ăn trưa với ông Spewack ở NewYork rồi.

- Nhưng ông có tin chắc ông khách hàng của các ông sẽ chọn chính tôi không ? - Anna lo lắng hỏi. - Vì ông Spewack còn gọi điện trao đổi với ông ta cơ mà.

- Tôi rất sung sướng được nói với cô là đúng như vậy. - Fenner đáp và châm thuốc hút. - Chắc chắn tôi sẽ thỏa thuận được. Nhưng trước khi chúng tôi thông báo với ông khách hàng, có một chi tiết nhỏ cần phải giải quyết. Chúng tôi rất hài lòng về cô nhưng nói thẳng ra, chúng tôi không ưa mối quan hệ của cô.

Anna sững người :

- Ông muốn nói sao ?

- Thế này !... Những gã đàn ông cô quen không thuộc tầng lớp trên trong xã hội, phải không ? Thí dụ như Eddie Schultz... Cô Borg ạ, người ta sẽ bình luận về cô rất nhiều ngay khi được biết cô sắp trở thành một minh tinh tương lai trong vở vũ kịch ấy. Chúng tôi cần phải đảm bảo người ta chỉ toàn nói tốt về cô thôi.

Anna bắt đầu tỏ vẻ lo ngại :

- Tôi không có gì khăng khít với bạn bè... Một khi ở Broadway, không còn vấn đề gặp lại họ nữa.

- Tôi rất hân hạnh được cô cho biết như vậy nhưng cách đây không lâu, cô thường xuyên gặp gỡ gã Frankie Riley nổi danh và hồi đó người ta bàn tán nhiều về gã. Những tay phóng viên chắc chắn sẽ nhắc lại sự kiện đó. Nếu một chi tiết về vụ này được đưa lên trang nhất thì vở vũ kịch có nguy cơ bị sụp đổ.

Anna cảm thấy ngã lòng :

- Nhưng tôi... Tôi chỉ quen sơ sơ Riley thôi, - cô ấp úng nói. - Người ta giới thiệu hẵn với tôi, chỉ có vậy thôi... chắc ông hiểu chuyện đó như thế nào rồi.

- Cô Borg, xin cô nghe tôi. Cô phải thành thật với tôi. Người ta không đề cập tới những mối quan hệ tiếp theo nếu cô chỉ tình cờ gặp Riley. Tôi có thu nhập một số tin tức về cô. Cô đừng nghĩ tôi thọc mũi vào đời tư của cô chỉ do ý thích cá nhân mà là vì nếu chúng tôi cần tạo ra một minh tinh thì phải hết sức tránh những vụ xì căng đan. Nếu tôi không nhầm thì cô... cô rất thân

thiết với Riley ?

Anna giờ tay phác một cử chỉ thất vọng :

- Thế sao ông đến gặp tôi đưa ra những hi vọng hão huyền làm gì ? Tôi biết ngay mà, đây chỉ là một câu chuyện lãng xẹt. Chuyện đẹp quá nên khó mà thành.

- Này, này ! Cô đừng thất vọng nhanh như thế. Cuối cùng bao giờ ta cũng có thể tìm ra một giải pháp. Tất cả là phải biết suy nghĩ. Cô Borg, xin xô nghe tôi. Chúng ta không thể nào che giấu sự kiện cô có quan hệ với những gã tội phạm đó. Đúng chứ ? Tại sao chúng ta không biến đổi đi một chút ? Dàn xếp câu chuyện theo chiều hướng có lợi hơn là cứ để nguyên như vậy nó làm hại cô. Người ta thường quan niệm những kẻ biết yêu để được mọi người quý mến hơn. Nhưng tôi cho cô biết có một thứ khác được người ta yêu mến hơn những đôi tình nhân : đó là hình ảnh một người phụ nữ hối lỗi. Chúng tôi sẽ tạo cho cô trở thành một con người như thế. Chúng tôi sẽ cung cấp cho báo chí một câu chuyện tình thật lâm li mùi mẫn. Chúng tôi kể cô yêu Riley mà không hay biết hắn là một gangster. Chúng tôi nói về những cố gắng không hi vọng của cô để đưa hắn trở về cuộc sống lương thiện khi cô phát hiện ra con người thực của hắn. Cuối cùng cô không còn tin tưởng hắn nữa khi hắn bắt cóc Cô Blandish. Cô có hiểu ý đồ đó không ? Từ ngày Riley thoát khỏi cuộc đời cô, cô muốn rời bỏ môi trường bẩn thỉu đó nhưng Eddie Schultz ngăn cản cô. Hắn buộc cô phải sống với hắn. Và khi được mời biểu diễn ở Broadway, cô đã giờ cả hai tay nắm lấy dịp may bất ngờ đó. Giới anh chị ở Kansas đã chìm sâu trong quá khứ của cô. Thế đấy, cô là một người phụ nữ biết hối lỗi.

Anna nhận thấy câu chuyện đó khó lòng thuyết phục được ai. Cô nghi ngờ hỏi :

- Ông thật sự tin chắc người ta tiêu hóa được câu chuyện đó à ?

- Cô bé, nếu làm như vậy mà không thành công thì cô hết đường hi vọng rồi - Fenner vờ lắc đầu vừa nói.

- Làm sao ông có thể bắt họ thừa nhận một chuyện như vậy ? A ! Bọn nhà báo ! Tôi căm ghét chúng quá chừng ! Chúng rình mò, chúng sục sạo khắp nơi, chúng móc lại những chuyện ba láp chẳng đáng gì và khi chúng tin là có thể thu thập được thành một bài báo, chúng bám nhằng nhằng như đĩa đói. Chúng cóc thềm biết những thiệt hại chúng gây ra ; những sai lầm chúng bịa đặt ; những tâm hồn chúng bẻ gãy ; miễn là chúng bán chạy được những tờ lá cải. Tôi căm ghét bọn chúng, bất kỳ chúng là ai, những thằng khốn nạn đó !

Fenner cảm thấy vô ích khi định cho cô biết anh khởi sự bước vào đời từ con đường làm báo. Chắc chắn cô ta sẽ tương một phát đạn vào người anh.

- Tôi cho cô biết làm cách nào chúng tôi thuyết phục được họ. Trời ơi ! Một cú thật tuyệt ! Các báo chí trong toàn quốc sẽ chỉ viết về cô !

- Ông nói chuyện tầm phào gì thế ? - Anna càu nhàu hỏi.

- Cô nghe này... Giả sử nhờ cô mà người ta tìm được cô gái Blandish. Cô có hiểu như thế là thế nào không ? Cô có thể tưởng tượng được chuyện đó đối với cô ra sao không ? Đài truyền hình, đài phát thanh, những cuộc phỏng vấn, ảnh cô được trưng lên tất cả các báo ; ông Blandish trả cô số tiền thưởng và tên cô được kết ới những ánh đèn neon chói lọi cao hai mét ở Broadway !

- Ông có say không đấy ? - Anna dò xét, gương mặt đanh lại. - Tôi không biết gì về Cô Blandish cả. Ông móc chuyện này ở đâu ra vậy ?

- Cô biết Riley ! Có thể cô có một dấu vết duy nhất để dẫn tới Riley.

Ánh mắt của Anna trở nên sắc lạnh.

- Rồi sao nữa ? Có thể Frankie đá tôi rồi nhưng không bao giờ ôi bán rẻ anh ấy cho bọn cóm. Ông cho tôi là người như thế nào ? Một kẻ dễ mua chuộc chắc ?
Fenner nhún vai đứng lên.

- Cô Borg, nếu cô nghĩ như thế thì tôi tổn công vô ích. Dầu sao tôi cũng rất hân hạnh được biết cô. Tôi cần phải báo cho ông Spewack rõ để tìm cô khác.

- Xin ông chờ một phút. - Anna vội vã nói. - Nếu tôi biết chuyện gì tôi sẽ cho ông hay nhưng quả thực tôi không biết gì hết.

- Lần cuối cùng cô gặp Riley khi nào ?

- Ngay buổi sáng hôm bắt cóc. Bailey gọi điện cho anh ấy để bàn bạc về chuỗi hột xoàn. Frankie nói với tôi để suy nghĩ đã.

- Thế anh ta có nói gì về chuyện bắt cóc không ?

- Không.

- Vậy từ buổi sáng vụ bắt cóc, ngay sau khi anh ta đi, cô không được tin gì của anh ta nữa à ?
Anna ngần ngừ :

- Thôi được... có đấy ! Anh ấy gọi điện cho tôi từ lán gỗ nhà Johnny Frisk.
Fenner thở một hơi dài khoan khoái. Tìm ra rồi ! Thế đấy ! Một hướng điều tra mới ! Một dấu vết cô ta giấu Cảnh sát !

- Johnny Frisk ? Con sâu rượu ở Ngã Tư Cây Sồi Lớn ?

- Đúng vậy . (Anna chột thấy lạnh người). Làm sao ông biết lão đó ?

- Tôi quen nhiều người lắm. Như vậy Riley có đến đó ? Và cô không khai chuyện ấy với Cảnh sát ?

- Này, ông là ai ? Một chuyện ba láp hả ? Ông có phải dân cóm không ?
Một tiếng động làm hai người quay đầu. Có người vừa mở cửa ra vào. Tiếng bước chân vội vã và cửa phòng khách vụt mở. Eddie Schultz bước vào.

- Tôi để quên cái bóp..., - hắn mở lời và chột nhìn thấy Fenner.

- Xin lỗi anh bạn, - Fenner bình thản nói và phóng một cú đấm móc phải vào cằm Eddie. Eddie ngã gục xuống. Anna nhào vào buồng ngủ và quay ra với khẩu súng trên tay nhưng Fenner đã chuồn mất dạng.

Eddie thông thả đứng lên, tay xoa cằm. Hắn nhìn Anna và lẩm bẩm :

- Chuyện gì thế ? C... thật ! Thằng khốn nạn nó quai vỡ hàm tôi rồi. Nó làm gì ở đây, cái thằng cha nhà báo rác rưởi đó ?
Anna hoảng sợ nhìn hắn. Cô ta la lên :

- Một thằng nhà báo à ?
Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của cô, Eddie rùng mình. Hắn có một linh cảm ghê gớm là tương lai hắn không bao lâu sẽ tiêu tán qua nhưng kẻ ngón tay.

VI

Măng Grisson đang ngồi ăn điểm tâm thì chuông điện thoại reo. Doc Williams tuy không ăn nhưng ngồi uống rượu bên cạnh mụ. Lão đứng lên cầm máy.

- Eddie đây... (Eddie Schultz nói với giọng bút rút). Măng có ở đây không ?

Doc đưa ống liên hợp cho Măng.

- Eddie.

Mụ cầm ống nghe, lấy tay áo quạt ngang miệng.

- Có chuyện gì vậy ?

- Măng có chuyện không hay rồi. Bà còn nhớ Dave Fenner, gã phóng viên của tờ Diễn Đàn không ? Hắn mò đến nhà trong lúc tôi đi vắng và hắn dụ dỗ Anna. Hắn đề nghị cô ta biểu diễn ở Broadway với điều kiện tiết lộ cho hắn một tuy ô về vụ bắt cóc con nhỏ Blandish. Anna kể cho hắn nghe lần cuối cùng cô ta nói chuyện với Riley khi Riley ở nhà Johnny thế là Fenner chuồn luôn.

- Sao ? - Măng gầm lên, khuôn mặt đỏ tía biến thành xám ngoét. - Tao biết cái thằng xỏ lá đó mà ! Nó sắp nện Johnny để cuối cùng lão phải khai ra. Tao luôn mồm dặn cần phải thịt thằng già khốn khổ đó cơ mà !

- Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy nên mới báo cho Măng biết. (Eddie tỏ ra rất dao động). Măng đừng giận Anna. Cô ta không biết gì về chuyện của chúng ta đâu.

- Mà đến đây !

- Thằng khốn nạn nó làm vỡ hàm tôi rồi. Tôi cảm thấy đau nhức quá. Tốt hơn hết là bà cử Flynn...

- Đừng có dạy tao những điều tao cần làm, - Măng sửa vào trong ống và cúp máy.

Mặt Doc tái xanh, lão nhìn Măng với cặp mắt hốt hoảng.

- Đừng có đứng đực ra như thế, - Măng mắng lão. - Tìm ngay cho tôi Flynn, Woppy và Slim. Mau lên !

Doc vội chạy ra ngoài. Vài phút sau, Flynn và Woppy bước vào. Cả hai đều lo lắng. Một lát sau Doc cùng vào với Slim. Măng bắt đầu nói :

- Chúng mày nghe tao nói này. Có dấu hiệu chết người rồi. Cái con chết trôi của thằng Eddie tiết lộ với một gã phóng viên lão Johnny và chắc chắn bây giờ nó đến gặp lão già. Cả ba chúng mày phóng đến đó giải quyết ngay lão Johnny. Chuyện này đáng lẽ phải làm từ lâu rồi. Nếu gặp thằng nhà báo cũng thịt luôn. Chôn các xác chết thật kỹ. Thi hành ngay !

- Một chuyến đi bằng xe mất bốn tiếng. - Flynn cầu nhàu. - Bà có chắc...

- Chúng mày nghe rõ lời tao nói không , có chứ ? - Mụ gầm lên và đấm tay xuống bàn ầm ầm. - Phóng thật nhanh. Làm sao đến trước thằng Fenner.

- Tôi, tôi không đi đâu, - Slim tuyên bố. - Công việc này làm tôi mệt lắm. Tôi còn nhiều chuyện phải làm.

Măng đi vòng quanh bàn với dáng vô cùng giận dữ đến nỗi bản thân Slim cũng thấy hoảng.

- Mày phải đi ! Mày đã trở thành đứa nhát gan rồi ! Nếu mày không bịt miệng lão già say rượu thì mày có thể chào từ biệt món đồ chơi xinh xắn của mày rồi đấy. Mày rõ chưa ? Thôi, bây giờ chúng mày cút hết cả đi !

Vừa lăm lăm chửi thề, Slim bước ra cùng với Flynn và Woppy. Doc buồn bã hỏi :

- Măng, chuyện nghiêm trọng lắm sao ?

Đầu óc choáng váng, lão hồi tiếc uống thêm li rượu nữa.

- A ! Bọn đàn bà ! Bọn đàn bà ! - Măng vừa mắng vừa đập tay ầm ầm xuống bàn. - Bao giờ cũng là một tấn tuồng đó. Barker...Karpis...Dillinger...tất cả bọn chúng đều kết thúc sự nghiệp chỉ vì một mụ đàn bà ! Tất cả những kế hoạch của tôi có nguy cơ sụp đổ là do một con đĩ thối

mồm !

Slim và Woppy vội vã chạy ra cửa. Còn Flynn, đáng lẽ tối nay có buổi hẹn hò với Maisey nên dừng lại một lát bên cô ả. Cô đang sắp xếp quần gửi mũ áo. Hắn báo tin :

- Cô búp bê, bọn anh có công chuyện. Thế là phèo chuyện đi chơi của chúng mình rồi. Nếu anh về kịp trước chín giờ thì may.

Hắn chạy đuổi theo hai gã kia và cùng trèo lên chiếc Dodge, Maisey nhún vai. Cô không tiếc buổi hẹn hò bị hoãn. Những buổi đi chơi với Flynn thật chán, hắn không để đôi tay được lấy một phút.

Cô mặc áo măng tô. Đã đến giờ ăn trưa mà cô thì đói. Đứng trên bậc thềm, cô gật đầu với Mac, gã gác cửa.

- Hẹn gặp lại tối nay, Mac. Tôi sẽ có mặt lúc chín giờ. Tôi phải đi ăn chút gì.

Maisey thường xuyên ăn trưa ở cùng một nơi. Chỗ này không xa Câu lạc bộ và có món thịt băm ngon nhất thành phố.

Rocco biết được thói quen của cô, hắn lảng vảng ở khu vực khách sạn và quyết định cũng ăn trưa. Hắn hi vọng cùng ngồi ăn với con nhỏ, hắn sẽ moi ra được vài tin tức. Con nhỏ này có vẻ lơ đãng ngu ngốc nhưng chắc nó không bỏ qua một tuy ô nào để hắn có thể dùng chống lại Măng. Hắn tìm thấy Maisey ngồi ở một góc bàn đang xem bản thực đơn.

- Chào người đẹp ! Cô cho phép tôi được mời cô dùng bữa trưa với tôi nhé ?

- Rất vui lòng !

Maisey ngừng đầu lên cười. Cô biết Rocco là chủ nhân cũ của Câu lạc bộ Thiên Thai và thấy hãnh diện vì được hắn chú ý.

- Rất vui lòng được ngồi ăn với ông.

Rocco ngồi xuống ghế. Hai chân hắn mỏi nhừ. Buổi sáng thật vất vả nhưng hắn được tự do cho đến hết ngày.

Hắn gọi các món ăn đặc biệt và gọi thêm cho Maisey món cua trộn xà lách.

- Nào cô em, Câu lạc bộ tiến triển tốt chứ ? Mọi việc trơn tru chứ ?

- Còn phải nói ! - Maisey đáp. - Bọn chúng gom hết tiền. (Cô thở dài). Tôi không nói dối đâu. Tôi chỉ kiếm được ba mươi đô la khốn khổ cộng thêm tiền trả nước thuê mà tôi phải tự lo may lấy bộ đồng phục đấy.

- Tôi cứ nghĩ cô kiếm được nhiều hơn thế. Với một thân hình như cô trong cái nhà hàng như vậy, cô phải sống một cách đàng hoàng chứ ?

Maisey có dáng như bị sỉ nhục :

- Tôi thà chết còn hơn là đặt chân vào cái hộp đêm như vậy. Ông cho phép tôi được nói với ông rằng nơi này không xứng với loại người như tôi.

- Xin lỗi tôi nhầm.

Thức ăn được mang ra, hai người im lặng ăn. Rocco kín đáo quan sát người phụ nữ trẻ và tự hỏi không biết dùng cách nào để lung lạc cô ta. Hắn đi đến kết luận tiền là thứ duy nhất khả dĩ câu được cô nàng. Khi Maisey ăn xong, cô dựa lưng vào thành ghế, thở ra khoan khoái.

- Ngon cực kỳ. Cám ơn ông, ông chơi đẹp lắm.

- Tôi đâu có phải là con người bủn xỉn, - Rocco nhã nhặn đáp. - Này cô em, cô có thích nhận ba mươi tờ giấy bạc thơm phức không ?

Maisey nhìn hắn với vẻ nghi ngờ :

- Thế phải làm gì ?

Hắn vỗ vào tay cô.

- Không phải như cô nghĩ đâu. Thuần túy là công việc thôi. Cô ghé vào nhà tôi một lát nhé ? Tôi sẽ giải thích cho cô rõ.

- Không cảm ơn, - Maisey kiên quyết nói. - Cái kiểu này xưa rồi.

Rocco có vẻ phật ý :

- Cô bé, cô hiểu sai ý tôi rồi. Tôi chỉ muốn trình bày một kế hoạch để mỗi tuần cô có thể kiếm được ba mươi đô la thôi, nhưng nếu cô không thích...

- Ba mươi đô la mỗi tuần ? (Maisey vụt đứng lên). Có ai ngăn cấm chúng ta ngồi đây thảo luận ngay lập tức đâu ?

Rocco lắc đầu từ chối và đứng lên.

- Đây là một vụ làm ăn cần kín đáo, nhưng thôi ta không nên nói nữa. Tôi sẽ tìm ra một cô nàng xinh đẹp chẳng kém gì cô.

Hắn vẫy tay gọi người hầu bàn tính tiền và cố ý để cho Maisey thấy hàng tập giấy bạc. Khi hắn nhét tiền vào túi, Maisey nhìn hắn với vẻ tham lam.

- Thôi, cảm ơn cô đã cùng ngồi ăn với tôi. Hẹn gặp lại một buổi khác.

- Này ! Sao ông vội vã thế ? Tôi có thể thay đổi ý kiến. Nhà ông ở đâu ?

- Cách đây hai bước chân. Ngay ở góc phố.

Maisey ngần ngừ nhưng cuối cùng đứng lên.

- Bọn phụ nữ khốn khổ chúng tôi phải chịu đựng những mối hiểm nguy, những phút kinh khủng mới kiếm được chút tiền còm. Thôi được, tôi đồng ý nhưng ông nhớ cho... không có vấn đề tơ lơ mơ đâu nhé.

- Không, không có gì đâu, - Rocco trấn an mà trong bụng không hoàn toàn tin tưởng.

Hắn có một căn hộ xinh xắn rất tiện lợi ở lầu ba phía trên gara và có một cửa che khuất trông xuống một cái sân dùng làm nơi đậu xe.

Khi bước vào, Maisey thật ngạc nhiên : một gian phòng lớn được trang hoàng với khiêu thẩm mỹ cao. Đồ gỗ đều làm bằng loại gỗ sồi sáng, sàn đánh xi bóng loáng. Những chiếc ghế dựa vừa rộng, vừa sâu thật chắc chắn. Còn về cái đi văng thì bốn người nằm vẫn thấy thoải mái.

Maisey dừng lại miệng há to trước cái đi văng.

- Một con người nhỏ bé như ông mà lại xài cái đi văng quá cỡ như thế này ? - Cô hỏi Rocco đang giúp cô cởi chiếc măng tô. - Ông có cảm thấy mình bị lọt thỏm trong cái sa mạc mênh mông này không ?

- Nếu cô mà biết được những chuyện gì đã diễn ra trên chiếc đi văng thì cô sẽ thấy lạ lùng, - Rocco nháy mắt nói. - Tôi cần phải có chỗ để xoay ngang xoay dọc.

Trong khi cô đi lung tung khắp gian phòng, ngắm những vật trang trí, Rocco rót hai ly ulytxki thật đầy.

- Lại đây, cô em. Mời cô ngồi xuống. Hai chúng ta, tôi và cô bàn công việc một chút.

Maisey đến ngồi trên chiếc ghế dựa, nó quá sâu khiến hai đầu gối giơ cao quá đầu tha hồ cho Rocco rửa mắt.

- Nào ông nói đi. Tôi xin nghe.

Rocco đưa cô ly rượu và hai người chạm cốc, Maisey làm một hơi hết nửa li, phồng hai má thổi phù phù ầm ỉ.

- Chà ! Rượu mới ác chứ ! Nó có thể làm cho con la trụy thai chứ chẳng chơi !

- Cô thấy thế à ? - Rocco vừa nói vừa vuốt ve đầu gối cô. - May làm sao cô lại không phải là

con la và hơn nữa cô cũng không mang bầu.

Maisey vẫn thối phù phù, ít khi cô có dịp uống thứ rượu ngon như thế này, Rocco mời điều thuốc và cô làm một hơi nữa cạn sạch li.

- Tôi rót đầy cho cô nữa nhé, - Rocco nói và cầm li của cô đến quầy rượu.

- Một chút nữa thôi, - Maisey dặn và ngồi với tư thế thoải mái trên ghế, - nếu không tôi sẽ bị xỉn đấy.

- Cô không say đâu ! - Rocco rót thật nhiều uytxki và pha thêm một li xô đa.

Hắn đặt li rượu trong tầm tay cô và ngồi trước mặt nói :

- Tôi tìm một cô gái thật thông minh có thể thu thập cho tôi một số tin tức. Điều tôi nói với cô phải hoàn toàn giữ kín. Tôi cần biết những tuy ô về bọn Grisson. Cô làm ở Câu lạc bộ nên có thể cung cấp cho tôi được.

Công việc do thám này không làm cho Maisey hài lòng. Cô rất sợ Măng Grisson và nguy hiểm sẽ đến với cô nếu cô thử chơi trò hai mang. Cô uống một ít uytxki và cố thử suy nghĩ xem có nên nhận lời không. Rocco đoán biết trong đầu cô đang có sự giằng co ghê gớm.

- Cô bé, nếu cô không muốn nhận thì thôi, ta không nhắc đến nữa. Cô có thích nghe nhạc không ? Tôi có một chồng đĩa toàn nhạc Jazz. Nhưng nếu cô muốn một tuần phải bỏ túi thêm ba mươi đô la thì chính là dịp này.

- Ông muốn biết tuy ô thuộc loại gì ? - Maisey thận trọng hỏi.

- Bất cứ vấn đề gì. Chưa bao giờ tôi đặt chân vào Câu lạc bộ từ khi Măng làm chủ. Chắc không có nhiều mưu mô bất hợp pháp đâu nhỉ ?

- Ôi loại này có hàng tá. Nhiều lần tôi sợ chết khiếp vì bọn cóm xộc tới.

- Nay đừng có nói chung chung như thế. Cho tôi biết vài chi tiết cụ thể đi.

Maisey giờ ngón tay dọa hấn.

- Nay lão ranh ma bé nhỏ kia, trước tiên hãy xì tiền ra đã.

Rocco thở dài, nghĩ bụng thời gian gần đây cái đám phụ nữ chỉ khoái mỗi chuyện đếm tiền thôi. Hắn rút tập giấy bạc thông thả đếm hai mươi tờ đưa cho Maisey.

- Cô em, tôi tin ở cô đấy, - hắn nói và tự hỏi không biết quăng tiền ra như thế này có là vô ích không, - Nào bây giờ cô cho tôi biết vài chuyện xem có đáng đồng tiền bát gạo không.

Maisey đã nốc cạn li. Cô thấy đầu óc chuyển choáng :

- Nào... (Cô cau mày nhìn lên trần). Trước hết là họ có một bàn quay số. Bất hợp pháp phải không ? Rồi trên lầu có chứa một con điếm. Chuyện này cũng là bất hợp pháp chứ ? Tôi cho ông biết... tất cả các cửa đều bằng thép, cánh cửa sổ cũng bằng thép luôn. Khi bọn cóm lọt được vào nhà hàng thì tôi cam đoan là chúng chẳng còn gì để mà xem nữa.

Rocco nhìn có vẻ chán chường. Những chuyện đó thì hắn biết rồi. Hắn muốn biết những chuyện khác.

- Vừa rồi bọn chúng chạy đi đâu nhanh như bị ma đuổi vậy ? Tôi nhìn thấy Flynn, Woppy và Slim cùng trèo lên chiếc Dodge. Có vẻ như chúng phóng ra ngoài thành phố ?

- Tôi không biết gì hết. (Cô phi hơi ồ ồ) . Phì ! Rượu của ông nặng thật ! Chúng nó không về trước chín giờ đâu... Ông cho tôi xin li nữa.

Rocco rót cho cô li thứ ba.

- Cô nhớ thêm nữa đi, - hắn khuyến khích. - Ở Câu lạc bộ có chuyện gì bất thường không ? Có chuyện gì lạ không ?

Maisey tay run run cầm li rượu tí nữa thì rơi.

-Ồ này này ! Chút xíu nữa thì tôi đánh đổ mất rượu ngon. Tôi hơi quá chén.
- Không đâu, - Rocco giúp cô để li rượu lên bàn. - Cô thật vui. Thế thôi.
-Ừ cũng có thể như vậy. (Cô bắt đầu nhìn mọi vật thành hai và cố nhìn Rocco thật kỹ hơn).
- Tôi đã nói với ông chuyện Slim có con bồ.
Rocco lắc đầu phủ nhận.
- Không đâu, cô mình ơi. Không phải Slim. Hắn không bao giờ bắt bồ và cũng không bao giờ có. Không phải tính cách của hắn. Cô cố tìm một chuyện khác đi.
Maisey có dáng hung hăng.
- Thì ông cứ nói thẳng cho tôi là con mụ nói dối đi. Chỉ vì tôi cho ông biết hắn có con bồ...hắn nhốt nó trong một phòng luôn luôn khóa cửa ở lầu một.
Rocco bắt chợt chú ý. Dầu sao hắn cũng có thể rút tũ ở con ngõc này một chuyện gì. Hắn hỏi :
- Tại sao Slim nhốt nó ?
Maisey lắc đầu và dùng bàn tay làm quạt phe phẩy.
- Chuyện này thì tôi không biết nhưng ông cho phép tôi được nói với ông là nếu cái con tinh thành người ấy mà để mắt đến tôi, thì nó phải khóa trái cửa hai vòng mới đạt được mục đích. (Cô lại thối phù phù). Con bé khốn khổ, tôi không muốn ở vào địa vị cô ta chút nào. Slim không bao giờ để con nhỏ được ngồi yên một mình. Suốt ngày hắn hú hí với nó trong phòng.
Rocco bắt đầu thấy băn khoăn thực sự.
- Có khi nào cô nhìn thấy con nhỏ không ?
- Một lần thôi nhưng hình như chiều nào Slim cũng dẫn nó đi một vòng quanh khối nhà dạo mát trước khi Câu lạc bộ mở cửa. Một buổi chiều, tôi đến hơi sớm. Chẳng là đồng hồ tôi chạy nhanh, Slim đang đi xuống thang cùng với con nhỏ. Nếu không có Măng vừa đến bắt tôi phải lánh mặt trong phòng vệ sinh nữ thì tôi nhìn thấy nó rồi.
- Con nhỏ trông như thế nào ? - Rocco hỏi và rống hết tai lên mà nghe.
- Tôi không nhìn thấy mặt nó. Nó choàng một tấm voan trên đầu che hết khuôn mặt nhưng có một dáng điệu thật kỳ lạ. Nó đi mò mẫm xuống thang cư như nhìn không rõ... Nó đi như người mù vậy.
- Măng có biết chuyện không ?
- Tất nhiên rồi, cả Doc nữa. Ngày nào lão này chẳng vào phòng con nhỏ.
Rocco suy nghĩ một lát. Hắn cho chuyện này đáng được điều tra thêm.
- Tôi muốn xem mặt con nhỏ. Làm thế nào có thể thực hiện được ?
- Không phải tôi là người ngăn cản ông làm việc này. Ông chỉ cần đứng chờ ở đâu đó gần Câu lạc bộ từ mười giờ đến mười một giờ sẽ nhìn thấy nó đi dạo chơi với Slim.
Nếu Slim vắng mặt cho đến chín giờ, Rocco nghĩ hắn có chút cơ may được nhìn thấy cô gái bí ẩn ngay buổi chiều này.
- Không phải hắn đưa con nhỏ đi chơi qua cổng chính chứ ?
Bất chợt Maisey thấy đầu óc quay cuồng, căn phòng chao đảo, nhào lên lộn xuống, nghiêng ngả như một con tàu.
- Có một cái cửa bí mật..., - cô nói, - ở bên cạnh kho hàng.
Rocco cười vui sướng. Bây giờ hắn mới tin chắc quăng số tiền đó thật không uổng. Hắn nói :
- Cô mình, thứ rượu này đối với cô hơi nặng đấy. Cô nên nằm nghỉ một chút.
- Ý nghĩ hay đấy ! Tôi thấy hơi chóng mặt.
Rocco giúp cô đứng lên. Cô dựa vào người hắn, nếu hắn không kịp đỡ thì cô ngã xuống đất

rrooif.

- Ồi chà chà !... Biển động ! - Cô nói và đeo cứng lấy người hấn.

Rocco liếc nhìn đồng hồ. Mới hơn ba giờ. Hấn dìu Maisey đến đi vắng và đỡ cô nằm xuống. Đôi mắt nhắm nghiền, cô nói :

- Vẫn là điều đàn muôn thuở. Đầu tiên người ta nói với mình là làm ăn nghiêm chỉnh nhưng cuối cùng té ra lại là chuyện khác.

Rocco hạ tấm màn che xuống.

Maisey thở một hơi dài khoan khoái khi hấn ôm cô vào lòng.

Vành Khăn Cho Em

Dịch giả: Nhật Tân

Chương Bốn

Mới hơn bốn giờ, Fenner đã đến đầu con đường đất đi tới túp lều của Johnny. Anh phóng xe thật nhanh, không dừng vì nhận thức được rằng chắc chắn bọn Grisson đuổi theo.

Trước khi rời thành phố, anh gọi điện cho Paula báo anh đi đâu.

- Tôi tin mình đã phát hiện ra một dấu vết. Cô gọi điện báo cho Brennan biết chuyện này. Nói với ông ta nhanh chóng đến tìm tôi ở nhà Johnny.

- Sao anh không chờ ông ta đi cùng, - Paula hỏi với giọng lo ngại. - Tại sao một mình anh đến đây ?

- Đừng có hốt hoảng như thế, cô cứ báo cho Brennan là đủ rồi, - anh đáp và cúp máy.

Anh đậu xe dưới một chùm cây rậm rạp, tin chắc từ ngoài đường không ai nhìn thấy nó và đi theo con đường đất dẫn tới nhà Johnny.

Được nửa đường, anh rút súng bật khóa an toàn. Anh tin chắc băng cướp Grisson chưa thể đến trước anh nhưng có đề phòng thì vẫn hơn. Trước mặt anh khoảng hai trăm mét, khu rừng anh đi qua trở nên thưa hơn. Anh chậm bước, cố gắng không phát ra tiếng động, mọi giác quan ở tình trạng báo động.

Một con chim cà cưỡng màu vàng vọt bay lên từ một cành cây, đập cánh ầm ầm khiến anh giật mình. Anh ngược mắt nhìn theo, tim đập mạnh, cười một mình và tự nhủ :

- Mình dễ bị kích động như cô gái già hoảng lên khi thấy một người đàn ông nằm bên cạnh.

Anh thận trọng bước lại gần khoảng rừng trống. Anh dừng lại, núp sau một gốc cây quan sát ngôi nhà bằng gỗ sắp đổ nát ở trước mặt. Có vẻ như Johnny có nhà. Cửa ra vào mở, một làn khói lừng lờ bay từ ống khói.

Fenner giấu khẩu súng dọc theo bụi và lặng lẽ tiến đến sát cửa rồi dừng lại nghe ngóng. Anh thấy Johnny đang lăm bắm một mình liền nhảy vọt đứng ngay ở ngưỡng cửa.

Johnny ngồi quay lưng lại, lão đương chiên miếng thịt xấy trong chảo. Mùi mỡ bốc ra làm anh

nhấn mặt.

Fenner bước vào nhà, chĩa súng vào lão.

- Chào Johnny ! - anh nhẹ nhàng nói.

Johnny lạnh người và bắt đầu run rẩy. Lão đứng lên, thông thả quay lại. Đôi mắt u tối, kèm nhèm mở to khi nhìn thấy Fenner lại gần với khẩu súng trong tay. Anh nói với lão :

- Cứ bình tĩnh, Johnny, lão nhận ra tôi chứ ?

Lão già như ngừng thở, kêu vẳng lên :

- Tại sao ông lại dọa tôi bằng con chó lửa đó ?

Fenner hạ súng xuống, nhắc lại :

- Lão nhận ra tôi chứ ?

- Ông là tay nhà báo chứ gì !

- Đúng rồi. Lão ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn hỏi.

Johnny buông người ngồi xuống cái thùng gỗ úp sấp, lén lút nhìn Fenner.

- Johnny, lão có nhiều chuyện rắc rối nghiêm trọng đấy. Người ta sắp xô lão vào tù một thời gian. Lão có khoái ở tù không ? Không có rượu, không có gì hết... Nếu lão thành thật với tôi, tôi sẽ che chở. Tôi chỉ yêu cầu lão cho tôi biết vài điều.

- Tôi không biết gì hết. Ông đi cho khuất mắt tôi. Ông không để tôi yên thân sao ?

- Cách đây khoảng ba tháng, Riley cùng đồng bọn có đến đây, đúng chưa ?

- Tôi không biết gì về Riley.

- Này lão già, hãy nghe đây, - Fenner nói với giọng kiên quyết. - Lão có chối cũng không được.

Cô gái Blandish đi cùng với bọn chúng. Riley gọi điện từ đây cho con bồ. Con nhỏ đã phải phun ra rồi. Nhưng cô ta mới tiết lộ với tôi thôi, nếu nó mà khai ra với bọn cóm thì lão nguy to.

Johnny, họ rượt sơ sơ lão vài đòn, cuối cùng lão cũng phải khai hết. Nào, khạc ra đi... Riley có đến đây hả ?

Johnny ngần ngừ, trong ánh mắt lão thoáng một vẻ quỉ quyết, cuối cùng lão công nhận.

- Phải, đúng thế, hắn đến đây cùng với Bailey, già Sam và con bé. Bọn họ chỉ nán lại đây chưa tới mười phút. Tôi không muốn chứa họ, chuyện đó nguy hiểm lắm. Tôi không muốn có chuyện rắc rối với bọn cóm, thế là tôi bảo bọn họ chuẩn đi. Riley gọi điện cho con bồ rồi tất cả bọn chúng leo lên xe cút ngay. Tôi không biết chúng đi đâu.

Nhưng giọng nói và vẻ mặt lão cho Fenner thấy lão nói dối.

- Thôi được, Johnny. Thế là xong rồi. Nếu sự việc chỉ có vậy, lão không có gì mà sợ. Thật đáng tiếc cho lão không biết chúng đi đâu, Ông Blandish treo giải thưởng cho người nào chỉ cho ông ta biết chỗ giam giữ con ông ta. Lão không muốn nhận mười lăm ngàn đô la tiền thưởng sao ?

Johnny hấp háy đôi mắt. Lão đã chôn Riley, Bailey, và già Sam cách đây ba tháng. Một công việc chó đẻ ! Schultz có hứa chia cho lão một phần tiền chuộc nhưng cho tới bây giờ lão chưa cầm một cắc nào. Lão biết số tiền chuộc đã trả rồi. Lão cất công đi ra thành phố mua một tờ báo, Johnny cho là mình bị lừa gạt, lão rất căm về chuyện này.

- Mười lăm ngàn đô la ? - lão nhắc lại. - Có ai chứng tỏ tôi sẽ nhận được số tiền đó không ?

- Tôi sẽ thu xếp để lão nhận được, - Fenner cam đoan với lão.

Johnny tự nhủ :

- Không ngon xoi đâu. Phán bội bọn Grisson dễ ăn đạn lắm.

Với vẻ miễn cưỡng, lão lắc đầu phủ nhận.

- Tôi không biết gì hết.

- Lão nói dối, - Fenner đi lại gần lão - Johnny, tôi buộc phải tấn Như thế này ! (Anh tát Johnny một cái. Cái tát không mạnh nhưng cũng đủ làm lão mất thăng bằng và suýt ngã). - Nào , nói chưa - Fenner cao giọng nói tiếp. - Riley ở đâu ? Lão thích chọn cái gì ? Nhận mười lăm thiên hay bị đánh vỡ mồm ?

- Tôi không biết gì hết, - lão nói với vẻ đau khổ. - Nếu ông muốn biết, ông cứ hỏi bọn Grisson. Bọn chúng có mặt ở đây. Chính bọn chúng gây chuyện với Riley...

Lão chợt im bặt, gương mặt màu hồng chuyển sang màu xám xịt.

- Bọn Grisson ? - Fenner chú ý hỏi. - Chúng làm gì Riley ?

Nhưng ánh mắt Johnny chăm chú nhìn ra cửa với vẻ chết khiếp. Fenner vội quay đầu, Anh nhìn thấy một bóng người ở ngưỡng cửa, tay cầm khẩu tiểu liên Tôm xơn.

Hầu như cùng một lúc mọi việc diễn ra dồn dập.

Fenner nhào xuống đất tránh xa Johnny, lăn mấy vòng về cái thùng đựng đại mạch để ở góc nhà. Đúng lúc Fenner núp sau đó, khẩu tiểu liên bắt đầu nhả đạn.

Một tràng đầu đạn chỉ khoan vào ngực Johnny. Lão già bật ngửa về phía sau, giãy giụa vài cái rồi nằm ngay đơ. Hai giây sau, những viên đạn vỗ ầm ầm vào chiếc thùng tôn, Fenner ngồi xổm, tim đập thình thịch.

Trong ba hay bốn giây, những viên đạn đập vào vành như những tiếng nện thình thịch của một máy tán đinh khổng lồ đang hoạt động. Khẩu tiểu liên dừng lại, một sự im lặng bất chợt bao trùm căn phòng.

Fenner dùng mu bàn tay quạt mồ hôi trên mặt. Anh hiểu rõ bọn người mới đến thuộc băng Grisson. Tình thế thật nguy hiểm. Nếu anh liếc đầu nhìn ra ngoài, chắc chắn sẽ bị ăn đạn liền. Niềm hi vọng duy nhất là trông đợi ở Brennan nhưng ông ta có đến cứu viện kịp thời không ?

Anh nằm dài xuống đất, ghé tai xuống sàn nghe ngóng nhưng không thấy gì. Bọn kẻ cướp đó không thằng nào có gan dám bước vào phòng tìm anh.

Anh nghe thấy tiếng thì thầm. Một lát yên lặng rồi có tiếng người kêu to :

- Bước ra khỏi chỗ núp ! Chúng tao biết mày trốn ở đấy rồi ! Bước ra, hai tay giơ cao quá đầu !

Fenner cười gằn. Anh nghĩ :

- Rồi còn gì nữa ? Nếu chúng mày muốn bắt tao, cứ xông vào đây.

Anh chờ.

Khẩu Tôm xơn lại bắt đầu khạc đạn. Những tiếng nổ làm anh giật mình thon thót. Một vài viên đạn xuyên qua vành thùng rớt vào trong. Khẩu tiểu liên ngừng bắn.

- Thằng khốn ! Bước ra đi !

Anh vẫn nằm sát đất, không cử động. Một lát sau, anh thấy một gã nói :

- Đưa đây cho tao ! Hai chúng mày nằm xuống !

Fenner co rúm người lại, đoán biết chuyện gì sắp xảy ra. Bọn chúng sắp xé xác anh từng mảnh bằng quả lựu đạn. Anh nằm dán người xuống đất, hai tay che đầu. Một vài giây yên lặng tiếp theo đó tưởng chừng như lâu bất tận. Rồi anh nghe thấy một vật nặng ném xuống đất. Quả lựu đạn nổ vang trời. Hơi thuốc nổ nâng Fenner lên và ép anh dính vào vành thùng.

Anh ngạt thở, lăn lộn dưới đất. Trong một thoáng, anh nhìn thấy xung quanh sáng rực soi rõ mọi thứ. Ở phía trên đầu, mái nhà đang sụp, gỗ kêu răng rắc và cả mái nhà đổ xuống người anh như một tiếng sấm.

Có một vật gì đập vào thái dương. Một ánh sáng chói lòa trước mắt rồi anh chìm sâu xuống một cái hồ đen ngòm không đáy.

II

Bất chợt một ánh sáng nóng bỏng, chói mắt xua tan bóng tối và anh thấy tiếng làu bàu, vội đưa tay lên đầu che đôi mắt.

- Đây, không sao đâu, - một giọng nói từ cõi xa xăm vỗ về. - Dậy đi... Đừng nằm dài mà than vãn số phận nữa.

Fenner cố sức mở mắt và lắc đầu. Anh nhìn thấy một hình bóng lung linh cúi xuống người anh. Gương mặt rõ dần và anh nhận ra Brennan. Anh nặng nhọc ngồi lên.

- Tốt rồi, - Brennan nói. - Anh không bị gãy bộ phận nào hết. Đừng nhọc công gây ra nhiều chuyện như vậy.

Hai tay ôm lấy đầu, Fenner cãi :

- Anh bảo ai gây ra lắm chuyện ?

Anh làu nhàu, đầu nhức như búa bổ. Hai bàn tay người nào xốc nách anh đứng lên.

- Đừng có xô đẩy tôi, - anh nói và dựa vào tay một người Cảnh sát. - Trời đất ! Tôi có cảm giác như bị ngựa đá vào đầu !

- Ở đây làm gì có ngựa, - Brennan nói. - Chuyện gì xảy ra ?

Fenner thở hổn hển, anh bắt đầu lấy lại sức. Anh thận trọng sờ tay lên đầu, đầu vẫn đau nhưng không có lỗ thủng và cố gượng cười. Anh hỏi :

- Các anh nhìn thấy một kẻ nào không ?

- Không có ai, - Brennan đáp, - trừ anh và những gì còn lại của Johnny. Kẻ nào đã hứng chí thả quả bom vào trong căn lều này ?

- Johnny chết rồi ư ?

- Còn thể nào nữa !... Tệ hơn con cá mòi xông khói nữa.

Fenner quay lại ngắm cảnh đồ nát. Sức khỏe anh hồi phục trông thấy. Anh bước chuệnh choạng đến ngồi dưới bóng cây, lấy thuốc ra hút trong khi Brennan cùng ba người thám tử nhìn anh với vẻ bồn chồn. Bất chợt Fenner búng tay và chỉ ngón trỏ vào người Brennan :

- Anh có biết gì không ? Ta sắp tìm ra lời đáp về vụ bắt cóc cô gái Blandish rồi ! Đến phần việc của anh đây. Anh cho lục lọi xung quanh đây. Cứ tìm kiếm ở những góc nào mà đất mới bị đào bới. Nhanh lên !

- Để làm gì ? - Brennan thắc mắc.

- Cách đây không lâu, người ta chôn xác ở đây. Nào, đừng dậm một chút đi ! Anh có muốn thanh toán vụ này cho xong không ?

Brennan ra lệnh cho ba người thám tử, mỗi người đi theo một hướng rồi ngồi cạnh Fenner.

- Kẻ nào bị chôn ở đây ? Nào cái anh chàng chân đất, xòe bài ra đi... Đừng chơi trò bí mật nữa.

- Theo tôi hiểu thì Riley, Bailey và già Sam bị chôn ở đây. Tôi có thể nhầm nhưng nếu thế thì đáng ngạc nhiên đây.

Brennan sửng sốt nhìn anh.

- Kẻ nào đã ném quả bom ?

- Cả chuyện này tôi cũng không rõ lắm nhưng tôi sẵn sàng cá với anh đây là hành động của những tên thuộc băng Grisson.

- Tại sao chúng giết anh ?

- Brennan, hãy tạm gác chuyện này lại. Giải quyết từng vấn đề một thôi.

Brennan lườm anh rồi châm thuốc.

- Phúc bảy mươi đời nhà anh còn sống. Tôi cứ tưởng anh tịch rồi.

- Tôi cũng vậy, tôi nghĩ mình khó lòng mà thoát khỏi cái cú này.

Một con chim nhỏ chuyền từ cành nọ sang cành kia ở một bụi cây bên cạnh. Fenner lơ đãng nhìn. Người anh đầm đìa mồ hôi, còn miệng thì khô đắng. Anh nghĩ tới ba mươi ngàn đô la tiền thưởng mà ông Blandish hứa trả nếu anh khám phá ra sự bí mật.

Bất chợt một tiếng gọi vang lên và hai người vội quay đầu. Fenner nặng nề đứng lên nói :

- Hình như người của anh tìm thấy một cái gì.

Hai người đi về phía tiếng gọi. Hai anh thám tử khác cũng chạy vội đến. Người thám tử thứ ba chỉ cho họ xem. Mặc dù được lá cây và cành khô che phủ nhưng mọi người thấy rõ là đất được đào xới rõ rệt.

- Bây giờ chỉ còn việc đào lên, - Fenner nói và lại ngồi trong bóng râm.

Brennan ra lệnh và hai trong ba người thám tử chạy vội vào nhà kho của Johnny lấy hai cái xẻng. Họ cởi áo và bắt đầu làm việc. Một công việc thật vất vả, họ luôn tay gạt mồ hôi. Bất chợt họ dừng tay. Một người quì xuống và thọc tay vào cái hố không sâu lắm.

Fenner đứng lên nhìn. Một người thám tử dùng tay gạt đất. Một mùi hôi thối bốc lên từ cái hố khiến Fenner nhăn mặt. Bất chợt anh nhìn thấy một cái đầu ló ra, vội giật lùi lại.

- Có một thầy người trong này, đại úy, - một người thám tử báo cáo với Brennan.

- Các anh tìm thấy ba xác cơ đấy, - Fenner nói. - Brennan, đi thôi. Chúng ta quay về Sở Cảnh sát thành phố, không nên chậm một giây nào.

Brennan báo cho ba thám tử biết ông sẽ cho gọi xe chở xác cùng viên bác sĩ pháp y tới, sau đó cùng với Fenner bước lên xe.

- Sự thật như được ghi bằng những chữ của súng đạn. Khi Măng Grisson mua lại Câu lạc bộ Thiên Thai. - Fenner tuyên bố và ra hiệu cho Brennan cầm lái, - chúng ta có thể đoán biết mục đích lấy tiền ở đâu ra. Chính là số tiền chuộc của Blandish !

Brennan đang định mở máy nhưng dừng lại hỏi :

- Tôi muốn biết vì sao anh rút ra một kết luận như vậy ?

- Giả sử lắm, ông bạn Brennan thân mến ạ. Măng tung tin Schulberg ứng tiền cho mục, mà Schulberg chính là tay tổ oa trữ tiền ăn cắp. Chắc hẳn đã cất giấu cho bọn họ số tiền chuộc đó. Trước khi bị hạ sát, Johnny có thú nhận với tôi là Grisson và đồng bọn đến nhà lão cùng lúc với băng Riley, Grisson được biết băng Riley bắt cóc cô gái Blandish, hẳn suy luận chỉ có một nơi duy nhất để Riley nhốt cô gái, đó là nhà Johnny. Hẳn cùng với đồng bọn phóng xe tới đó, hạ sát Riley cùng hai tên kia và đem con nhỏ đi. Blandish giao tiền chuộc cho Grisson nhưng cứ ngỡ là giao cho Riley. Tất cả mọi chuyện đều ăn khớp. Ngay sau khi nhận được tiền, Măng mua lại Câu lạc bộ Thiên Thai. Một vỏ bọc không gì tuyệt diệu hơn ! Mọi người lên án Riley còn cả băng Grisson cứ việc ăn no ngủ kỹ.

- Anh có một bằng chứng gì về những điều anh phát hiện không ? Cứ cho rằng người của tôi tìm

thấy xác Riley cùng hai gã kia nhưng có gì chứng tỏ bằng Grisson hạ sát chúng ? Bây giờ Johnny đã chết, chúng ta không có cách nào chứng tỏ được chuyện đó.

- Đúng vậy. Cần tìm cho ra một bằng chứng. Không có chuyện xông vào sào huyệt của chúng nếu không có lý do. Anh có biết tôi nghĩ gì không ?

- Ông Siêu Nhân, nào ai biết được ông nghĩ gì ? - Brennan đáp với giọng vừa châm biếm vừa chua chát.

Ông cho chiếc xe phóng vụt đi như một làn gió trên con đường lớn.

- Tôi nghĩ con nhỏ Blandish hiện đang bị nhốt ở Câu lạc bộ Thiên Thai, - Fenner tuyên bố. (

Thấy Brennan sững sốt quay lại, anh la lên) : - Nhìn xem xe đi đâu kia !

Brennan thẳng gấp và cho xe đậu sát vào lề đường.

- Anh nói mí chuyện gì vậy ?

- Thế anh có nhớ Doyle kể cho ta biết về một căn phòng luôn luôn bị khóa cửa ở lầu một không ? Tôi cam đoan con nhỏ bị nhốt trong đó.

- Thế nào ta cũng biết thôi, - Brennan nói và tiếp tục cho xe chạy.

- Anh tin thế ? - Fenner suy nghĩ rồi nói. - Câu lạc bộ là một pháo đài thực sự. Cần mất nhiều thời gian mới xâm nhập được bằng vũ lực. Khi lọt được vào, chúng ta sẽ tìm thấy con nhỏ bị giết trừ phi chúng đưa con nhỏ ra ngoài. Thế mà ông Blandish lại muốn con ông ta còn sống. Nếu muốn bảo đảm an toàn cho con nhỏ, ta phải hành động cực kỳ thận trọng, Brennan, cần phải động não.

- Đồng ý, nào chúng ta cùng suy nghĩ xem. Anh có ý kiến gì không ?

- Chưa có ý kiến gì hết. - Fenner vừa nói vừa châm thuốc. - Tôi cần có thời gian suy nghĩ.

Trong nửa giờ tiếp theo, Brennan phóng xe như điên còn Fenner cố vắt óc suy nghĩ tìm những biện pháp thích đáng. Khi Brennan cho xe chạy từ từ qua một xóm làng, Fenner tuyên bố :

- Phải chốt ngay con ranh Anna Borg ! Nó biết Grisson đến gặp Riley ở nhà Johnny. Đó là người làm chứng duy nhất của ta và không được để nó bị bọn Grisson xóa sổ. Không những là một người làm chứng duy nhất sót lại mà nó còn thường xuyên đến Câu lạc bộ. Có thể nó biết con nhỏ Blandish ở đây và chắc nó không biết người tình Riley đã bị băng Grisson hạ sát. Cho nó biết chuyện đó, chúng ta hi vọng nó khai thực.

Brennan dừng xe trước một hiệu tạp hóa, hàm hờ nói :

- Tôi cho tiến hành ngay.

Fenner giơ tay xem giờ, đã hơn sáu giờ và muốn trở về thành phố Kansas dù có phóng nhanh cũng phải mất ba tiếng.

Anh tự hỏi không biết Cô Blandish có thực sự ở trong Câu lạc bộ không. Nếu đúng như vậy thì có bị bọn cướp giam giữ ở đây đến ba tháng rồi.

Fenner nhăn mặt. Cuộc sống của cô ra sao trong thời gian đó ? Nghĩ tới Slim Grisson, anh lắc đầu.

Brennan quay lại và bước lên xe.

- Tôi đã ra lệnh bắt con nhỏ Anna Borg và cử hai người đến theo dõi Câu lạc bộ.

- Chúng ta khẩn trương lên !

Brennan cho xe chạy ra khỏi làng rồi nhấn hết ga.

Gần năm giờ chiều, Rocco nhanh nhẹn bước ra khỏi nhà. Sau khi Maisey ra về, hắn còn nằm ườn trên giường hơn một tiếng nữa.

Cô gái bí ẩn mà Maisey tiết lộ khiến hắn thắc mắc và quyết định làm một cuộc điều tra nhỏ. Hắn biết Slim, Flynn và Woppy không thể về trước chín giờ tối, ngoài ra Eddie Schultz ít có khả năng đến Câu lạc bộ lúc năm giờ. Như vậy chỉ còn Măng Grisson và Doc có mặt ở nhà. Tuy cần phải thận trọng nhưng hắn không ngăn Doc, khi cần thiết nó có thể đánh bại Doc. Chỉ còn lo ngại mỗi Măng nhưng hắn sẽ hết sức tránh.

Ngày hôm đó nhằm vào thứ bảy nên nhà kho bên cạnh Câu lạc bộ đóng cửa. Maisey cho biết có thể lén lút vào Câu lạc bộ bằng cách đi qua nhà kho rồi vào cửa bí mật.

Tòa nhà ở bên cạnh nhà kho là một khách sạn loại xoàng. Chủ khách sạn là một lão to béo gốc người Hi Lạp có quen biết Rocco. Hắn gặp lão đề nghị cho hắn trèo lên sân thượng ngắm cảnh cái chơi. Lão béo ngạc nhiên nhìn hắn tưởng hắn hóa rồng rồi nhún vai bảo hắn cứ tự nhiên nhưng dặn thêm :

- Tôi không muốn có chuyện gì lôi thôi đâu nhé !

Rocco vỗ vào tay lão :

- Anh biết tôi quá rồi mà. Không có chuyện gì rắc rối đâu.

Hắn dùng thang máy lên tầng thượng rồi trèo lên sân thượng. Từ đó hắn dễ dàng lọt vào nhà kho và sau mười phút tìm kiếm, hắn phát hiện được chiếc cửa bí mật vào phía sau Câu lạc bộ. Chỉ cần vài giây hắn nẩy được khóa. Súng cầm tay, lòng hồi hộp. Hắn đi theo một hành lang tối thui tới một cửa thứ hai cũng có khóa. Hắn mở khóa không mấy khó khăn và lọt vào một căn phòng rộng lớn có nhiều đồ đạc. Một cái ti vi lớn đặt đối diện với cửa. Bên cạnh có một cửa khác và Rocco dừng một lát trước khi quyết định nên làm gì. Hắn nhón chân lại gần, ghé tai vào vách nghe. Không thấy gì khác lạ, hắn mở cửa và thấy mình đang đứng trước một căn phòng ngủ trang hoàng thật lộng lẫy.

Cô Blandish đang ngồi ở mép giường nhìn xuống sàn với đôi mắt lơ đãng. Cô mặc chiếc áo dài bằng vải bông trắng, tặng phẩm của Slim. Hai ngón tay thon dài cặp lấy điều thuốc đang cháy. Rocco chăm chú quan sát cô. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào đẹp dễ sợ như vậy. Hắn thấy cô có vẻ quen quen hình như đã gặp ở đâu mà chưa nhớ ra.

Hắn bước hẳn vào trong không gây một tiếng động.

Cô Blandish cũng vẫn chưa ngẩng đầu nhìn lên. Cô ném điều thuốc xuống sàn lấy chân di nát.

Rocco nhẹ nhàng nói :

- Chào cô mình ! Cô đang làm gì thế ?

Ánh mắt nặng nề của người nghiện ma túy vụt nhìn hắn :

- Đi ra ngoài !

- Cô em, tên cô là gì ?

- Tên tôi à ? (Cô cau mày suy nghĩ). Tôi không biết. Ông ra đi. Nếu bắt gặp ông ở đây, anh ấy không bằng lòng đâu.

Rocco tự hỏi không biết mình nhìn thấy cô gái này ở đâu ? Hắn chăm chú nhìn mớ tóc vàng hung và niềm xúc động khiến người hắn run bần. Hắn nhớ lại những bức hình cô gái in trên các

báo. Cô gái tóc hung dần dần ngồi bên mép giường té ra chính là con gái của nhà triệu phú Blandish ! Trời đất ! Làm sao cô lại sa vào nanh vuốt của bọn Grisson ? Hắn cảm thấy trong người bị kích động đến nghẹt thở. Không có một cơ hội nào tuyệt vời hơn để thanh toán món nợ với bọn Grisson. Lại còn thêm món tiền thưởng mười lăm ngàn đô la nữa chứ !

- Cô tên là Blandish phải không ? - Hắn cố gắng trấn tĩnh cho giọng nói bớt run. - Cô bị bắt cóc cách đây bốn tháng. Cô không nhớ sao ?

- Blandish ? - Cô gái nhắc lại. - Không phải tên tôi.

- Đúng mà, tên cô đấy. Cô sẽ nhớ ra thôi. Đứng lên cô em, hai chúng ta đi dạo mát một chút.

- Tôi không quen ông ! Ông ra ngay !

Rocco đặt tay lên vai cô nhưng cô lùi lại vẻ khiếp sợ.

- Đừng sờ vào người tôi !

Tiếng cô the thé làm hắn đổ mồ hôi hột. Doc Williams hay Măng Grisson có thể bắt chọt vào đây nhưng hắn vẫn kiên quyết phải đưa cô gái về nhà. Hắn định tống một quả đấm làm cô gái bất tỉnh rồi công đi nhưng hắn hiểu ban ngày ban mặt không thể làm thế được. Hắn nói tỉnh khô :

- Nào cô đi thôi. Slim chờ cô. Anh ấy bảo tôi đến đưa cô đi.

Một ý kiến cực kì siêu. Cô Blandish ngoan ngoãn đứng lên ngay và không tỏ vẻ chống đối khi Rocco dắt cô rời phòng khách đi qua hành lang vào nhà kho. Cô bước đi như một con nộm.

Sau khi dẫn cô ra khỏi con ngõ phía sau, đỡ cô lên taxi, lúc đó hắn mới thở phào khoan khoái.

Người lái taxi tò mò nhìn cô gái, Rocco bảo lái về nhà hắn.

Trong khi những biến cố đó xảy ra, Măng Grisson nói chuyện với Flynn qua điện thoại.

- Công việc giải quyết xong, - Flynn báo tin, - Chúng tôi đang trên đường về. Mọi chuyện đều thông đồng bèn giọt.

- Cả hai chứ ?

- Vâng , cả hai.

- Tuyệt lắm, - tôi nhờ các anh. - Măng cúp máy..

Cửa văn phòng mở, Eddie Schultz bước vào, cảm hắn có vết tím bầm. Mụ khinh bỉ nhìn hắn. Mụ gắt gỏng :

- Mà y và bọn phụ nữ ! Con đàn bà dâm dăng suýt nữa tung bể mọi kế hoạch của tao lên trời.

Eddie ngồi xuống ghế, lấy thuốc hút và tay xoa cằm.

- Không phải lỗi của Anna. Măng đã giải quyết ra sao ?

- Nhờ có tao, mọi chuyện mới yên ổn. Flynn vừa gọi điện. Chúng đã khóa mõm lão Johnny và thằng chó đẻ Fenner.

- Không phải lỗi Anna, - Eddie nhắc lại. - Tất cả những điều cô nói với gã phóng viên...

- Tao không muốn nhìn thấy con chó cái ấy ở Câu lạc bộ nữa. Nơi đây không có chỗ chứa cho những đứa không biết giữ mồm miệng.

Eddie định mở mồm cãi nhưng ánh mắt giết người lóe lên của mụ đã ngăn chặn hắn. Hắn nhớ lại Anna căn vặn hỏi cô gái nào sống ở trong phòng Slim là ai. Nếu hắn thông báo Anna bị đuổi thì ai mà biết được cô ta phản ứng ra sao ? Cô ta la toáng lên về chuyện cô gái là cái chắc. Mặt khác nếu hắn tiết lộ chuyện này với Măng thế nào Măng cũng sai Flynn thủ tiêu Anna.

Nhìn vẻ mặt lo âu của hắn, Măng biết ngay có điều gì hắn day dứt trong lòng.

- Mà y nghĩ cái gì vậy ? - Mụ nhìn thẳng vào mặt hắn mà hỏi.

- Này, chúng ta nói hoài về chuyện gây tội ác mà không phải trả giá và cho đến bây giờ ta đã

thoát khỏi một cách kỳ lạ. Chúng ta có Câu lạc bộ, có tiền mà không biết dùng làm gì và không kẻ nào dám đặt vấn đề nghi vấn. Nhưng liệu tình hình này kéo dài được bao lâu ? Chỉ cần Anna hé miệng một chút thế là mọi mưu đồ tan hoang hết. Hạ sát lão Johnny và thẳng nhà báo là điều cần thiết, chúng ta lại được yên ổn nhưng cho đến bao giờ hả Măng ?

Măng biết rõ Eddie muốn đề cập vấn đề gì, mụ bồn chồn đi lại trong phòng. Có tiếng gõ cửa, Doc bước vào, mặt đỏ gay.

- Mọi chuyện ra sao ? - lão hỏi và ngồi bên mụ.

- Giải quyết xong rồi. Ông có thể ăn no ngủ kỹ.

- Cho tới lần sau, - Eddie vẫn kiên quyết nói. - Măng tại sao ta không nhìn thẳng vào sự việc ? Chừng nào con nhãi còn ở đây chừng đó ta vẫn còn ngồi trên miệng núi lửa.

- Mày định yêu sách tao phải có hành động gì à ? - Măng gầm lên và giận dữ nhìn hấn.

- Măng, tôi cố trình bày vấn đề Măng hiểu, - Eddie nói. - Không có con nhãi, chúng ta tránh được mọi chuyện và tuyệt đối không lo ngại gì hết. Tại sao chúng ta phải hạ sát lão già khốn khổ ? Vì chúng ta sợ bọn cóm xích đến tìm thấy con nhỏ. Nếu nó không còn ở đây, ta cứ để họ tự do vào và bắt chúng phải để đầu chúng lại.

Doc rút khăn lau mồ hôi trên mặt rồi nói :

- Măng, hấn nói đúng đấy. Chừng nào cô ta còn ở đây, chừng đó ta còn bị sợ hãi.

Măng đứng lên đi đi lại lại trong phòng. Hai gã nhìn theo, ánh mắt không rời mụ. Eddie hỏi Doc :

- Cô ta có thể lên cơn đau tim, Slim không bao giờ biết anh nhúng tay vào việc này.

Eddie đề cập tới cốt lõi của vấn đề. Hấn biết Măng và Doc sợ Slim một cách khủng khiếp. Măng lạnh người, chăm chú nhìn Doc.

- Tôi thích cho cô ta một mũi, - Doc gợi ý và nhìn Măng với đôi mắt van nài. - Măng tôi không muốn vậy nhưng tuyệt đối ta không thể giữ con nhỏ lâu hơn được nữa.

Măng lưỡng lự :

- Nhớ Slim biết chuyện.

- Cậu ấy không có một chứng cứ nào, - Doc cố thuyết phục. - Cô ta nằm ngủ, một giấc ngủ nghìn thu. Cậu ấy... gặp cô thì đã thấy cô chết rồi.

Măng liếc nhìn đồng hồ nhỏ để trên bàn giấy.

- Hai tiếng nữa nó về đến nhà...

Măng ngần ngừ hết nhìn Eddie lại nhìn Doc.

- Măng cần phải ra tay thôi ! - Eddie nói.

Mụ ngồi xuống, hai bàn tay to lớn nắm chặt.

- Phải, cần thì hành ngay. (Mụ quay sang Doc) . - Làm đi, Doc. Sau khi xong việc ông nên đi chơi, về muộn muộn một chút. Slim nhìn thấy con nhỏ trong tình trạng như vậy. Tôi sẽ cho nó biết cả ngày hôm nay tôi không vào phòng con nhỏ. Cả Eddie nữa, mày đừng chường mặt ra. Eddie thở một hơi dài khoan khoái. Mọi chuyện giải quyết xong. Khi cô Blandish chết, chắc Măng lại đồng ý cho Anna làm việc ở Câu lạc bộ.

Doc mặt đăm mồ hôi, hoảng hốt không dám nhận trách nhiệm.

- Khấn trương lên, - Măng nói với lão. - Cái gì sớm nhất vẫn là cái tốt nhất. Đừng có lè mề như một lão già dần độn như vậy. Chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết cho xong. Làm đi !

Doc thông thả đứng lên, bước ra ngoài. Măng nói với Eddie :

- Còn mày, mày lĩnh đi chỗ khác. Tao không muốn nhìn thấy mày trước mười giờ. Đi xem ciné

hay làm gì thì tùy ý nhưng đừng để người ta nhìn thấy mày ở đây.

- Đồng ý, Măng. (Eddie ra cửa nhưng chợt dừng lại). - Măng, con nhỏ không còn nữa. Anna có thể được thu nhận vào làm ở Câu lạc bộ chứ ?

- Phải, nó sẽ được nhận lại.

Măng thông thả đến chiếc ghế dựa buông mình ngồi xuống.

- Tao cần phải tìm một con khác cho thằng Slim. Nó biết mùi vị da thịt lũ con gái rồi.

- Việc này khó đấy ! - Eddie nhăn mặt nói.

Một nụ cười đều giả làm mặt mụ nhăn lại, Mụ tuyên bố :

- Tao sẽ tìm được. Có tiền mua tiên cũng xong.

Eddie bước ra ngoài. Doc Williams leo lên gác. Eddie không muốn ở địa vị của Doc chút nào.

Hắn thương hại Cô Blandish. Con nhỏ khốn khổ, số phận cô ta thật bất hạnh. Khi băng qua sân để đến chiếc xe, hắn nghĩ cái chết là cách tốt nhất giải thoát cô ta. Hắn ngồi trước vô lăng. Có một phim rất hay, hắn định đi xem và sau đó về nhà đưa Anna đi ăn tối.

Trong khi hắn phóng xe, hai viên thanh tra Cảnh sát theo lệnh của Brennan đến núp trước Câu lạc bộ theo dõi người ra vào.

IV

Đứng ở chân cầu thang, Slim nhìn Măng, Flynn và Woppy đứng chếch sang bên phải sau hắn. Trên gương mặt của Măng có một nét gì mà Flynn chưa khi nào nhìn thấy. Hắn chưa bao giờ nghĩ Măng sẽ già nhưng lúc này nhìn kỹ, hắn vụt nhận ra Măng là một bà già và điều phát hiện này làm hắn thấy bấn loạn.

Slim hiểu có một biến cố nghiêm trọng đã xảy ra. Hắn cũng vậy, hắn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ bị đánh quỵ, vẻ khuất phục trên gương mặt đỏ tía của người mẹ.

- Măng, có chuyện gì vậy ? Tại sao Măng có bộ mặt đưa đám ấy ?

Măng không đáp. Bàn tay to lớn của mụ nắm chặt tay vịn cầu thang khiến các khớp đốt ngón tay trắng bệch ra.

- Nói điều gì đi chứ ? Sao ? - Slim rống lên. - Măng làm sao thế ?

- Khi nó biết, - Măng tự nhủ, - nó sẽ giết mình mất. Giá có Eddie ở đây ! Chỉ có thằng đó mới có gan đương đầu với Slim. Thằng Flynn thì không dám can thiệp. Nếu Slim giết mình, nó cũng chỉ giương mắt mà ngó chứ không dám đụng một ngón tay.

Mụ bất chợt nói, một giọng thật lạnh lẽo, chán chường :

- Con nhỏ trốn thoát rồi.

Slim sững người. Hắn vươn người tới trước, ngược mặt nhìn chăm chăm vào mụ, đôi môi mỏng dính bĩu ra để lộ bộ răng vàng khè.

- Bà nói láo... Bà đã làm gì cô ấy ?

- Nó đã đi, - Măng nói. - Cách đây hai tiếng tao lên phòng nó... nó không còn nữa.

Slim lao người lên gác. Măng nhìn hắn lại gần. Khi hắn tới ngang tầm mụ, mụ mở to mắt.

- Mụ già khốn nạn ! - Slim nghiêng răng trèo trẹo nói. - Bà muốn bịp tôi phải không ? Tôi không

dễ tin như vậy đâu. Nếu bà chạm đến cô ấy, tôi sẽ giết bà. Tôi đã báo trước với bà rồi... kẻ nào đụng chạm đến cô ấy, kẻ đó sẽ có chuyện với tôi.

- Nó đi rồi ! - Măng khàn khàn nhắc lại.

Slim vượt qua bụi chạy vào hành lang. Hắn đập tung cửa, bước vội vào phòng khách. Hắn liếc nhìn quanh và đi vào buồng ngủ.

Mụ vẫn đứng chờ. Khuôn mặt nhăn nhúm bóng nhẫy vì mồ hôi. Mụ nghe thấy bước chân dồn dập chạy từ phòng này sang phòng khác.

- Măng làm sao con nhỏ có thể chuồn được ? - Flynn hỏi.

Mụ cúi xuống nhìn và nhận thấy gã cũng hoảng sợ.

- Tao không biết gì hết. Tao vào phòng và không thấy nó đâu.

- Thế Doc đâu ? - Woppy lắp bắp hỏi.

- Lão dờng rồi. Chúng mày cũng vậy, nên chuồn đi thì hơn. Ta cùng đường rồi. Có thể lúc này con nhỏ đang ở trong tay bọn cớm.

- Nếu chúng tìm được nó. - Flynn phản đối, - chúng đã xộc đến đây rồi.

Hắn đi lên gác đúng lúc Slim từ hành lang chạy ra, tay cầm dao, đôi mắt vàng ệch long lên.

Flynn dừng lại ở một bậc thang, đôi mắt chăm chú nhìn Slim đang thông thả và yên lặng lại gần Măng.

- Bà đã giết cô ấy ? - Slim gầm lên. - Bà luôn luôn có ý định thủ tiêu cô ấy mà. Được, bà đã giết !

Bây giờ đến lượt bà đền tội ! Tôi sẽ giết bà !

- Tao không chạm đến nó, - mụ bình thản nói - người cứng đờ như bức tượng. - Có kẻ đã dẫn nó đi. Một mình nó, nó không có khả năng trốn thoát. Đồng ý, Slim... Nếu mày muốn, mày giết tao đi. Con nhỏ đã thoát rồi... như vậy đấy. Tao cũng sẽ không còn nữa... Có lẽ không có chúng tao, mày chống cự chắc tốt hơn.

Măng phát hiện thấy một nét lưỡng lự thoáng qua trong đôi mắt đứa con.

- Mày giết tao đi, - mụ nói tiếp. - Nhưng mày hãy suy nghĩ, chuyện giết tao sẽ đưa mày tới đâu ?

Mày hãy nghĩ đến tình trạng khi mày chỉ còn mỗi một mình. Mày luôn luôn có tham vọng trở thành một thủ lĩnh phải không ? Slim ! Cần thận đấy con ạ... không bao giờ còn có kẻ tin tưởng vào mày nữa. Mày phải giấu mặt đi... mày phải sống chui sống nấp. (Mụ nhìn thẳng vào mặt hắn). Slim, mày định trốn đi đâu ?

Lưỡi dao loang loáng dọa nạt mụ bỗng run rẩy. Slim lưỡng lự. Bất chợt hắn có vẻ thối chí. Đôi mắt rời khỏi mụ nhìn sang Flynn rồi lại nhìn chăm chăm vào mặt mụ.

- Măng, ta phải làm gì bây giờ ? Cần tìm cho ra cô ấy !

Mụ thở một hơi dài thật sâu. Hắn không chạm đến một sợi tóc của mụ nhưng mụ vẫn chưa dám động đậy.

Bất chợt cửa lớn ra vào Cầu lạc bộ bật tung, mọi người quay đầu nhìn. Bàn tay Flynn sờ vào bóng súng.

Doc Williams chạy hỗn hển leo ba bậc một nơi thềm cửa. Mặt lão đỏ tía như quả bồ quân. Lão nhìn nhìn Slim đứng bên Măng tay cầm dao. Mụ cứng đờ như bức tượng. Woppy đứng tựa lưng vào tường còn Flynn rút nửa khẩu súng ra ngoài bao.

Lão bước chuệnh choạng lại gần cầu thang báo tin :

- Chính Rocco đã đưa cô ta đi. Măng, bà có nghe thấy không ? Chính nó đã bắt cóc cô ta.

Slim chạy sầm sầm xuống thang gác, hắn hất Flynn sang một bên nắm lấy vạt áo sơ mu Doc cứ thế mà lắc liên hồi.

- Thằng ấy đâu ? - hấn gầm lên. - Tại sao anh biết nó bắt cóc cô ấy ?
Mặng nặng nề bước từng bậc cầu thang đi xuống. Mụ nắm cổ tay Slim kéo giật ra sau.
- Để anh ta yên, - mụ ra lệnh. - (Rồi quay sang Doc) . Nói đi ! Ông chắc chắn con nhỏ đi với Rocco ?
Doc lau mặt.
- Cho tôi một li đã, - lão nói và ngồi xuống chiếc ghế dài ở phòng gửi mũ áo.
Mặng ra dấu cho Woppy, gã chạy vội đến quầy rượu. Doc nói :
- Mặng khi tôi tạm biệt bà, tôi sẵn sàng chuồn. Tôi thấy mọi chuyện hồng hót và thêm một li uống cho quên đời. Tôi đến một quán rượu ở góc phố...
Woppy đặt vào tay lão một li rượu, lão làm một hơi cạn sạch và đặt chiếc li không xuống đất.
- Trời đất ! Nói mẹ nó ngay đi ! - Slim gầm lên.
- Tôi bắt đầu chuyện trò tào lao với gã bán rượu. Gã hỏi tôi cô gái tóc hung là ai mà đi cùng với Rocco trên chiếc taxi. Tôi thật dần dần vô cùng cứ ngồi nhâm nhi rượu và đấu láo với gã có đến một tiếng rồi mới chợt hiểu ra. Mặng, tôi vội chạy thẳng về đây... Có làm sao không ? Rocco và con nhỏ tóc hung... đúng là, nó tìm được cách để chơi lại ta rồi.
Slim phóng ra cửa.
- Khoan đã, - Mặng la lên. - Mà không thể vội vã như thế được...
Nhưng Slim không quay lại. Hấn nhảy từng ba bậc cấp một, mở cửa rầm rầm và biến mất trong hành lang tối thui.
- Đuổi theo nó. - Mặng ra lệnh cho Flynn. - Cả mà nữa, Woppy !
- Mặc xác hấn, Flynn phản đối. - Tôi mệt lắm rồi. Mặng chia cho tôi ít tiền để tôi chuồn thật nhanh.
- Và còn gì nữa ? - Mặng gầm lên. - Mà định đi đâu hở thằng khố rách áo ôm kia ? Mà sẽ không lấy được một đồng xu nào của tao đâu. Tao bảo mà đuổi theo nó cơ mà. Cả Woppy nữa.
Flynn ngần ngừ, lăm lăm chửi thề rồi hấn hất đầu ra hiệu cho Woppy và cả hai gã cùng đuổi theo.
Mặng đặt tay lên vai Doc nói :
- Tôi cứ nghĩ là không gặp lại ông nữa. Bây giờ ông định làm gì ?
Doc hơi chhuizen choáng say :
- Tôi không biết nữa. Bà định bảo tôi nên làm gì ? Mặng, tôi định tẩu thoát nhưng chợt nhận ra tôi không biết đi đâu. Slim sẽ đưa con nhỏ về và mọi chuyện lại vẫn như trước.
- Nó còn chưa bắt lại con nhãi ấy. Ông cứ ở bên tôi. Thế nào tôi cũng tìm ra cách để chúng ta thoát khỏi chuyện rắc rối này. Cứ ở cạnh tôi.

Vành Khăn Cho Em
Dịch giả: Nhật Tân
Chương Bốn (tt)

Cô Blandish lặn lội trên chiếc đi văng rộng lớn, nhìn lên trần với đôi mắt trống rỗng. Giá như vào lúc skhacs, Rocco phải cho rằng sự hiện diện của một cô gái đẹp như thế này là một điều quá sức mong muốn nhưng hắn thấy điếng người và một người mẫu bày trên tủ kính đối với hắn còn gọi cảm hơn so với cô gái tóc hung có đôi chân thon dài này. Khi hắn thành công trong việc thuyết phục. Cô Blandish đi về nhà, hắn tự nhủ cần phải thật mưu mẹo. Báo cho bọn cớm thì không hòng nước non gì. Cần phải liên hệ trực tiếp với Blandish. Đó là niềm hy vọng duy nhất của hắn để có thể sờ được mười lăm ngàn đô la. Nếu hắn cho bọn cớm biết, chúng sẽ tìm cách hót tay trên số tiền thưởng. Hắn giở quyển danh bạ điện thoại tìm số điện của Blandish nhưng không có. Hắn xin Tổng đài nhưng người ta không thể - hay không muốn - cho hắn biết. Một nhà triệu phú không khi nào đăng kí trên cuốn danh bạ điện thoại. Một chi tiết mà hắn không lường trước. Vào lúc hắn liên tiếp gọi điện đến những Câu lạc bộ chính thức và những nhà băng sang trọng trong thành phố để hỏi Blandish, hắn bắt đầu cảm thấy lo ngại thực sự. Nếu không mau chóng liên lạc được với Blandish thì mọi chuyện có thể tiêu tùng. Hắn luôn luôn nghĩ đến Slim. Slim không thể nào đoán nổi hắn bắt cóc Cô Blandish nhưng biết đâu đấy, lỡ tình cờ Slim biết thì sao ? Rocco cảm thấy không còn nhiều thời gian nữa. Hắn cố gắng khêu gợi trí nhớ của cô gái bằng cách đưa cho xem những tờ báo cũ viết về vụ bắt cóc. Trong khi hắn gọi điện, cô lơ đãng giở từng tờ một nhưng không thể nào liên hệ nổi giữa bản thân cô và những hình ảnh cùng các bài báo. Hắn quan sát cô. Cô vẫn tiếp tục nhìn lên trần với đôi mắt người nghiện. - Ôi cô em ! - Rocco nói và chợt nhận thấy hắn đưa cô gái về phòng đã hơn hai tiếng rồi. - Cố gắng một chút nào. Làm thế nào tôi nói chuyện được với ba cô ? Tôi đã gọi tất cả những số điện còn nhớ trong đầu nhưng chịu chết không sao liên hệ được với ông.

Đôi chân dài của cô ngọc ngậy nhưng đôi mắt vẫn nhìn trần nhà.

Hình như cô không thấy được Rocco có mặt trong phòng.

Hắn cúi kính thực sự, bước lại gần nắm cánh tay cô.

- Này đừng nằm lơ đãng mãi như thế !

Bàn tay hắn chạm vào người cô gây ra một phản ứng khiến hắn hoảng lên. Cô Blandish lùi lại nép sát tường, đôi mắt mở to vì khiếp sợ.

- Không sao, không sao, - Rocco nói giọng vỗ về. Cô đừng sợ tôi. Cô có nghe tôi nói không ? Tôi cố tìm ba cô. Điện thoại của ba cô số mấy ?

Cô Blandish co rúm người lại để tránh đụng chạm vào hắn. Cô thì thầm :

- Để tôi yên. Đừng sờ vào người tôi.

Rocco cố chế ngự nỗi kinh hoàng đang xâm chiếm người hắn.

- Nếu tôi không tìm thấy ba cô thì cả tôi và cô đều nguy mất. Cô hiểu không ? Slim sắp đến đây. Làm thế nào tôi liên lạc được với ba cô ?

Bất thành linh cô nhào ra khỏi giường, chạy vội tới cửa. Cô cầm được tay nắm thì Rocco đuổi kịp.

- Ra chỗ khác, - cô la toáng lên. - Để tôi đi !

Mồ hôi đầm đìa, Rocco đẩy cô ta về phía giường. Hắn quì trên giường, một tay bịt miệng cô.

- Câm mồm ! - hắn lắp bắp. - Cô thích để Slim tìm thấy cô à ?

Cô ngừng giãy giụa và trong suốt hai tiếng đồng hồ ở trong phòng Rocco, đây là lần đầu tiên mắt cô sáng lên, mất hẳn vẻ lơ đãng. Rocco buông tay.

- Phải, tôi muốn gặp Slim. - cô tuyên bố. - Tôi muốn anh ấy đến đây.

- Cô nói mà không suy nghĩ, - Rocco nhìn cô với vẻ sững sốt. - Cô không muốn về nhà cô sao ?

Tại sao cô có ý nghĩ thế ?

- Tôi không muốn về nhà tôi. Tôi không có ai là người thân cả. Tôi muốn Slim.

Rocco đứng lên :

- Tôi gọi Cảnh sát vậy. Tôi thấy nản quá.

Hắn đi về phía bàn máy điện thoại và tự nhủ thật là một điều bất hạnh vô cùng nếu họ ngăn cản hắn lĩnh số tiền thưởng nhưng trong tình hình này thì để Cảnh sát đến trước Slim còn hơn. Hắn bắt đầu quay số. Thành linh cô Blandish nhào tới dứt đứt dây điện thoại.

Trong một lát, Rocco nhìn trừng trừng. Cô Blandish, tay vẫn nắm chặt ống liên hợp lúc này hết tác dụng. Hắn cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

- Đồ điên khùng, - hắn mắng. - Tại sao làm thế ?

Cô lùi dần ra xa.

- Cần phải cho anh ấy biết chính ông đưa tôi đến đây. - những ngón tay cô xoắn vào nhau trong khi nói. - Có phải ông sẽ cho anh ấy biết tôi không muốn theo ông không ?

- Nhưng... cô... cô ... (Rocco nhe răng) Trời đất ! Sao có ý nghĩ như vậy ? Tôi chỉ muốn giúp cô.

Cô không muốn thoát khỏi tay Slim sao ?

Cô dựa lưng vào tường khóc nức nở.

- Tôi không thể thoát khỏi anh ấy. Tôi muốn sống với anh ấy cho tới khi tôi chết.

- Cô điên rồi. - Rocco la lên. - Tôi đi gọi bọn cớm.

Cô chạy dọc theo tường đứng chắn ngang cửa.

- Không, ông phải chờ anh ấy ! - Cô hét lên nghe chói tai. - Ông phải cho anh ấy biết ông cưỡng bức tôi đến đây !

Lộn tiết, Rocco nắm lấy tay kéo mạnh và đẩy cô ngã sấp xuống giường. Khi hắn vừa quay lại định bước ra ngoài, cô chồm dậy, vớ một chiếc gạt tàn thuốc to tướng bằng thủy tinh để trên bàn ngủ thẳng cánh ném trúng ngay vào thái dương làm hắn ngã chổng bốn vó lên trời, choáng váng gần ngất xỉu.

Cô Blandish dựa lưng vào tường nhìn hắn. Rocco cố gượng đứng dậy nhưng lại ngã xuống, hai tay ôm đầu, miệng rên rĩ. Một tiếng mở khóa khiến cô Blandish quay đầu. Đó là phía bên phòng tắm. Cô gái cứng người. Cửa mở rộng, Slim bước vào.

Gã leo lên bằng thang cấp cứu và luồn vào trong căn hộ qua cửa sổ nhà tắm. Hai con mắt vàng ệch loang loáng nhìn cô gái trước tiên rồi quay sang Rocco đang quần quai dưới sàn.

Mặc dù đang ở trạng thái gần ngất, Rocco vẫn cảm thấy mối nguy hiểm. Linh tính báo cho hắn biết cuộc sống của hắn chỉ còn được tính từng phút. Hắn lăn lộn trên sàn, hai tay khua khua trong không khí như muốn chống đỡ một cách tuyệt vọng.

Slim bước tới. Gã mỉm cười.

Cô Blandish nhìn thấy con dao lấp lánh trong tay gã vội nhắm mắt quay mặt đi. Cô nghe thấy Rocco van vãn.

Những tiếng động tiếp theo, đó là tiếng đùng đục của mỗi nhát dao thọc sâu vào người Rocco khiến cô rùng mình khuyu xuống, hai tay bịt chặt lỗ tai.

VI

Anna Borg bị nhốt một mình trong xà lim ở dưới tầng hầm của Sở Cảnh sát thành phố trong hai tiếng đồng hồ dài đằng dặc. Cô kiệt sức và khiếp vía. Trong giờ đầu tiên cô còn phản kháng la hét, quát tháo nhưng không một người nào đến. Cô có cảm giác như mình bị chôn sống giữa bốn bức tường và thấy kiệt lực.

Cô luôn tự hỏi vì lý do nào họ giữ cô và giam trong xà lim. Lúc Eddie đi gặp Măng để thông báo về chuyện Johnny, cô đã quyết định buông hết. Cô chá Eddie và Câu lạc bộ Thiên thai lắm rồi. Ngay khi nghe tiếng khởi động của xe hắn, cô vợ vội ít quần áo nhét vào vali, lấy hết số tiền Eddie để trong tủ và nhảy lên taxi ra ga.

Cô định đến New York, tin rằng mình sẽ tìm được một việc làm tạm thời trong một nhà hát hạng xoàng trong khi chờ đợi kiếm một công việc tốt hơn. Cô thấy dự định đó còn tốt đẹp hơn là sống chung với Eddie. Cô rất sợ mình bị lôi cuốn vào một vụ bẩn thỉu vì Măng Grisson và đứa con đồn mạt của mẹ.

Trong khi cô giả tiền taxi, hai gã cao lớn từ đâu vụt xuất hiện kèm hai bên cô. Một gã dí vào mặt cô chiếc huy hiệu.

- Anna Borg ?

- Ông không thể nói thêm chữ “ Cô ” à ? - Anna quắc mắt nhìn hai viên thanh tra.

Mặc dầu vẻ bề ngoài tỏ vẻ hung hăng nhưng trong lòng cô không thấy yên tâm chút nào. Chẳng lẽ hai gã cô hồn này định bắt cô ?

- Này cô nàng, ông Cảnh sát trưởng muốn nói chuyện với cô, - một trong hai viên thanh tra nói.

- Không làm cô mất thì giờ nhiều đâu.

Một chiếc xe Cảnh sát vừa đậu sát lề đường. Những khách bộ hành xúm lại xem với vẻ tò mò thích thú.

- Tôi phải lên tàu, - cô nói với giọng gay gắt. - Cứ về bảo cái mặt thót nhà ông đến đây mà hỏi.

Một bàn tay to bè đặt lên vai cô.

- Nào đi thôi, cô nàng. Cô không gặp chuyện gì rắc rối đâu. Một lát thôi.

Cô ngần ngừ nhưng hai viên thanh tra kèm sát hai bên nên cô đành phải bước lên xe.

- Cả hai ông, các ông đều phải trả giá về việc này, - Cô đe dọa, - Luật sư của tôi sẽ tính sổ với các ông !

Viên thanh tra có tuổi cười nhạo :

- Cô em, đừng có giở trò con nít. Câm miệng đi !

Anna chửi rửa nhưng rồi cũng phải im lặng chui vào xe. Cô thấy hoảng hốt thực sự. Chẳng có lẽ họ khám phá ra cô dúng tay vào vụ giết Alvin Heinnie sao ? Cái ngày cô phát hiện Heinnie cùng ở trọ trong một khách sạn cô đang ở và chính gã đã mật báo tin tức rằng Riley đã chìm vào dĩ vãng xa lắc xa lơ. Một niềm oán giận mê muội đã thúc đẩy cô đến phòng Heinnie và hạ sát hẳn ngay khi cửa vừa mở. Từ ngày đó cô không ngừng hối hận về hành động của mình nhưng cô tin chắc không bị ai nghi ngờ. Nhưng lúc này cô hấy hoang mang thật sự.

Ở Sở Cảnh sát thành phố, cô đề nghị được nói chuyện với luật sư nhưng Viên thanh tra phụ trách việc giam giữ nhìn cô với vẻ bức mình và phẩy tay ra hiệu cho một nữ nhân viên, gương mặt thật đáng ác. Người này nắm tay cô lôi xềnh xệch đi mặc cô la hét, phản đối rồi tống cô vào xà lim. Cửa đóng sập lại, có tiếng vặn ổ khóa.

Sau hai giờ, Anna trở lại bình tĩnh. Khi ổ khóa quay một lần nữa và cửa mở, cô nhồm dậy với vẻ lo lắng.

Người gác ra dấu cho cô đi theo.

- Đi theo tôi. Ông đại úy muốn gặp cô.

- Tôi cam đoan là họ phải trả giá cho chuyện này. - Tuy nhiên Anna không tin tưởng ở lời nói của mình lắm.

Người gác bảo cô đi lên cầu thang qua phòng gác và vào văn phòng Brennan. Cô vụt đứng phắt ở ngưỡng cửa khi nhìn thấy Fenner đứng dựa lưng ở cửa sổ. Brennan ngồi sau bàn làm việc. Hai viên thanh tra hờ hững đứng dựa lưng vào tường. Cô nhấp nháy đôi mắt nhìn Fenner với vẻ căm giận.

Người gác đẩy mạnh cô vào và sập mạnh cửa sau lưng cô. Cô quát lên với Brennan :

- Tôi cam đoan ông phải trả giá đắt cho cái trò đùa này ! Tôi muốn gặp luật sư của tôi.

- Anna, ngồi xuống ! - Brennan điềm tĩnh nói. - Chính tôi mới là người hỏi cô.

- Ai cho phép ông được gọi tôi là Anna ? Phải gọi là Cô Borg.

- Ngồi xuống và câm mồm đi ! - Một người thanh tra mắng.

- Đồ khỉ đột !... Anna giận dữ mắng trả lại nhưng cũng ngồi xuống, lo lắng hết nhìn Brennan lại nhìn Fenner.

- Chúng tôi có nhiều lý do để tin rằng Cô Blandish - cô gái bị bắt cóc cách đây ba tháng - đang bị

giám giữ ở Câu lạc bộ Thiên Thai. - Brennan trình bày.

Anna có vẻ ngạt thở.

- Này, ông không khùng đấy chứ ? Mọi người đều biết chính Frankie Riley đã bắt cóc cô ta. Ông quay cái đĩa hát này để làm gì vậy ?

- Lúc trước chúng tôi cũng nghi ngờ như thế nhưng bây giờ chúng tôi biết không phải. Băng Grisson đã hót tay trên của Riley. Chúng tôi tin chắc cô gái đó hiện nay đang ở Câu lạc bộ.

- Một cú sắp đặt trước để chống Eddie à ? - Anna nói với giọng nghi ngờ. - Các anh cóm, đừng có hi vọng tôi giúp đỡ gì. Tôi không bao giờ nghe thấy bất kỳ một vụ bắt cóc nào.

- Mất thì giờ quá, Brennan. - Fenner can thiệp. - Cho cô ta xem bằng chứng buộc tội đi. Khi cô ta đã nhìn thấy rồi mà vẫn không thay đổi thái độ thì đúng là ngoan cố hết mực.

Brennan đồng ý và ra dấu cho một người thanh tra lại gần Anna.

- Đi theo tôi, cô em. Tôi cho cô xem cái này.

Anna lo ngại nhìn Brennan.

- Tôi muốn gặp luật sư. Ông không có quyền...

- Đừng nhiều lời nữa, đi thôi, - viên thanh tra nói.

Anna đứng lên bước ra khỏi phòng cùng với viên thanh tra. Fenner và Brennan nhìn nhau.

- Tôi có cảm tưởng cô ta không biết gì hết, - Brennan nói. - Có thể chúng ta mất thì giờ vô ích thôi.

- Cứ thử xem. - Fenner bình thản nói và lấy thuốc ra hút.

Mười phút sau cánh cửa lại mở, viên thanh tra dìu Anna vào. Gương mặt người phụ nữ trẻ tái mét, hai mắt anh lên vẻ kinh hãi. Cô buông mình xuống ghế, hai tay ôm mặt.

- Cô nhận ra rồi chứ ? - Brennan hỏi. - Phải chính Riley không ?

Anna rùng mình.

- Bọn giết người khốn nạn ! Tại sao ông lại hành hạ tôi như vậy ?

Fenner bước lại gần cô.

- Một hình ảnh không đẹp mắt phải không ? Chính bọn cướp Grisson đã làm cho hấn đến nông nổi này. Chúng tôi đã tìm thấy xác ba người : Riley, Bailey và già Sam. Mãng Grisson xuống tay cái cú này thật tuyệt và Eddie cười vỡ bụng khi thấy cô nghĩ Riley cho cô rơi. Riley bị qui là thủ phạm trong khi hấn đã chết chôn dưới đất rồi. Thế còn số tiền chuộc thì sao ? Cô có được người thấy mùi vị nó không ? Tôi đoán là không. Tất cả cô nhận được chỉ là tiết mục “ truồng cời ” ở Câu lạc bộ và hai chân giờ cao với Eddie. Thế đấy, đây là dịp để cô thanh toán sòng phẳng. Sao ? cô bé nghĩ sao ?

- Để tôi yên, - Anna hét lên. - Tôi không biết gì hết.

- Nên hiểu biết một chút. - Fenner nói. - Cho tới lúc này người ta chưa làm rầy rà gì đến cô... cô nên cố để tiếp tục như vậy thì hơn. Nếu cô biết điều với chúng tôi thì chúng cũng đối xử tử tế với cô. Bây giờ cô nghe này. Chúng tôi chỉ muốn biết con nhỏ có ở trong Câu lạc bộ không ? Chúng tôi suy ra như vậy nhưng chúng tôi cần phải chắc chắn. Cô ta ở lâu một trong căn phòng bị khóa phải không ?

Mặt tái mét và run rẩy, Anna giận dữ liếc nhìn anh.

- Ông tự xoay xở một mình !

- Cô thử đặt mình vào địa vị cô ta xem ! - Brennan vươn người về phía cô. - Cô có thích bị nhốt có một thằng đốn mạt như Grisson ở trong đó không ? Nào Anna, nếu cô biết điều thì nói ra đi. Có một giải thưởng mười lăm ngàn đô la và tôi sẽ đích thân lo cho cô nhận được số tiền đó.

- Các ông đi chơi chỗ khác ! Tôi chưa bao giờ khai với một anh còm và không phải ngày hôm nay tôi thay đổi ý kiến.

- Để tôi nói chuyện riêng với cô bé này vài phút. - Fenner đề nghị.

Brennan ngần ngừ nhưng cuối cùng cũng đứng lên. Thời gian đang tính từng giây một. Ông bước ra ngoài và ra hiệu cho hai viên thanh tra đi theo.

Anna nhìn Fenner với dáng thác thức.

- Ông phí lời thôi. Tôi không có gì để nói với ông cả.

- Tôi nghĩ có đấy. - Fenner thản nhiên nói. - Dẫu sao tôi cũng cho cô biết chuyện này. Anna, tôi đã mở một cuộc điều tra nhỏ về cô. Brennan không biết cô trọ ở khách sạn Palace đúng vào buổi tối hôm Heinnie bị sát hại. Ông ta không biết cô có một khẩu súng tự động cỡ 25 nhưng ông ta biết Heinnie bị giết chết vì viên đạn cỡ 25. Nếu tôi để lộ cho ông ta biết, ông ta chỉ việc cộng nhẩm 2 với 2 và sẽ gắn vào đầu cô một vụ án giết người. Cô có đầy đủ lý do, hoàn cảnh, vũ khí. Nếu cô giúp tôi, tôi sẽ lờ chuyện này. Nếu không, tôi báo cho Brennan biết cô ở khách sạn vào buổi tối hôm đó và để mặc cô tự xoay sở.

Ánh mắt Anna quay đi.

- Cô quyết định thế nào ? Đừng nên để mất thì giờ. Cô Blandish ở Câu lạc bộ phải không ?

Anna ngần ngừ, cuối cùng nói :

- Tôi không biết gì về chuyện này nhưng có một cô gái bị nhốt trong một phòng. Tôi không nhìn thấy cô ta nên không dám chắc có phải đó là cô Blandish không.

Fenner mở cửa gọi Brennan vào và báo tin :

- Cô ta thay đổi ý kiến. Cô ta biết có một cô gái ở trong phòng khóa cửa nhưng chưa bao giờ gặp cô gái cả.

- Làm sao cô biết có cô gái ở trong phòng nếu cô chưa bao giờ nhìn thấy ? - Brennan hỏi.

- Tôi nghe thấy bọn chúng xì xào với nhau, - Anna đáp với giọng rầu rĩ. - Tôi thấy Măng mang quần áo lên do người giặt là đem tới. Tôi nhìn thấy Slim bước vào phòng, tay ôm những bọc mua từ những cửa hàng sang trọng.

- Bây giờ cô suy nghĩ kỹ rồi trả lời tôi. - Brennan nói. - Làm thế nào để đột nhập vào Câu lạc bộ, tiếp cận với cô gái trước khi cô ta nhận một đòn chết người ?

Anna nhún vai :

- Chuyện này tôi hoàn toàn không biết gì. Tôi đâu có phải là người điều hành cái Sở Cảnh sát thối nát này mà hỏi ý kiến tôi. Đây là việc của ông.

- Trong những giờ Câu lạc bộ mở cửa, liệu có thể xông vào được không ? - Fenner hỏi.

- Tuyệt đối không. Chúng đã đề phòng đủ mọi cách về phía này. Những hội viên Câu lạc bộ đều đã quen mặt và người ta không bao giờ mở cửa trước khi chưa biết kẻ đó có nên cho vào không.

- Có còn lối vào nào khác không ?

- Tôi không biết.

Fenner và Brennan nhìn nhau. Fenner nhún vai còn Brennan nói :

- Thôi được. (Ông mở cửa và gọi người gác). Dẫn cô gái này vào phòng của Doyle và canh chừng cô ta.

- Ê ! - Anna kêu lên và nhảy ra khỏi ghế ngồi. - Ông không có quyền giữ tôi ! Ông nghe này...

- Cô bị giữ ở đây chừng nào chừng tôi chưa tìm ra cô gái. - Brennan nói. - Đưa cô ta đi.

Người gác dẫn cô đi bất chấp những lời phản đối quyết liệt. Khi tiếng la hét không còn nghe

thấy nữa. Brennan nhận xét :

- Cô ta không cho chúng ta biết được điều gì.

- Có chứ. Rõ ràng có một cô gái bị nhốt trong căn phòng có khóa và ai dám bảo cố gái đó không phải là Cô Blandish ? Nhưng làm thế nào ta đưa được cô ta ra ?

- Nếu chúng ta quyết định dùng vũ lực xông vào, Brennan nói. - thì cần phải kiểm tra chắc chắn trong đó không có khách hàng. Việc thứ nhất phải làm là bao vây ngôi nhà và ngăn cản không cho ai vào. Nhà hàng mở cửa lúc mười giờ. (Ông nhìn đồng hồ). Bây giờ chưa đến tám giờ. Nếu chúng ta thộp gáy một trong những tên thuộc băng cướp Grisson, ta sẽ bắt nó khai ra. Cái cửa sắt đó chắc không phải lối ra vào duy nhất. (Ông cầm máy quay số). Alô ! Doyle hả ? Tôi cần một gã trong bọn cướp Grisson và khẩn trương lên... Không, bất kỳ gã nào. Tóm hết được chúng thì càng tốt nhưng ít ra phải là một đứa thật nhanh... Đồng ý. (Ông cúp máy). Nếu có gã nào lang thang ngoài phố ta sẽ tóm được. Trong khi chờ đợi, tôi thấy không còn có việc gì làm thêm nữa.

- Cần phải báo cho Blandish biết. - Fenner gợi ý. - Dẫu sao cũng là con gái ông ta.

Brennan lưỡng lự rồi cuối cùng chấp thuận. Ông hất hàm về phía máy điện thoại :

- Đồng ý ! Gọi đi !

VII

Eddie chợt hiểu hắn không cứng rắn như hắn vẫn tưởng. Bộ phim thật đặc sắc nhưng hắn không thấy hay.

Hắn luôn luôn nghĩ tới Cô Blandish. Chắc lúc này cô ta chết rồi. Mãng làm gì với xác cô ta ? Lại đến tay Eddie và Flynn làm công việc khổ sai này. Slim phản ứng ra sao ? Dù có chất vàng lên người, Eddie cũng không muốn ở vào địa vị của Mãng.

Bất chợt hắn cảm thấy không chịu nổi bóng tối của rạp ciné. Hắn đứng lên lách qua hàng ghế đi ra ngoài. Lúc này là tám giờ ba phút. Eddie thấy thèm một li rượu. Hắn băng qua đường vào một quán bar gọi một li đúp uytuki. Chưa vội uống, hắn bước vào carbin điện thoại gọi về nhà. Hắn định bảo Anna đến tìm hắn ở quán rượu này và hai người cùng đi ăn tối. Hắn cảm thấy khá cô đơn.

Không ai trả lời làm hắn lo ngại. Thông thường Anna chưa bao giờ bước ra khỏi nhà trước chín giờ. Vậy cô ta đi đâu ? Hắn quay lại quầy trả tiền và bước ra ngoài để lại li rượu chưa nhấp môi. Hắn quyết định nhảy lên xe phóng về nhà. Có thể Anna vắng vài phút và đã trở về.

Đến trước cửa nhà, hắn đậu xe và chạy vào tiền sảnh. Người gác cổng, một gã da đen to con đang ngồi chúi đầu vào tờ tạp chí.

- Chào Tóc xoắn. Anh có thấy Cô Borg ra phố không ?

- Thưa ông Schultz, Cô Borg đi sau ông khoảng mười phút. (Gã lén lút và lo ngại nhìn Eddie). Cô mang cả va li đi.

Eddie cau mày :

- Cảm ơn Tóc xoắn.

Hắn dùng thang máy đi lên căn hộ mở cửa bước vào, thẳng đến buồng ngủ. Cánh cửa tủ áo mở toang. Chỉ cần liếc sơ qua cũng đủ biết phần lớn quần áo của Anna không còn nữa.

Hắn nghiêng răng chửi thề. Cô ta chuồn rồi ! Có nên báo cho Măng biết không ? Hắn lưỡng lự. Dẫu sao bà ta phải được biết chuyện này. Hắn định bốc máy điện thoại thì chuông cửa reo. Ai vậy, hắn lo ngại tự hỏi. Hắn luồn tay dưới làn áo vét nắm chặt báng súng rồi bước lại gần cửa.

- Chuyện gì thế ? - hắn hỏi to.

- Thưa ông Schultz, có thư của cô Borg. - tiếng người gác cổng trả lời.

Eddie vội vã xoay tay nắm và cửa bật tung. Hắn lao đảo lùi lại, chưa kịp lấy lại thăng bằng thì hai trụ cao lớn bước vào, chĩa súng uy hiếp hắn.

- Schultz, đừng làm ồn ! - một người nói. - Không một cử động đại dột nào nhé.

Người gác cổng mở to mắt rồi lùi mất.

Eddie đối diện với hai viên thanh tra. Một cảm giác lạnh lùng đáng ghét làm hắn nôn nao. Hắn nói :

- Các ông không có lý do gì giữ tôi. Ai cho phép các ông xông vào nhà tôi ?

Một trong hai người bước ra sau lưng hắn tước khẩu súng.

- Schultz, mày có giấy phép sử dụng súng không ?

Eddie không đáp.

- Đi, nhớ đừng có gây rối. Mày mà gây rối thì chỉ có mà ăn đòn, ích gì đâu.

- Tôi không đi với các ông. - Eddie càu nhàu nói. - Các ông không thể trách cứ tôi điều gì.

- Mày đúng là thằng ngoan cố loại chúa ! Đi nào !

Eddie lưỡng lự nhưng cũng phải chui vào cabin thang máy. Ba người bước vào một chiếc xe Cảnh sát đậu ở trước tòa nhà và mười phút sau, hắn đối diện với Brennan và Fenner trong văn phòng của viên đại úy.

- Cái chuyện rắc rối này nghĩa là gì vậy ? - Eddie phách lối la hét. - Ông không có quyền đưa tôi đến đây. Tôi muốn nói chuyện với luật sư.

- Cho hắn xem bằng chứng kết tội, - Brennan nói, - rồi đưa hắn quay trở lại đây.

Eddie nhún vai bước ra ngoài cùng với hai viên thanh tra. Hắn vô cùng bối rối tuy không muốn để lộ ra ngoài. Vì lý do họ bắt Anna ? Thực ra cô ta đã biết được những chuyện gì ? Cô ta đã khai chưa ?

Năm phút sau, hắn quay lại, khuôn mặt trắng bệch như ga trải giường và run lên như một tàu lá. Brennan tuyên bố :

- Chúng tao biết mày và đồng bọn đã hạ sát ba tên đó. Trước khi bị giết, Johnny đã khai ra.

Chúng ta lại biết chính mày cùng đồng bọn đã bắt cóc cô gái Blandish. Schultz, mày còn có một cơ may để cứu cái mạng mày. Chúng tao muốn đưa con nhỏ ra khỏi Câu lạc bộ. Nếu mày cho chúng tao biết cách nào đột nhập được thì tao tránh cho mày khỏi vào phòng hơi ngạt. Mày chỉ bị mười, mười lăm năm tù nhưng mày còn sống. Xong chưa ?

- Ông cóm, tôi không hiểu ông định nói gì, - Eddie đáp cứng nhưng mặt đầm mồ hôi. - Tôi không bắt cóc cô gái... Tôi không biết những tên đó... Tôi muốn gặp luật sư.

- Schultz, tao không có thì giờ nói chuyện với mày, - Brennan nói. - Hi vọng duy nhất của mày là phải khai hết ra và ngay lập tức, nếu không mày sẽ hối tiếc.

- Tôi đã nói với ông tôi không biết gì hết ! Tôi muốn nói chuyện với luật sư.

Brennan nhắc máy điện thoại.

- Bảo O'Flaherty và Doogan đến gặp tôi ngay, - ông nói, - (Ông cúp máy rồi giải thích với Eddie). Hai anh này bị bọn khốn nạn thuộc lũ chúng mày quần cho một trận mê tơi.

O'Flaherty phải nằm bệnh viện bốn tháng còn Doogan bị hỏng một mắt. Họ không biết làm gì trong cuộc sống thường dân nếu chúng tao giữ họ lại nhưng họ không còn khả năng nhiều nữa. Tuy nhiên họ vẫn có ích. Họ rất ghét bọn gangster chúng mày. Đôi khi có một thằng cứng đầu thuộc loại mày rơi vào tay tao mà không muốn cộng tác thì tao giao cho họ và thế là xong. Tao cóc cần biết họ làm gì nó nhưng sau hai giờ hay ít hơn qua tay họ, chắc chắn nó phải khai ra hết. Khi nó quay lại đây ca bài ảo não, trông nó thật thê thảm nhưng tao không động lòng đau vì hai người của tao còn ở trong tình trạng đáng thương hơn nhiều khi chúng tao tìm thấy họ đúng vào ngày gangster tra tấn họ.

Eddie cũng được biết chuyện về O'Flaherty và Doogan. Bạn bè hắn đã tra tấn tàn nhẫn hai người thám tử và hồi đó tin này làm hắn thích thú nhưng bây giờ ý nghĩ rơi vào tay hai con khỉ đột này cũng đủ làm cho hắn lạnh xương sống.

- Ông không thể nào bắt tôi chịu đựng như vậy ! - hắn la lên. - Tôi quen biết nhiều ! Nếu họ đựng đến tôi, tôi kiện ông mất chức.

Brennan nở nụ cười chết người.

- Mày luôn luôn nói chuyện lảng xẹt, thằng ăn cướp khốn nạn... Tuy nhiên tao vẫn ngồi ở chỗ này.

Cửa bật mở và hai người bước vào. Họ mặc áo lót và quần đồng phục. Cứ nhìn những bắp thịt khổng lồ cuộn cuộn dưới lẫn áo và cái mồm thật dữ dằn Eddie cũng đủ thấy hết vía.

Họ đứng dừng ở cửa, ngăm nhìn con mồi. Hố mắt đỏ và trống rỗng của Doogan hình như ngăm nhìn Eddie, hai bàn tay to khủng khiếp của gã nắm lại, O'Flaherty khuôn mặt đầy sẹo, cái mũi bẹp đi liếc nhìn Brennan đầy hi vọng.

- Các chú mày, - Brennan nói, - anh giới thiệu với hai chú mày đây là Eddie Schultz. Chúng ta biết hắn lún sâu vào vụ bắt cóc cô gái Blandish. Hắn huênh hoang rằng trong Sở Cảnh sát chúng ta chỉ toàn là những tay gầy gò ốm yếu, không ai có khả năng bắt hắn phải khai ra. Các chú có muốn thử không ?

O'Flaherty cười để lộ cái lợi gãy hết răng. Gã nhìn Eddie như một con hổ nhìn con cừu hiền lành.

- Đại úy, sao chúng tôi lại không thích thử sức ? Nó không có dáng cứng cổ đâu.

Doogan bước lại gần Eddie.

- Nào chú em dễ thương, chú em không phải là tay bất trị chứ ? - Gã hỏi và giương con mắt còn lại uy hiếp hắn.

Bàn tay phải xé gió, đập vào mặt Eddie như một chiếc búa máy. Eddie bắn tít ra góc phòng, ngã chống bốn vó, đầu ong ong, khuôn mặt bừng như tóe lửa.

- Đây, đừng có rồn trong phòng tôi ! - Brennan ngăn cản, - Tôi không muốn máu dây ra khắp phòng. Dẫn nó đi !

Eddie nặng nề cố gượng đứng lên. Hắn hoàn toàn mất tinh thần khi Doogan và O'Flaherty cặp nách hắn.

- Bảo họ dừng lại, - hắn la lên. - Tôi xin nói. Bảo họ đừng chạm vào người tôi !

- Chờ một phút, các chú em, - Brennan đứng lên nói.

Hai người thám tử rời Eddie và nhìn hắn với vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng.

- Tôi xin nói, - Eddie nhắc lại và lấy tay xoa má xưng vù. - Đừng để họ chạm vào người tôi.

- Chà, mà làm tao ngạc nhiên đấy ! - Brennan khoái chí cười lớn. - Tốt rồi, các chú em, cứ đứng chờ ngoài hành lang. Nếu tôi thấy nó cần sự khích lệ thì lại gọi các chú em vào.

Doogan giơ mu bàn tay quạt ngay mũi tỏ dấu khinh bỉ.

- Đại úy, cho tôi quai thêm một quả nữa nhé ? Có mỗi cú thôi à ? - gã cầu xin và nắm chặt tay lại.

- Lúc này thì chưa. Có thể lát nữa.

Hai viên thám tử miễn cưỡng bước ra. Brennan nói :

- Ngồi xuống !

Eddie gục trên ghế đối diện với viên đại úy.

- Con nhỏ Blandish có ở trong Câu lạc bộ không ?

Eddie liếc môi.

- Ông đại úy, lời đề nghị của ông vẫn còn đấy chứ ? Ông có thể thu xếp để tôi không bị đưa vào phòng hơi ngạt không ?

- Tao vẫn giữ ý kiến đó. Con nhỏ có đấy không ?

- Có.

- Làm sao chúng tao có thể vào được ?

Eddie ngần ngừ một giây rồi phải thú thật :

- Thưa ông đại úy, cô ta chết rồi... Tôi không thể nào ngăn cản được... Chính Măng... Bà buộc Doc phải khử cô ta.

Fenner và Brennan nhảy nhồm trên đôi chân.

- Mà có nói dối không đấy ? - Brennan lạnh lùng hỏi.

- Tôi đã nói với ông tôi không dính gì hết vào chuyện này. - Eddie ấp úng nói, - Măng luôn luôn muốn loại cô ta nhưng Slim cứ muốn bám lấy con nhỏ. Khi người ta được biết cái ông này (hẳn chỉ vào Fenner) đi đến nhà Johnny, Mawg ra lệnh cho Slim và hai gã nữa đến khử ông già. Vì Slim đi vắng nên Măng quyết định khử luôn con nhỏ. Tôi cố ngăn không được. Măng bảo Doc tiêm cho cô ta một mũi.

Brennan quay về phía Fenner, anh tỏ vẻ bất lực. Ngay từ khi bắt tay vào cuộc điều tra, anh đã chờ đợi tin Cô Blandish chết nên khi Eddie cho biết, anh không lấy làm ngạc nhiên lắm.

- Ngoài cửa ra vào bằng sắt đó còn có lối nào khác vào Câu lạc bộ nữa không ? - Brennan hỏi.

- Qua nhà kho kế bên. - Eddie đáp. - Có một cái cửa nhỏ ẩn trong một bức tường nằm ở bên trái đi vào.

Brennan gọi Doogan :

- Nhốt thằng này lại nhưng đừng có tấn nó, hiểu không ?

Doogan nắm tay Eddie kéo ra ngoài. Fenner nói :

- Chết như thế lại hay hơn. Ngay chính ông già cũng cầu mong nó cô chết đi. Tôi nên báo cho ông ta.

- Phải... Con mụ già sắp đến tội. Anh có đi theo chúng tôi không ?

- Tôi gọi điện cho Blandish rồi đến với anh.

Trong khi Fenner nhắc máy, Brenna vụt chạy như ma đuổi và ra lệnh cho viên trung sĩ tập hợp đội xung kích.

Cô Blandish đứng dựa lưng vào tường, miệng cắn đầu ngón tay. Cô muốn la hét thật to nhưng không nổi, gương đôi mắt khiếp sợ nhìn hình thù cứng đơ của Rocco trên tấm thảm. Máu ứa ra từ nhiều vết thương nhỏ giọt thành những đường ngoằn ngoèo trên sàn.

Slim đứng sát bên xác chết, thở hổn hển, lưỡi dao đầy máu như muốn rơi khỏi những ngón tay lạnh buốt. Hắn cúi xuống, chùi máu ở con dao vào áo vết người chết. Hắn nhe răng cười với cô Blandish và nói :

– Nó không làm phiền em nữa... Chừng nào anh còn ở bên em thì không kẻ nào dám quấy rầy em.

Hắn lặng lẽ đến bên khung cửa sổ nhìn xuống đường. Trên đường phố sự lưu thông dày đặc. Từng dòng người đi bộ hối hả về nhà; ngày làm việc đã hết. Slim thấy lúc này chưa thể nào cùng với Blandish xuất hiện ngoài phố. Cô dễ có nguy cơ bị nhận diện. Hắn tự hỏi nếu Măng ở địa vị hắn thì Măng sẽ giải quyết ra sao. Hắn liếc nhìn Rocco: một ý nghĩ thoáng trong óc khiến hắn mừng rơn. Hắn sẽ cho Măng thấy không phải chỉ có bà mới là bộ óc duy nhất của băng. Hắn đến tủ treo quần áo lấy ra một bộ com lê của Rocco, thêm áo sơ mi và chiếc cà vạt rồi ném tất cả lên giường. Hắn ra lệnh:

– Mặc những thứ này vào. Anh cần tìm cách đưa em về nhà. Mặc bộ quần áo này đi!

Cô Blandish lắc đầu từ chối, lùi lại phía sau. Slim kéo mạnh cô về phía đi vắng.

– Làm theo lời anh! – Hắn bấu chặt tay cô – Mặc vào!

Khiếp sợ, cô tháo chiếc áo dài bằng vải bong cho chui qua đầu và ném xuống đất. Cô vội cầm áo sơ mi, cảm thấy mắt Slim không rời khỏi thân hình cô.

Hai người nhìn nhau. Trong ánh mắt Slim loé lên một ý định cô biết quá rõ, cô lùi thêm nữa, siết chặt áo sơ mi vào người.

– Không... tôi van anh...

Slim thong thả lại gần, giật áo sơ mi ra khỏi tay cô. Đôi môi hắn mím lại, hơi thở dồn dập, ánh mắt bất động.

Rung mình, cô để hắn đẩy xuống đi vắng mà không dám chống đối. Trên mặt lò sưởi, chiếc đồng hồ kêu tích tắc đều đều, chiếc kim lớn thong thả xoay dần trên mặt đồng hồ dạ quang. Một con nhặng xanh bay vo ve trên vũng máu.

Chợt cô Blandish hét lên một tiếng thất thanh.

Thời gian trôi qua, trong phòng khách những bong phản chiếu di động trên tường. Ở căn hộ lầu dưới, có người bật máy vô tuyến. Một giọng không cá tính hét lên đến nhức óc dạy cách nướng bánh cho chín làm Slim thức giấc, mở vội đôi mắt. Hắn quay đầu nhìn cô Blandish đang nằm ngửa bên cạnh, nhìn trân trân lên trần.

– Em có nghe con mụ nào vừa la hét xoe xoe không? Đối với mụ đó thì trên đời này không việc gì quan trọng bằng chuyện nướng bánh.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ. Đã tám giờ hai mươi, hắn ngạc nhiên nghĩ mình ngủ lâu đến như vậy. Hắn đứng dậy. Sự lưu thông trên đường phố đã giảm nhiều. Giờ tan sở đã qua từ lâu.

– Ta phải về nhanh. Chắc Măng bắn khoản không hiểu chúng mình ở đâu. Nào cô búp bê, mặc quần áo vào.

Cô gái đứng lên, cử động như người mắc bệnh mộng du. Cô mặc áo sơ mi và bộ com lê của Rocco. Chiếc cà vạt làm cô lung túng. Slim ngồi ở mép giường nhìn cô với vẻ vui thích của trẻ thơ.

– Thật phiền toái nhỉ. Anh cũng vậy, anh rất thích thắt cà vạt nhưng vẫn cứ phải dùng. Trông em thật ngộ khi mặc bộ đồ giả trai. (Hắn liếc nhìn xác Rocco) Đã có một thời nó làm giô kê. Anh không khi nào đàn đúm với những người phí thời gian vào đám ngựa nghèo. (Hắn đá vào cái xác) Nó chết là đáng đời.

Cô Blandish đã mặc xong. Bộ quần áo của Rocco mặc vừa vặn. Hắn gật đầu với vẻ tán thưởng.

– Em đúng là một gã thanh niên xinh trai. (Hắn tìm trong tủ lấy ra một chiếc mũ). Em đội vào che mớ tóc đi. Người ta tưởng em là em út của anh.

Không động đậy như một hình nộm, cô để mặc hắn đội mũ. Mỗi lần những ngón tay nhom nhóp của hắn chạm vào da thịt, cô lại có một thoáng rung mình nhẹ nhẹ.

– Tốt rồi. Đi thôi!

Hắn đẩy cô vào buồng tắm, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống sân. Khi tin chắc trong sân không có người, hắn đỡ cô gái trèo qua cửa sổ để đứng vào thang cấp cứu và dắt cô xuống thang thật nhanh.

Slim đậu chiếc Buick ở đầu hẻm, hắn đẩy cô vào xe và ngồi trước tay lái. Hắn lấy ra khẩu tự động .45 vẫn thường xuyên để trong hộc và nhét vào dọc đùi bên phải rồi mở máy cho xe chạy trên đại lộ.

Khi xe đến gần Câu lạc bộ, hắn nghe tiếng còi hú của các xe Cảnh sát. Hắn nhìn vào kính chiếu hậu, những xe chạy sau đã tấp vào lề đường. Ba xe Cảnh sát phóng thật nhanh vượt qua xe hắn, hắn cho xe chạy theo. Hơi hoang mang, hắn tự hỏi những xe Cảnh sát đi về đâu. Một lát sau, hắn chợt nhận ra những chiếc xe này chạy chậm và dừng lại trước sân Câu lạc bộ.

Điếng người, Slim lái quật chiếc Buick vào một phố khác. Một chiếc sắp sửa vượt qua bỗng phanh gấp. Hắn cho xe đậu sát lề đường và quay lại nhìn. Một tá Cảnh sát nhảy vọt từ những chiếc xe, chạy băng qua sân tiến về Câu lạc bộ.

Trán hắn đầm mồ hôi. Làm gì bây giờ? Đi đâu? Hắn liếc nhìn cô Blandish thờ ơ nhìn thẳng trước mặt. Thiếu Măng, thiếu cửa lớn bằng sắt, thiếu những cửa sổ bọc thép, hắn cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng, đầy vẻ hoảng sợ. Bộ óc chim sẻ của hắn cố gắng tuyệt vọng đương đầu với tình thế mới.

– Ê! Này!

Hắn quay đầu. Một chú cớm nhìn vào trong xe, ánh mắt xoáy vào Slim, rồi vào cô Blandish. Slim nhận ngay ra nhân viên phụ trách khu vực này, thứ dữ, gốc người Ai-len. Chú không bao giờ bỏ lỡ cơ hội mà không nện bang súng vào đầu băng Grisson.

– Xuống xe, – chú cớm nói và đặt tay vào bao súng.

Nhanh như tia chớp, Slim rút súng khỏi đùi vẩy một phát. Viên đạn trúng giữa lồng ngực, hất chú cớm ngã ngửa xuống đường.

Cô Blandish thét lên. Slim giật mình, tát trái đung vào mồm khiến cô bật ngựa vào thành ghế.

Những khách bộ hành vội nằm rạp xuống đất.

Lảm nhảm chửi thề như một gã bị quỷ ám, Slim ném khẩu súng xuống băng ghé và mở máy. Có tiếng la hét, hắn nhấn ga hết cỡ.

Nỗi lo sợ khiến hắn phát điên. Hắn chỉ còn mỗi ý nghĩ duy nhất: làm sao thoát khỏi thành phố. Một khi đến được xa lộ, hắn sẽ sử dụng hết công suất của chiếc Buick.

Đúng lúc Slim hạ sát người Cảnh sát, Fenner và Brennan bước ra một chiếc xe Cảnh sát. Hai người lạnh mình khi nghe tiếng súng và nhìn thấy chiếc Buick phóng bạt mạng giữa dòng xe bộ.

Fenner chạy đến bên người Cảnh sát bị bắn trong khi Brennan ra lệnh cho ba anh cớm đi mô tô đuổi theo. Họ lao theo hút chiếc Buick trong tiếng gầm rú của động cơ. Brennan chạy lại. Fenner lắc đầu nói:

– Cậu này tịch rồi. Kẻ nào dám to gan có hành động như vậy.

Brennan giận dữ nói:

– Chắc là một tên trong băng Grisson. Vào đi, ta tóm những đứa khác. Thằng cướp vừa rồi không đi xa được đâu.

Những viên thám tử kéo đến. cả đường phố tràn ngập những kẻ hiếu kỳ.

Trong Câu lạc bộ, Măng Grisson quan sát đám đông bên ngoài qua lỗ súng ở ngay trên thành cửa sổ trong văn phòng.

Flynn cũng nhìn qua một lỗ súng. Woppy co rúm người lại đứng sát tường. Doc Williams ngồi bên bàn làm việc của Măng. Lão cầm một ly rượu nguyên chất, mặt bóng nhẫy mồ hôi, đôi mắt lơ đãng quạch.

Măng thông thả quay lại nhìn Woopy, Flynn và Doc.

– Cái vở này như vậy đấy, – Măng nói, với giọng cứng rắn và lạnh như băng. – Chúng ta cùng đường rồi. Bất tất tôi phải nói với các anh chuyện gì đang đợi chúng ta.

Flynn vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Đôi mắt nhỏ dữ tợn liếc ngang liếc dọc không ngừng như hấn có vẻ không sợ. Woppy thì lại sẵn sàng chờ chết, còn Doc đã quá say nên không biểu lộ chút cảm giác nào.

Măng chậm chạp mở tủ áo lấy ra một khẩu tiểu liên Tôm xơn.

– Các anh làm gì cũng được, – Măng nói. – Còn tôi quyết định rồi. Bọn cóm không thể bắt sống tôi. Tôi có chết cũng phải kéo theo vài thằng theo tôi.

Flynn bước lại gần và cũng lấy ra khẩu Tôm xơn.

– Măng, tôi chiến đấu bên Măng, choảng nhau thì choảng mẹ nó ngay thì hơn.

Có tiếng phá cửa sắt. Một giọng nói oang oang từ loa phóng thanh.

– Bước ra ngoài! Hai tay giơ cao!

– Chúng cần thời gian mới vào được, – Măng nói. – (Mụ ngồi sau bàn giấy, đặt khẩu súng lên đó, chĩa ra cửa). Các anh mặc tôi. Đây là nhà tôi, tôi muốn chết ngay tại nhà. Các anh chuẩn đi! Chuẩn ngay đi!

– Hay là để chúng vào? – Doc gợi ý. – Măng, ta có nhiều tiền. Có thể mướn các luật sư trứ danh. Chúng ta còn có hi vọng thoát.

– Ông tưởng thế? Đồ ngu ngốc khốn khổ! Thằng già say rượu! Cứ làm theo ý ông. Cứ đi tìm một luật sư và ông thấy số phận ông sẽ đi đến đâu. Còn tôi, tôi có cách thoát của tôi. Đir a ngoài để mình tôi ở đây.

Flynn đã rời căn phòng. Hắn đi qua phòng ăn của khách sạn tối om, chạy đến chân cầu thang. Những cú nền tới tấp vào cửa sắt. Hắn dừng lại ở phòng gửi mũ áo, liếc nhìn quanh và chui sau quầy đứng trấn không cho ai lên lầu. Hắn hạ khẩu tiểu liên xuống ngồi chờ, tim đập thình thịch, đôi môi mỏng dính trễ xuống nở một nụ cười thật nanh ác.

Woppy cũng ừa vào phòng gửi mũ áo như một con thỏ chạy trốn con cáo. Hắn phóng ra cửa.

– Đừng! – Flynn rống lên. – Tao bắn xổ ruột mày bay giờ!

Woppy xoay người lại nhìn Flynn với vẻ hoảng hốt.

– Tao cần phải ra khỏi đây, – hắn gào lên. – Tao không muốn chết! Tao chuồn đây!

– Không có nơi nào nữa đâu! Tương lai ở phía sau mày đấy! Quay lại đi!

Một tiếng súng gầm lên phía sau Flynn và gương mặt Woppy bất chợt biến đổi. Đầu hắn gục xuống trước, sau đó là thân hình đổ kềnh, hai tay cào cao không khí...

Flynn ngồi thụp xuống và quay lại. Phía trên hắn, từ cầu thang lầu một, hai anh cớm vừa xuất hiện, tay cầm súng lục.

Hắn siết cò khẩu Tôm xơn và hiểu những viên thám tử đã lọt vào nhà bằng con đường phía sau băng qua nhà kho và cuộc chơi sắp đến hồi kết thúc.

Băng đạn Tôm xơn như gửi bức thông điệp của Thần Chết. Dưới loạt đạn chì, hai anh cớm dường như bị tan biến đi. Rồi từ lầu một, một khẩu tiểu liên khác bắt đầu nhả đạn.

Hắn nằm rạp người để tránh một loạt đạn lướt qua đầu. Người đầy mồ hôi, nụ cười ngạo nghễ trên môi, hắn tự nhủ đây là một cách chết tốt đẹp nhất: giết và bị giết.

Hắn nâng nòng súng lên, liều mạng thò đầu ra khỏi chỗ nấp. Khẩu Tôm xơn từ lầu một lại gầm lên. Bốn viên đạn hót tung mảng sọ nhưng hắn vẫn còn hăng máu, liên tục bắn cho đến khi ngã vật trong vũng máu lầy nhầy óc não.

Bốn viên thám tử thận trọng tiến từng bước đến bậc thềm cầu thang lầu một, quan sát phòng gửi mũ áo. Brennan đến bên họ.

– Như vậy chỉ còn Doc, mụ già và Slim thôi. – Brenna báo tin cho Fenner biết khi anh vừa tới. Anh nhắc:

– Một tên trong bọn chúng tẩu thoát trên chiếc Buick, chắc là Slim.

Brennan liền đứng ra ngoài, bắt tay làm loa, hét:

– Này các người! Bước ra ngoài! Các người thất bại rồi! Ra đi, hai tay giờ cao!

Doc Williams đứng lên:

– Măng, chuyện này ta cùng đường rồi như bà vừa nói. Tôi không thuộc loại người đánh nhau. Tôi ra hàng thôi.

Ngồi sau bàn giấy, hai tay nắm chắc khẩu tiểu liên, mặt cười nhạt để lộ bộ răng vàng khè.

– Tuỳ ông thôi. Ông thích bị kết án khổ sai chung thân hay đi thẳng vào buồng hơi ngạt. Sao không kết thúc sớm có tốt hơn không?

– Tôi không phải là con người đánh nhau. – Doc nhắc lại. – Vĩnh biệt Măng. Dẫu sao chuyện này kết thúc cũng thật hay, phải không? Nhưng bà nhớ ngay từ đầu tôi đã luôn miệng nói tôi không ưa cái trò bắt cóc. Bà đã thấy chuyện này mang lại hậu quả cho chúng ta như thế nào chưa?

– Trong đó bước ra! – Brennan sửa. – Đây là lần cuối, tôi báo cho các anh biết. Ra đi nếu không chúng tôi sẽ xông vào!

– Vĩnh biệt Doc! Cứ bước ra từ từ, hai tay giơ cao. Những gã đó sẽ rất bằng lòng quất ông đấy!

Doc quay lại và thông thả bước ra. Lão mở cửa đứng ngay ở ngưỡng và la lên:

– Tôi ra đây! Đứng bắn!

Măng cười khinh bỉ, nâng khẩu Tôm xơn nhắm vào lưng Doc.

Doc từ từ bước vào phòng ăn lúc này được hơi chiếu sáng. Măng siết cò. Khẩu tiểu liên khạc một tràng đạn ngắn hất Doc ngã xuống. Lão chưa kịp chạm đất đã ngoẻo rồi. Mặt đứng lên thì thềm:

– Lão sâu rọu khốn khổ! Chết thế là hơn!

Hai tay siết chặt khẩu tiểu liên, mặt chậm chạp và bình thản tiến đến cửa rống lên:

– Đến đây mà bắt tao! Lại đây hơi bọn nhát gan! Lại đây mà bắt tao!

II

Cúi rạp người về phía trước, Slim nắm chặt vô lăng. Ánh mắt căng thẳng nhìn về phía trước, hẳn cho xe phóng trên đại lộ với tốc độ điên cuồng, xa dần trung tâm thành phố. Cái miệng nhão mím lại, khuôn mặt nhếch nhác, tái mét, đầm mồ hôi. Đằng sau hẳn, tiếng còi rú lên của những chiếc mô tô đuổi theo. Chưa đầy một cây số nữa là hẳn thoát ra được xa lộ. Nếu tới được đó, động cơ chạy hết công suất của chiếc buick cho phép hẳn bỏ xa những người săn đuổi.

Một chiếc xe phóng với tốc độ nhanh vút xuất hiện từ con phố kế cận. Chuyện va chạm dường như không thể nào tránh khỏi. Cô Blandish rú lên, hai tay bịt mắt. Slim nhếch mép cười và nhấn hết ga trong khi người lái xe kia cố gắng hãm lại một cách tuyệt vọng. Chiếc Buick vút qua.

Còn một trăm mét nữa hẵn tới một giao lộ chính và khi chiếc Buick âm âm vừa tới thì đèn điều khiển giao thông chuyển sang màu đỏ. Slim vẫn chớp đèn báo hiệu vượt qua. Cảnh sát trên mô tô thấy xe hẵn không dừng nên rú còi đồng loạt để dẹp đường.

Chiếc Buick phóng vượt qua giao lộ, những chiếc khác vội phanh gấp. Nhưng một người lái chạm phản ứng, chiếc Buick đâm sạt cánh xe, phá nát chiếc đèn pha.

Slim chửi thề và giận dữ ngoặt tay lái để chiếc Buick lấy lại thăng bằng. Hẵn tiếp tục phóng và bất chợt nhìn thấy xa lộ. Hẵn thở khoan khoái và nhấn hết ga. Chiếc xe to lớn lao nhanh về phía trước.

Đêm đã xuống. Chỉ trong vài phút nữa trời tối đen. Những tiếng còi rú lên đuổi theo làm hẵn bực tức nhưng lúc này hẵn có thể phóng hết tốc độ và tin chắc bọn người đuôi theo không bắt được hẵn. Hẵn liếc nhìn kính chiếu hậu. Đằng sau khoảng hai trăm mét, hai người lái mô tô đang cúi rạp người trên ghi đông cố bám sát. Người thứ ba không thấy đâu. Slim nhìn thấy một tia lửa, tiếp theo là một tiếng đập mạnh vào khung xe. Một anh cớm đã bắn. Slim nghiêng rằng chửi thề và nói với cô Blandish:

– Nằm xuống sàn đi. Nào! ... làm theo lời anh.

Toàn thân run rẩy, cô nhào người khỏi băng ghế và ngồi xổm trên sàn xe. Slim bật đèn pha. Những tiếng còi của xe mô tô cũng có tác dụng dẹp đường. Những chiếc xe đi xuôi về thành phố giảm tốc độ và nép sang bên. Hẵn nhìn vào kính chiếu hậu một lần nữa. Một anh cớm đã tụt hậu nhưng anh kia vẫn bám riết.

Slim nói chân ga, chiếc Buick giảm tốc độ. Qua kính chiếu hậu, hẵn nhìn thấy người Cảnh sát tiến lại gần. Hẵn chờ, một nụ cười độc ác nở trên môi. Xe mô tô chạy ngang xe hẵn, viên Cảnh sát kêu cái gì không nghe rõ. Slim cười nhạo và vút ngoặt tay lái. Sườn chiếc Buick húc vào chiếc mô tô, hẵn ghì tay lái để tránh không cho xe bị treo. Hẵn liếc nhìn chiếc mô tô văng hết tốc lực bắn qua con chạch chúi xuống hào và biến mất trong một đám bụi.

Slim lấy lại thăng bằng chiếc Buick rồi nhấn ga. Chiếc xe lao vùn vút trong đêm tối. Những tiếng còi mất hẵn, đầu óc hẵn mới có dịp suy nghĩ.

Lúc này hẵn là kẻ bị săn đuổi, không nơi nương tựa. Cô gái rõ ràng làm vướng hẵn rất nhiều nhưng tuyệt nhiên hẵn không muốn dứt cô. Hẵn xem lại đồng hồ đo xăng, bình xăng vẫn còn đầy. Nhưng đi đâu? Hẵn không quen biết một ai để cho hẵn một chỗ trú. Hẵn vươn tay choàng lên vai cô Blandish. Em ngồi lên đi, không còn nguy hiểm nữa.

Cô Blandish leo lên ghế ngồi cạnh hẵn. Đã mười lăm tiếng đồng hồ qua, cô chưa được chích

ma túy, trí óc trở nên sáng sủa dần dần. Cô cố nhớ lại vì sao cô ngồi trên chiếc xe này đang lao trong đêm tối. Cô mù mờ nhớ lại hình ảnh con người nhỏ bé với chiếc áo vết đẫm máu

– Chúng đuổi theo ta, chúng truy nã ta, – Slim nói. – Em và anh bây giờ cùng chung một số phận. Chúng ta không thể bỏ được nhau.

Cô Blandish không hiểu ý nghĩa lời hấn nói nhưng giọng nói làm cô rùng mình. Slim nhún vai. Hấn đã quen với sự câm nín của cô gái nhưng lúc này hấn muốn cô lên tiếng. Giá như cô có thể giúp hấn được một ý kiến gì. Cảnh sát chắc chắn sẽ dựng lên những rào chắn và con đường quốc lộ trở nên nguy hiểm. Cần phải bỏ con đường này mà phóng vào đồng quê. Nếu lúc này có Măng ở đây, Măng sẽ biết phải làm gì.

Đi thêm vài cây số nữa tới một giao lộ, hấn bỏ xa lộ mà rẽ vào một con đường phụ rồi đi thêm một quãng, hấn lại bỏ con đường nhựa cho xe chạy trên con đường rất khúc khuỷu gập ghềnh vào một vùng đầy cây cối.

Lúc này trời tối đen như mực, Slim thấy đói bụng. Qua một quãng, thấy ánh đèn le lói từ một trang trại chiếu ra, hấn cho xe chạy chậm và thấy cổng mở liền ngoặt vào.

– Anh kiểm cái gì đó. Em cứ ngồi chờ trong xe. Em yêu, đừng đi đâu cả. Hơn lúc nào hết, cả hai ta bây giờ không rời nhau nữa. Cứ ngồi yên ở đây.

Hấn dừng xe và bước xuống, tay rút súng, lặng lẽ tiến đến một cửa sổ sáng ánh đèn, liếc nhìn vào trong.

Ba người đang ngồi ăn tối quanh bàn. Một người đàn ông tuổi chừng năm mươi, dáng là chủ gia đình, mặc quần gin, áo sơ mi ca rô; một người phụ nữ mặt xương xương chắc là bà vợ và một cô gái tóc vàng khoảng hai mươi chắc là con gái.

Hấn bước đến cửa, từ từ xoay tay nắm mở ra. Ba người ngẩng đầu. Hấn mỉm cười khi nhìn thấy ánh mắt sợ sệt của họ. Đôi mắt vàng ếch loé lên, hấn chỉ súng cho họ nhìn thấy.

– Không được động đây, tôi không làm hại các người đâu.

Hấn bước vào phòng, người đàn ông mới hơi nhồm dậy vội đứng người lại khi Slim quay súng vào ông ta.

– Tôi lấy cái này, – Slim nói và cầm lấy cái đĩa đựng một tảng pa tê lớn. – Ông có điện thoại không?

Người đàn ông quay đầu về phía bàn đặt máy điện thoại. Slim bước giật lùi, để cái đĩa lên bàn và hai tay dứt đứt dây điện thoại.

– Các người không nên hoảng hốt. Hãy quên rằng các người đã thấy tôi ở đây. (Hấn chìa súng vào người cô). Cởi áo ra đưa cho tôi. Mau lên!

Mặt cô gái trắng bệch. Cô liếc nhìn ông bố.

– Có người nào muốn xin chết không? – Slim sửa.

– Làm theo lời anh ta. – Người bố khuyên.

Cô gái đứng lên, kéo dây khoá và cởi chiếc áo. Chân cô run lẩy bẩy.

– Quăng lại đây, – Slim ra lệnh.

Cô gái làm theo. Hấn tóm chiếc áo, cặp vào nách.

– Chó hoảng nhớ ! – Slim cười nhào.

Hấn cầm lấy đĩa pa tê, giật lùi dần ra cửa và biến vào trong đêm tối. Hấn chạy đến chiếc Buick.

Khi hấn đặt chiếc áo lên đầu gối Blandish, cô gạt đi.

– Áo này của em, – hấn nhẹ nhàng đặt đĩa pa tê giữa hai người rồi mở máy. – Chắc vừa với em. Một lát nữa em hãy mặc. Anh không muốn nhìn thấy em trong bộ đồ của thằng cha mắc dịch ấy.

Cho xe chạy thêm một quãng, hấn dừng xe, ngoái lại phía sau. Không một ánh đèn pha, không một tiếng động nào bất ngờ.

– Nào ta chén thôi. Cái này ngon lắm.

Hấn dùng những ngón tay bẩn thỉu véo dần pa tê đưa lên mồm nhai nhồm nhoàm. Cô Blandish ngồi dịch xa hấn.

– Ăn đi. Ngon đấy.

– Không.

Chỉ một loáng hấn ăn hết, ném cái đĩa ra ngoài.

– Đỡ đói rồi. (Hấn chùi hai bàn tay vào quần) Mặc áo vào. Nhanh lên.

– Tôi không muốn.

Hấn túm gáy cô và lắc mạnh.

– Làm theo lời tôi ! – hấn giận dữ rống lên. – Mặc áo vào!

Hấn kéo mạnh cô ra ngoài xe.

– Cô có muốn tôi lột quần áo đang mặc trên người không?

– Không.

Hắn buông cô ra.

– Vậy thì nhanh lên.

Dưới ánh đèn gắn trên trần xe, hắn nhìn cô cởi bộ com lê và mặc chiếc áo vào. Hắn vơ bộ com lê vút ra bằng sau và ấn mạnh cô ngồi xuống.

Cô cúi đầu, hai tay ôm mặt, người run bần. Lúc này cơ thể cô chỉ khẩn thiết đòi hỏi cái cả giác dờ dẩn vui sướng gây ra bởi liều ma túy hàng ngày Doc vẫn chích cho cô. Những hình ảnh mù mờ ám ảnh đầu óc cô trong ba tháng gần đây, dồn dập hiện lên từng chút một.

Slim quan sát cô với vẻ lo ngại. Hắn đoán biết cô đang đói thuốc. Hồi còn trong tù, hắn đã nhìn thấy những kẻ nghiện ma túy thiếu thuốc, lên cơn vật vã kinh khủng. Giá hắn có thể trao đổi với Măng vài lời! Măng sẽ chỉ dẫn cho hắn. Rồi một ý nghĩa không hay đến với hắn. Măng có bị làm sao không? Có thoát được không? Hay Măng bị tóm đầu trong Câu lạc bộ rồi? Đã từ lâu hắn vẫn quan niệm bà là người bất khả chiến bại. Hắn không bao giờ tưởng tượng được ra một tai họa thực sự nghiêm trọng lại có thể đến với bà.

Đi đến con đường đất, Slim gặp một con đường băng tĩnh, lác đác có xe qua lại. Hắn rất lo ngại vì sợ chiếc Buick bị phát hiện. Một lát sau, hắn dừng trước một trạm xăng hi vọng gno7i đây có máy điện thoại. Hắn nói với cô Blandish:

– Anh xuống gọi điện. Em chờ anh trong xe... Hiểu chưa?

Cô không buồn nhúc nhích, cứ cúi gập người xuống, hai tay ôm lấy mặt. Toàn thân cô run bần như người lên cơn động kinh. Hắn biết cô không thể đứng vững chứ đừng nói gì đến việc trốn chạy.

Hắn bước ra xe, nhét khẩu .45 vào thắt lưng, vội vã bước vào văn phòng. Một người to con ngẩng đầu lên khi hắn đẩy cửa. Nhìn thấy Slim, vẻ mặt ông ta vừa ngạc nhiên vừa sợ sệt. Ông ta đứng lên, Slim nói:

– Anh bạ, tôi cần gọi điện. Không phản đối chứ?

– Xin mời anh. Anh có cần bơm thêm xăng không?

– Không... Chỉ cần phôn một cú thôi. (Hắn bước lại gần bàn) Ra chỗ khác, anh bạn.

Người đàn ông bước ra khỏi văn phòng, dạo quanh mấy cây xăng. Slim gọi điện cho một người bạn thân của Eddie là Pete Cosmos, chủ nhân Câu lạc bộ Vũ trụ.

– Pete, Grisson đây! Nói nhanh cho tao biết sự thể xảy ra như thế nào?

– Một thảm kịch! Họ túm được Eddie. Còn trong Câu lạc bộ là cả một chiến trường đầm máu. Trong lúc loạn chiến, Woppy, Flynn và Doc đều bị hạ sát.

Slim cảm thấy lòng đau quặn. Những giọt mồ hôi đọng trên trán và trong lòng bàn tay. Hắn rống lên:

– Mặc xác lũ giẻ rách ấy. Mãng có làm sao không?

– Đầu dây bên kia một thoáng im lặng. Slim nghe rõ tiếng nhạc swing của ban nhạc đang chơi và tiếng thở dồn dập của Pete.

– Nói đi chứ. Có chuyện gì xảy ra với Mãng?

– Slim, bà chết rồi. Anh bạn, xin chia buồn với anh. Anh có thể tự hào về bà. Bà đã hạ bốn anh cớm trước khi chết. Bà chiến đấu dũng cảm như một người đàn ông.

Miệng Slim đắng ngắt, hai đầu gối muốn khuỵu xuống, tay buông ống liên hợp rơi xuống đất.

Mãng chết rồi!

Hắn không thể nào tin đó là sự thực. Bất chợt hắn cảm thấy chán chường, cô đơn, không có cách tự vệ, hết đường thoát rồi.

Hắn cứng người khi thấy tiếng mô tô lại gần, vội nhìn qua cửa sổ. Một dân quân đi mô tô tới trạm xăng và ghé sát bên chiếc Buick. Slim nhào ra cửa. Người dân quân bước xuống xe tì tay vào cửa xe. Slim rút khẩu .45.

Vừa nhìn thấy khẩu súng, người bán xăng mà Slim không chú ý vội la lên báo động. Người dân quân đứng thẳng người, dáo dác nhìn quanh và định rút súng nhưng quá muộn.

Slim siết cò. Trong khung cảnh tĩnh mịch của đêm tối, tiếng súng vang lên như tiếng sấm. Người dân quân ngã nhào kéo theo chiếc mô tô lăn kềnh xuống đất.

Slim vụt quay lại cười nhạo nhưng người bán xăng đã lủi mất. Sau một thoáng ngần ngừ, Slim chạy đến chiếc Buick. Hắn đạp xác người dân quân và trèo lên xe đúng lúc cô Blandish định mở cửa xe chạy ra ngoài. Hắn nắm tay cô kéo vào xe và đóng sập cửa.

– Yên lặng nào, – hắn rống lên với giọng run rẩy vì giận dữ và sợ hãi.

Hắn mở máy cho chiếc xe chạy trên con đường đất, phóng thẳng vào rừng. Người bán xăng bước ra khỏi chỗ nấp, chạy vội đến xem xét người dân quân rồi vội vã vào văn phòng cầm lấy máy điện thoại.

III

Trong Văn phòng Truyền tin của Sở Cảnh sát, Brennan và Fenner cúi người trên tấm bản đồ cỡ lớn trải trên bàn. Một nhân viên lại gần.

– Thừa đại úy, ông Blandish muốn gặp đại úy.

Brennan phẩy tay một cách nóng nảy. Fenner nói:

– Để tôi gặp ông ta. – Anh đi theo nhân viên đến phòng chờ.

John Blandish đứng trước cửa sổ, nhìn thành phố chan hoà ánh sáng. Ông quay lại khi thấy Fenner bước vào.

– Người ta vừa chuyển lá thư của anh đến tôi. Có chuyện gì thế?

Fenner bước lại gần ông nói:

– Chúng tôi gần như khẳng định con ông vẫn còn sống. Cô bị nhốt trong Câu lạc bộ Thiên Thai gần ba tháng. Cách đây khoảng một tiếng, chúng tôi vào kiểm tra Câu lạc bộ và tìm thấy nhiều bằng chứng tỏ con ông bị nhốt ở đấy.

– Những bằng chứng gì?

– Một căn hộ... cửa có khoá ngoài... quần áo phụ nữ...

– Vậy con tôi đâu?

– Slim đã dẫn cô ra ngoài trước khi cuộc nổ súng bắt đầu. Cô mặc quần áo đàn ông. Sau đó ít lâu, người ta báo cho chúng tôi biết Slim đột nhập vào một trang trại lấy đi một chiếc áo phụ nữ. Từ đó chúng tôi mất dấu vết hần nhưng phỏng đoán gần đúng hướng đi của hần. Hần không thể nào thoát khỏi tay chúng tôi. Mọi con đường đều có chốt chặn lại. Đợi khi trời sáng, chúng tôi sẽ cho máy bay đi tìm kiếm. Chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

Blandish quay ngoắt ra cửa sổ.

– Vẫn còn sống... sau một thời gian như vậy..., – ông thì thầm. – Tôi mong con tôi chết đi thì hay cho nó hơn.

Fenner không đáp. Hai người im lặng một lát rồi ông Blandish lên tiếng nhưng vẫn không quay lại.

– Còn gì nữa không?

– Đừng có giấu gì tôi. Chắc anh còn có thêm vài chuyện muốn cho tôi biết.

– Chúng chích ma túy cho cô và Slim ăn ở với cô. Gã đó là một ca bệnh hoạn. Thừa ông

Blandish, khi chúng tôi tìm thấy cô, chắc chắn cô cần một sự chăm sóc hết sức đặc biệt. Tôi đã trao đổi với bác sĩ của Sở Cảnh sát. Ông ta muốn khám cho cô trước khi người ta để cô nổi lại với cuộc sống trong quá khứ. Tôi không biết giải thích cho ông như thế nào. Có lẽ tốt nhất ông nên gặp thẳng ông ta. Theo bác sĩ thì ông nên lánh mặt khi người ta giải thoát được cô. Ông nên chờ ở nhà, chúng tôi sẽ đưa cô về. Việc cô được giải thoát chắc sẽ làm xáo trộn tâm trí. Cần phải có thời gian vài tiếng để cô tĩnh trí lại. Tốt nhất là đứng có mặt người thân ở gần. Một chuyện khác... Grisson sẽ không chịu hàng đâu. Cần phải diệt hẩn. Như vậy sự việc sẽ phức tạp vì có mặt cô ở bên hẩn. Ông hiểu...

– Được rồi, được rồi. – Blandish nóng nảy ngắt lời. – Tôi hiểu chứ. Tôi chờ con tôi ở nhà. (Ông quay ra cửa nhưng rồi quay lại) Hình như anh khám phá ra dấu vết để dẫn tới việc các anh săn đuổi con người đó. Ngay sau khi con tôi về nhà, anh sẽ nhận được tiền. Tôi sẽ có mặt ở nhà chờ anh gọi điện cho tôi biết diễn tiến của việc tìm kiếm và khi tìm thấy con tôi thì anh báo cho tôi biết ngay.

– Thưa ông Blandish, xin ông tin cậy ở tôi/

Blandish ra dấu đồng ý rồi thông thả bước ra.

Fenner lắc đầu rồi quay lại gặp brennan. Anh cho Brennan biết nội dung cuộc nói chuyện, ông này gật đầu tán thưởng.

– Anh làm đúng lắm. Chúng tôi vừa nhận được tin về thằng đều đó. (Ông chỉ ngón tay lên bản đồ). Nó vừa ở chỗ này với con nhỏ cách đây mười phút. Hẩn đã bắn trọng thương người dân quân đã phát hiện ra con nhỏ và có nói với cô ta vài câu. Chúng tiếp tục chạy trốn nhưng chúng tôi biết hướng đi của chúng. Vòng vây đã xiết chặt rồi và bên không quân đã nhận lời giúp đỡ. Chuyện phối hợp không lâu đâu. Tôi đã đề nghị các đài truyền hình, đài phát thanh ngưng những buổi phát thường lệ mà thông báo cho nhân dân trong vùng cổ phát hiện ra chiếc xe.

– Một công việc thật tế nhị và đầy khó khăn đang chờ anh một khi anh tóm được hẩn. Con nhỏ ở bên hẩn, nên có hạ được hẩn, các anh cũng mệt đấy.

– Đợi lúc tóm được hẩn sẽ tính. – Brennan đáp.

– Thế anh vẫn nhốt con Anra Borg đấy chứ?

– Phải, cho đến khi nào giải quyết xong thằng Slim, tôi sẽ thả nó ra. Chúng tôi không buộc tội gì cô ta. Việc quét sạch băng Grisson thật gay cấn. Ái chà! Con mụ già đó! Tôi nhớ mãi đến cuối đời. Tôi cứ nghĩ không thể nào hạ nổi mụ ta. Mụ lãnh năm viên đạn vào người thế mà vẫn cứ tiếp tục bắn cho đến khi hết đạn. May mắn là thằng Slim không kiên cường như mẹ nó. Tôi tin chắc hẩn sẽ co vùi khi biết mình thất bại. hi vọng là tôi tính đúng.

Fenne ngồi xuống, hai chân gác lên bàn. Anh cau mày nói:

– Tôi cứ bận tâm mãi về con nhỏ. Chuyện xảy ra cho nó thật không thể tưởng tượng nổi. Cứ nghĩ xem sống với thằng đốn mạt đó trong ba tháng trời!

– Phải... nhưng cô ta trở nên bạc nhược vì bị chúng chích ma túy. Chính điều đó làm tôi thấy tội nghiệp cô ta. Chắc chất ma túy bây giờ bắt đầu phai rồi. Trải qua những chuỗi ngày như vậy, cô ta không thể trở lại trạng thái bình thường như cũ được đâu.

– Cha cô ta cũng nghĩ như thế. Trong khi nói chuyện, tôi hiểu tâm trạng ông ta. Ông ta muốn cô ấy chết đi thì hơn.

Lúc mười hai giờ hai mươi phút đêm, một hiệu thính viên đưa cho Brennan bức điện. Ông báo tin:

– Họ đã tìm ra chiếc xe của Grisson. Có lẽ nó chạy trốn vào rừng. (Ông cúi người trên tấm bản đồ. Fenner cũng xán lại gần và hai người cùng nghiên cứu) Phải... trong khoảng rừng này có hai trang trại. (Ông quay lại nói với một nhân viên) Anh cố tìm hiểu xem hai trang trại đó có máy điện thoại không nhé. Nếu có hãy gọi báo cho chủ trại biết Grisson có thể lẩn trốn ở chỗ họ.

Người này thi hành ngay, một lát sau anh báo cáo:

– Trại của gia đình Hammond ở xa nhất không có điện thoại, còn trại của gia đình Waite thì có.

– Gọi điện báo ngay cho Waite.

– Hay ta đi ngay đến đó, – Fenner đề nghị. – Cứ ngồi bó gối ở đây không làm gì tôi thấy chôn chân lắm.

– Hai trăm nhân viên của tôi rải ở khu vực đó rồi. Chúng ta có đến cũng chưa thể làm gì được. Ngay sau khi biết đích xác chỗ nó trốn, ta đến cũng vừa.

Nhưng hai người phải chờ đến năm giờ sáng mới nhận được báo cáo.

– Thừa đại úy, người ta đã phát hiện Grisson trốn trong trang trại của Waite cách đây mười phút. Waite nhìn thấy bước Grisson bước ra khỏi một nhà kho để đi lấy nước. Không nghi ngờ gì nữa, đúng là Grisson.

– Thế còn con nhỏ? – Brennan bước lại gần hỏi. – Đưa tôi máy điện thoại. (Ông cầm ống liên hợp) Đại úy Brennan nói chuyện đây. Tôi nghe các anh báo cáo.

– Thừa đại úy, tôi trung sĩ Donaghue. Không có dấu vết gì của con nhỏ. Chúng tôi đã vây chặt trang trại. Hắn không thể thoát được. Cho chúng tôi xông vào bắt?

– Chờ tôi. Nếu hắn chạy trốn cho phép hắn. Còn nếu không, các anh đừng lộ mặt ra và chờ tôi đến. Khoảng một giờ nữa, tôi có ở đấy. (Ông đập mạnh máy và quay lại người nhân viên).

Bảo cho máy bay trực thăng đưa tôi đi. (Ông liếc nhìn Fenner) Anh có định đi với tôi không?

– Còn phải nói!– Fenner sung sướng nói và là người đầu tiên chạy ra.

IV

Slim giật mình tỉnh giấc và liền cảnh giác ngay. Hắn đứng lên, khẩu súng lục đã vụt xuất hiện trong tay. Một tia sáng yếu ớt chiếu qua kẽ nứt của bức tường nhà kho làm hắn nhấp nháy đôi mắt. Trong một lát, hắn không biết đang ở đâu rồi dần dần hắn nhớ lại con đường dài dằng dặc chạy qua khu rừng trong bóng tối, ánh đèn hắt từ một trang trại ra như một ảo ảnh và việc đến được nhà kho này. Một quả, hắn không thể đi xa được nữa, hắn đã vô cùng vất vả dìu cô Blandish đến được đây. Cô hoàn toàn kiệt sức, không lê nổi bước. Hắn dìu cô lên gác xép để cô nằm trên một tấm ván có lót rơm. Hắn đóng cửa sập và lấy một bao trấu chèn cửa. Hắn mệt rũ ròi nằm ngay dưới sàn mà ngủ một lát; hắn cảm thấy đói và khát. Đồng hồ chỉ năm giờ sáng. Có lẽ hai người phải trú ở đây cho đến hết ngày. Cần phải có nước. Hắn liếc nhìn cô Blandish đang ngủ, đẩy bao trấu, mở cửa sập và nhanh nhẹn xuống thang. Hắn bước lại sát cửa, súng cầm tay, quan sát trang trại cách chỗ hắn khoảng năm mươi mét.

Chưa có dấu hiệu của sự hoạt động. Những tấm màn tuyn vẫn rủ xuống ở các khung cửa sổ. Slim đứng rình một lát. Sau khi tin chắc trong nhà chưa có ai tỉnh dậy, hắn mới thận trọng bước ra ngoài.

Ông gia Waite và hai người con vẫn núp sau cửa sổ đứng rình suốt đêm. Họ lạnh người khi thấy một bóng người mặc toàn đồ đen bước ra từ nhà kho, tay cầm súng.

– Chính hắn rồi, – Waite thì thầm. – Harry, báo cho bọn cớm biết. Nhanh lên!

Slim lấy một cái xô múc nước rồi vội vã trở về chỗ trú, không hay biết lệnh báo động đã được ban ra. Những chiếc xe chở đầy Cảnh sát trang bị súng ống đầy đủ nối đuôi nhau kéo đến trang trại hẻo lánh này.

Slim đem xô nước lên gác xép và đóng cửa sập. Hắn muốn có một chút gì ăn dần bụng nhưng không, đành uống nước lã cảm hơi và lại nằm xuống ngủ.

Một tiếng trôi qua. Cô Blandish trở mình, hắn chống khuỷu tay góc đầu nhìn. Cô nói mớ vài tiếng vô nghĩa.

Lúc cô Blandish mở mắt, hắn nghe thấy tiếng phi cơ từ xa văng lại. Hai người nhìn nhau. Đôi mắt Blandish mở to, người giật thót, đưa tay lên miệng. Slim biết cô định la hét nên cầu nhàu:

– Đừng có làm ồn. Em có nghe anh nói không? Yên nào! Anh không chạm vào người em đâu! Phải thật yên lặng.

Cô liếc nhìn hắn, không dám nhúc nhích trong khi chiếc phi cơ đang bay đến gần, như ở

ngay trên nóc nhà kho.

Tim như muốn ngừng đập, Slim chợt hiểu ý nghĩa của tiếng động cơ máy bay. Hắn nhảy xuống, đẩy bao trấu và mở cửa sập.

Hắn ra dấu cho cô gái im lặng, bước vội xuống thang, chạy tới cửa nhìn ra bên ngoài.

Một chiếc trực thăng mang dấu hiệu sao trắng của không quân vừa đỗ ở cánh đồng ngay phía sau trang trại.

Hắn hiểu nơi trú bị phát giác và khẩu súng vụt xuất hiện trong tay. Hắn đóng cửa nhà kho, cài chốt và qua khe hở của hai tấm ván, hắn nhìn ra sân.

Trong sân để bệ bốn chiếc máy kéo, một máy cày và một chiếc xe tải loại lớn. Chúng tạo thành những vật cản rất tốt cho những người muốn tiến vào nhà kho.

Bất chợt hắn nhìn thấy một người Cảnh sát mặc sắc phục. Người này vụt lặng lẽ xuất hiện sau chiếc xe tải và mất hút sau chiếc máy kéo. Slim chợt hiểu số phận hắn sắp kết thúc.

Phía sau trang trại, Brennan và Fenner bước xuống trực thăng. Một viên trung sĩ to béo cùng với một viên trung úy quân đội dáng nhanh nhẹn chạy ra đón họ. Brennan bắt tay viên trung úy và hỏi:

– Nó trốn ở đâu?

– Thừa đại úy, chỗ này này, – Donaghue đáp.

Bốn người qua cánh đồng vào trang trại. Brennan hài lòng nhận xét người của ông núp rất kỹ, nằm sát người xuống cỏ, súng trên tay, họ bao vây vòng quanh trang trại.

– Thừa đại úy, bắt đầu từ chỗ này cần phải cảnh giác, – Donaghue thông báo và dừng ở góc ngôi nhà chính. (Anh ta chạy dọc thêm bức tường và mọi người nhìn rõ một nhà kho cách họ năm mươi mét) – Chúng ở trong đó.

Brennan nghiên cứu thực địa. Ba mươi mét đầu tiên không lo ngại vì có những vật cản nhưng hai mươi mét sau là khoảng trống hoàn toàn.

– Trung sĩ, hắn có tiểu liên không?

– Thừa đại úy không.

– Nếu hắn có một khẩu chắc chắn sẽ gây nhiều thiệt hại. Thế còn cô gái? Vẫn không có dấu hiệu chứng tỏ cô ta còn sống à?

– Không, thừa đại úy.

– Tôi sẽ kêu gọi Grisson ra hàng. Anh có xe phóng thanh không?

– Thừa đại úy, xe đang đến.

Bốn người quay vào trang trại. Vài phút sau, chiếc xe phóng thay chạy nghiêng ngả trên cánh đồng đỗ xích bên họ. Brennan cầm máy vi âm.

– Ông có thể cử mấy người của ông núp sau hai máy kéo và chiếc xe tải được không?

– Tất nhiên là được chứ, – Hardy đáp. – Tôi định làm từ trước nhưng ông trung sĩ bảo chờ ông đến.

Ông ta quay sang ra lệnh cho một người dưới quyền.

Brennan nói:

– Chưa được bắn. Nếu con nhỏ vẫn còn trong đó, ta không được liều.

– Rõ thừa đại úy.

Mười người lính vụt xuất hiện lặng lẽ ở góc nhà. Họ bò sát đất liền về những chiếc máy kéo và xe tải.

Slim mình đầy mồ hôi, run như cây sậy, nhìn thấy họ đúng lúc họ vượt qua khoảng trống. Hình ảnh những bộ binh phục, những chiếc nón sắt, súng trường lăm lăm trong tay khiến hấn sợ muốn vãi đái. Hấn nâng khẩu súng cố nhắm vào một người lính gần nhất nhưng mũi súng rung rinh, hấn bắn hú hoạ một phát, điên người lên vì sợ hãi và lấp bắp giận dữ thấy mình bất lực. Bụi tung lên cách người lính gần nhất khoảng một mét và người này gập đôi người nhảy vọt một cái mất hút sau chiếc xe tải. Những người lính khác cũng phóng tới mục tiêu và khuất khỏi tầm nhìn của hấn.

Brennan thốt ra tiếng cầu nhàu, ông nói với viên trung úy:

– Nếu có khẩu Tôm xơn thì hấn đã sử dụng rồi. Bây giờ chỉ còn xem hấn có bao nhiêu viên đạn thôi. Để tôi nói với hấn. (Ông ghé miệng vào máy vi âm). Ê này! Grisson! Anh bị bao vây rồi! Bước ra ngoài, tay giơ lên cao! Grisson, anh không có cơ hội thoát đâu! Bước ra ngoài!

Tiếng loa phóng thanh vang lên trong làn khí lạnh ban mai. Slim lắng nghe, đôi môi nhão và ướt trề xuống nom thật đáng sợ. Giá hấn có khẩu Tôm xơn! Hấn tự chửi rửa bằng đủ thứ danh từ khi để sa vào bẫy một cách thảm hại như thế này. Hấn nhớ tới Măng, Pete đã nói Măng chiến đấu dũng cảm như một người đàn ông, hấn sẽ noi gương Măng. Hấn liếc nhìn băng đạn: chỉ còn năm viên. Chà được, năm người sẽ theo hấn. Họ không muốn để hấn sống.

Trên gác xép, cô Blandish nghe tiếng súng rồi tiếng nói qua loa phóng thanh, cô hiểu đây là thời điểm mà cô luôn luôn mơ hồ chờ đợi trong ba tháng qua. Cô sắp sửa được tự do nhưng đó

chính lại là một cuộc phiêu lưu vào cõi địa ngục.

Cô bò ra cửa sập nhìn xuống nhà kho. Slim đứng quay lưng lại. Hắn đang theo dõi chiếc sàn qua khe cánh cửa. Chiếc lưng gầy đen đúa cúi xuống, bàn tay nắm chặt báng súng. Cô nghe thấy hắn lầm bầm qua kẽ răng. Ngoài sân lúc này thật yên lặng.

Slim cảm thấy ánh mắt cô Blandish gắn vào gáy mình, hắn thông thả quay lại. Hai người nhìn nhau. Hắn đứng bên cửa, mồ hôi tháo đầm đìa, run rung cả người còn cô nằm sát bụng trên sàn, đầu và đôi vai lộ ra ngoài khung cửa sập, đôi mắt cúi xuống nhìn hắn. Gương mặt Slim loáng lên trong ánh sáng mờ mờ. Vừa hốt hoảng vừa khiếp sợ, hắn văng vào mặt cô những lời chửi rửa thật tục tĩu, dơ bẩn. Cô cứ lặng yên nghe không phản đối và hi vọng cuối cùng hắn sẽ giết cô. Cô cố khích động hắn nâng khẩu súng nhả một viên đạn giải thoát vào người cô nhưng hắn chỉ chửi và giương đôi mắt vàng ịch long lanh vì giận dữ nhìn cô thôi.

Bên ngoài có tiếng động hắn vội quay người. Một bóng di động sau chiếc máy cày, hắn bắn luôn. Tiếng nổ vang lên trong bầu không khí yên lặng. Một đám bụi nhỏ bay lên kèm theo vài mảnh gỗ đứt ra từ khung chiếc máy cày.

Lại một lần nữa tiếng loa phóng thanh vang lên ra lệnh cho hắn đầu hàng:

– Grisson! Chúng tao chờ mày! Mày không thoát khỏi tay chúng tao đâu! Bước ra ngoài, tay giơ cao!

Nỗi hoảng sợ xâm chiếm người hắn. Đôi chân run run. Khuôn mặt gầy gò đầy vẻ man rợ co rúm lại. Hắn ngã khuỵu xuống, khẩu súng rời khỏi tay.

Cô Blandish nhìn hắn. Lúc đầu cô tưởng hắn trúng đạn nhưng khi hắn bắt đầu rên rỉ nhỏ nhỏ, cô lùi xa cửa sập, hai tay bịt kín lấy mặt.

Brennan muốn kết thúc nhanh chóng liền ra lệnh cho những nhân viên của ông. Nhiều người lính phối hợp với hai viên Cảnh sát chạy tới núp sau chiếc máy cày. Họ dùng máy cày làm lớp lá chắn dày dẫn tới cửa nhà kho.

Slim nhìn thấy chiếc lá chắn di động tiến lại gần. Hắn nhặt khẩu súng loạng choạng đứng lên. Hoàn toàn mất trí và tuyệt vọng, hắn nâng then cửa mở toang xông ra ngoài. Hắn đứng thẳng trong ánh nắng, thớ thịt trên má giật giật, nhả đạn điên cuồng vào chiếc máy cày đang tiến đến.

Hai khẩu tiểu liên nhả đạn. Chiếc sơ mi trắng bỗng chốc nhuộm toàn màu đỏ. Khẩu súng tuột khỏi tay và rơi xuống đất. Tiếng súng đột ngột im bất cũng như lúc bất thành linh khai hoả.

Brennan và Fenner nhìn hắn ngã nhào. Hai cẳng chân khẳng khiu đập đập vài cái. Nom hắn như một con rắn độc đang hấp hối. Lưng hắn ưỡn lên, hai bàn tay cào cào lớp bụi, người cong lên rồi thẳng cẳng ra.

Hai người súng cầm tay chạy băng qua sân. Chưa cần sờ vào người, Fenner cũng biết hắn

chết rồi. Anh dùng một lát bên xác hẳn. Đôi mắt ti hí vàng ệch không còn sinh khí nhìn anh. Gương mặt bé nhỏ xám ngoét quay về phía anh với vẻ vô hại và sững sốt. Cái miệng nhão nhoét mở to. Fenner quay đi với vẻ ghê tởm.

– Giải quyết xong, thế là rảnh! – Brennan nói.

– Phải, – Fenner xác nhận.

Anh hít một hơi dài và thông thả đi vào nhà kho.

Chương Năm

Cô Blandish bước xuống thang gác trong khi hai tròng tiểu liên ngấn nổi lên, cô hiểu Grisson đã chết. Hoàn toàn rối trí, cô núp trong một góc tối nhất, ngồi trên một chiếc thùng gỗ úp sấp, thật xa nơi có tiếng nói xôn xao ở bên ngoài. Cô lo sợ lát nữa phải chường mặt ra ngoài và đương đầu với ánh mắt tò mò của những người giải thoát cô.

Fenner không thấy được cô ngay. Anh đứng ở ngưỡng cửa đưa mắt tìm kiếm và khi đã quen với bóng tối mờ mờ anh mới nhìn thấy cô Blandish. Anh dừng lại trước cô vài mét, chậm rãi nói:

– Chào cô. Tôi là Dave Fenner. Cha cô đề nghị tôi đưa cô về nhà lúc nào cô sẵn sàng nhưng cũng không vội lắm. Bây giờ cô được tự do. Cô cho biết cần gì tôi sẽ lo.

Anh thấy cô hơi tươi tỉnh, hết sức tránh không đến gần cô hơn nữa. Cô như một con thú nhỏ bị săn đuổi, khiếp hãi, sẵn sàng hoảng sợ trước một cử chỉ nhỏ nhất bất ngờ nào. Anh nói tiếp:

– Theo ý tôi, tốt hơn hết là tôi đưa cô đến một khách sạn thật yên tĩnh để nghỉ ngơi. Ở đó cô thay quần áo và sau đó nếu đồng ý, tôi sẽ đưa cô về nhà. Tôi giữ cho cô một căn phòng trong một khách sạn gần đây. Không có ai làm phiền cô. Những tay phóng viên chưa biết chuyện này. Người ta không quấy rầy cô. Tôi đưa cô vào khách sạn theo lối cửa sau và lên thẳng buồng. Cô có hài lòng không?

Cô chăm chú nhìn anh trong vài giây rồi thì thầm:

– Vâng.

– Bên ngoài có một ông bác sĩ. Ông ta rất nhã nhặn, muốn làm quen với cô. Tôi có thể dẫn ông ta đến gặp cô được không?

Ngay lập tức cô co rúm người lại, đôi mắt mở to vì sợ sệt. Cô hung hăng nói:

– Tôi không muốn gặp ông bác sĩ nào hết. Làm sao ông lại muốn tôi gặp bác sĩ? Tôi không muốn gặp ai hết!

– Đồng ý. Không ai ép cô phải gặp người khác nếu cô không muốn. Cô đồng ý đến khách sạn ngay không?

Cô lại nhìn anh chăm chăm, lưỡng lự một lát rồi cuối cùng gật đầu.

– Tôi đi lấy xe. Cô chờ tôi ở đây và nhất là đừng có lo nghĩ gì. Cô không gặp ai và cũng không ai làm phiền cô.

Anh bước ra nhà kho đến gặp Brennan đang chờ anh. Một đám đông binh sĩ và Cảnh sát nhìn vào nhà kho với vẻ hiếu kỳ. Ông già Waite cùng hai người con đứng ở ngưỡng cửa mở to mắt nhìn mọi người. Bốn người lính khiêng xác Grisson đưa lên một chiếc xe tải.

Fenner đến bên Brenna, ông bác sĩ và cô y tá cũng đến nhập bọn. Fenner nói:

– Cô ta đang khủng hoảng dữ. Không muốn gặp mặt ai và từ chối không để bác sĩ khám. Cô hài lòng với việc về khách sạn nhưng chỉ mình tôi đưa cô ta đi thôi.

Ông bác sĩ nhún vai:

– Đồng ý. Chắc cô ta bị đau khổ nhiều. Nên để cô ta hành động theo ý muốn. Tôi đi trước giữ một phòng ở khách sạn Bonham. Khi nào cô ta quen với cuộc sống tự do, tôi đến gặp cũng được. Anh có cần đưa cô y tá theo không?

– Không chắc cô ta ưng thuận. – Fenner đáp. – Cô ta phản ứng dữ dội khi tôi đề nghị đưa cô ta đến gặp anh.

– Đồng ý, thôi tôi đi. Cô y tá sẽ ở khách sạn phòng khi anh cần. Khi anh đến khách sạn, mọi chuyện tôi đã lo xong. Chuyện này mà tiết lộ thì đám nhà báo sẽ tràn ngập đến ngay.

– Tôi sẽ canh chừng không để họ xáp lại gần cô ta.

Ông bác sĩ phóng xe đi trước. Fenner nói với Brennan:

– Anh cho mọi người lui ra và đưa chiếc xe đến đúng cửa nhà kho.

– Được. Anh về với cô ta và đừng có rời.

Fenner chờ Brennan hạ lệnh cho binh sĩ và Cảnh sát lui ra hết mới quay lại nhà kho.

Cô Blandish vẫn ngồi trên chiếc thùng. Khi Fenner lại gần, cô ngẩng đầu lên.

– Mọi chuyện thu xếp xong, – anh nói và rút bao thuốc. – Cô không có gì phải suy nghĩ. (Anh mời cô thuốc. Cô hơi ngần ngừ rồi cầm lấy và mời thuốc) Cha cô đang đợi cô ở nhà. (Anh cũng châm thuốc hút)... nhưng nếu cô muốn gặp thì tôi bảo ông đến ngay.

Vẻ khiếp sợ bất chợt lại hiện lên trong ánh mắt cô. Cô thì thầm nói mà không nhìn Fenner:

– Tôi không muốn gặp cha tôi. Tôi muốn ở một mình.

– Đồng ý. Ông chỉ đến khi nào cô muốn gặp ông. (Anh ngồi xuống một bao trấu cách cô vài mét) Chắc cô muốn biết tôi là ai. Nghề nghiệp của tôi là thám tử tư...

Anh tiếp tục chuyện trò thân mật chờ cho ông bác sĩ đủ thì giờ sửa soạn ở khách sạn rồi đứng lên nói:

– Chúng ta có thể đi được rồi. Ngoài kia không có ai cả, cô đừng lo. Cô đi được chưa?

Một lần nữa, ánh mắt cô lại thoáng lên vẻ sợ hãi, anh vội ra mở toang cửa nhà kho để cô nhìn thấy bên ngoài không có ai và một chiếc xe kiểu Oldsmobile đỗ ngay ở cửa. Anh lên tiếng mà không nhìn cô:

– Tốt rồi. Ta đi thôi.

Anh mở cửa xe phía bên phải, ngồi vào trước vô lăng chờ. Sau vài phút, cô Blandish sợ sệt bước lại gần cửa xe. Fenner tránh không nhìn, cô chui tọt vào xe, sập mạnh cửa.

Sau bốn mươi lăm phút, xe tới khách sạn, Fenner cho xe đỗ ở cửa sau. Xung quanh không có ai.

– Cô chờ tôi ở đây, chỉ vài giây thôi.

Anh chạy đến khách sạn, ông bác sĩ đang chờ ở đấy.

– Phòng 860, – ông nói và đưa cho anh chìa khoá. – Lầu trên cùng. Cô y tá đã để sẵn quần áo trong tủ. Cô ta ra sao?

Fenner nhún vai:

– Cô ít mở miệng lắm, hoang mang kinh khủng nhưng dầu sao cũng chấp thuận sự có mặt của tôi. Bác sĩ đừng đến gặp cô ta vội. Thôi để tôi đưa cô ta lên phòng.

– Anh cố gắng khuyên nhủ cô ta nên gặp tôi. Cần thiết tôi phải khám cho cô ta, càng nhanh càng tốt.

– Đồng ý, tôi sẽ cố.

Fenner quay lại xe hơi.

Cô Blandish vẫn ngồi bất động trên xe, đang ngấm hai bàn tay.

Cô vụt ngẩng đầu khi thấy Fenner.

– Mọi thứ đều vào đó rồi. Không ai quấy rầy cô.

Cô lặng lẽ đi theo anh vào khách sạn và dùng thang máy lên lầu. Khi bước ra khỏi cabin thang máy, cô bỗng nói:

– Tôi nghe thấy hai loạt súng. Anh ấy chết rồi phải không?

– Phải, – Fenner đáp, anh cảm thấy bất ngờ quá. – Không nên nghĩ tới hấn nữa. Mọi chuyện kết thúc rồi.

Hai người không nói thêm lời nào. Anh dẫn cô đi dọc hành lang vắng vẻ, mở cửa phòng 860 đưa cô vào. Ông bác sĩ đã khéo thu xếp. Căn phòng tràn ngập hoa. Trên một chiếc bàn đẩy có thức ăn nguội và nước giải khát. Cửa sổ mở rộng, ánh nắng chan hoà khắp phòng.

Cô Blandish đi thẳng đến một bình hoa lớn, đầu ngón tay chạm vào những bông hoa tươi thắm. Fenner khép cửa.

– Ông bác sĩ Heath muốn gặp cô. Cô đồng ý không?

Cô quay mặt về phía anh. Anh hài lòng nhận thấy trong ánh mắt cô không còn vẻ hoảng sợ nữa.

– Lúc này tôi không muốn gặp ai. Ông ta không thể giúp gì tôi cả.

– Cô có biết tôi sẽ làm gì nếu ở vào địa vị cô không? Tôi sẽ đi tắm, thay quần áo. Trong tủ đã để sẵn quần áo cho cô rồi. (Anh mở tủ lấy bộ quần áo đưa cho cô) Cô đi tắm đi. Tôi chờ cô và ngăn không cho ai vào. Đồng ý chứ?

Cô liếc nhìn anh dáng tò mò dò hỏi:

– Với bất cứ ai, ông đều cư xử như thế chứ?

– Tôi ít khi có dịp lắm, – anh vừa cười vừa nói. – Thôi cô đi tắm đi!

Cô bước vào phòng tắm khoá trái cửa lại.

Fenner đến bên cửa sổ, nhìn những chiếc xe thông thả chạy trên đường phố. Trước cửa khách sạn, một đám người mà đa số đeo máy ảnh và đèn chụp đang cãi cọ với ba người Cảnh

sát đứng gác cửa. Như vậy tin tức đã loang ra rồi. Chẳng mấy chốc, thị trấn nhỏ này sẽ tràn ngập những tay nhà báo.

Mười lăm phút sau, cô Blandish từ trong phòng tắm bước ra, lộng lẫy trong bộ đồ lụa trắng toát. Fenner chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào tuyệt mỹ hơn. Anh hỏi:

– Lúc này cô thấy dễ chịu rồi chứ?

Anh không kịp ngăn cản thì cô đã đến bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cô vội lùi ra và quay lại anh với ánh mắt sợ sệt. Anh nói với giọng dỗ dành:

– Mọi việc đều ổn cả. Cô không nên lo ngại. Họ không lên đây đâu. Mời cô ngồi xuống ghế cho thoải mái. Cô muốn ăn gì không?

– Không.

Cô ngồi xuống, hai bàn tay ôm lấy mặt. Fenner lúng túng, quan sát cô hồi lâu. Bật chợt cô nói với giọng thất vọng.

– Cuộc đời tôi sẽ ra sao?

– Cô đừng nghĩ vội trong lúc này, – Fenner nhẹ nhàng nói. – Chuyện này rồi sẽ ổn thôi. Mọi người thường hay chóng quên. Trong ba hay bốn ngày nữa, họ chỉ toàn nói về cô nhưng sau đó họ quên ngay và nghĩ tới vấn đề khác. Sự thử thách cô vừa trải qua sẽ là một tin thời sự nóng hổi nhưng chỉ sau một thời gian ngắn là thôi, ngay cả cô cũng sẽ quên. Cô còn trẻ... cuộc đời vẫn còn ở trước mặt cô.

Anh cứ nói chỉ để mà nói vì cần thiết phải nói một điều gì nhưng anh không tin vào lời anh và chắc rằng cả cô nữa, cô cũng không tin lời anh.

– Ông cho biết anh ấy đã chết nhưng không đúng thế đâu. (Cô rùng mình). Lúc này anh vẫn sống bên tôi. (Cô phác một cử chỉ nóng nảy). Tôi không biết cha tôi quyết định ra sao. Lúc đầu tôi nghĩ rằng không thể nào được, chuyện đó không thể nào xảy ra với tôi. Thế mà bây giờ tôi biết chắc là thật rồi. Cuộc đời tôi sẽ ra sao đây?

Trán Fenner đầm mồ hôi. Một tình huống phức tạp anh không lường trước. Không ngờ nó xảy ra được, thật quá sức anh.

– Hay tôi cho người tìm ba cô đến đây? – anh đề nghị với vẻ lúng túng. – Cô không bao giờ thoát khỏi tình trạng này với riêng sức mình được. Để tôi gọi ông đến.

Cô lắc đầu từ chối.

– Không, cha tôi không làm gì được cho tôi hết. Chỉ làm đảo lộn tâm thần của cha tôi thôi. Ông ấy sẽ thấy thật khó chịu. Chuyện này chỉ có mình tôi phải tự giải quyết nhưng đáng tiếc là tôi không chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những tình huống nghiêm trọng. Chưa bao giờ tôi

phải đối phó điều gì hết. Cho tới khi xảy ra chuyện này, cả cuộc sống của tôi chỉ là một chuỗi dài những ngày vui thú. Tôi không bao giờ có lấy nổi một quan niệm giá trị của mình. Chỉ có lần này, hay là không bao giờ nữa, tôi mới có dịp chứng tỏ tôi có giá trị hay không. Tuy nhiên tôi lại cảm thấy như mình bị vướng vào bẫy, không biết có thoát ra được không. Tôi thật lấy làm xấu hổ. Tôi không được tôi luyện, không có cá tính, không tin tưởng gì hết. Có người họ chiến đấu vì tin tưởng ở Thượng đế. Còn tôi, tôi chỉ rong dài ngày tháng ăn chơi. (Blandish nắm tay lại rồi mở tay ra, ngừng lên, cái nhìn làm Fenner đau lòng) Có lẽ tôi nên gặp ông bác sĩ để ông ta kê cho tôi thứ gì đó. Và rồi như ông nói, vài ngày nữa may ra tôi có đủ can đảm để nhìn thẳng vào sự việc. (Cô quay mặt đi và như nói với chính mình) Ông thấy tôi hèn nhát biết bao. Tôi phải cần nương tựa vào người khác. Không thể nào tự mình thoát ra được. Đó chỉ vì người ta cứ dạy tôi bám víu vào người khác thôi. Nhưng dù sao cũng là lỗi ở tôi. Tôi không trách ai hết, chỉ trách tôi.

– Tôi đi mời ông ta đến, – Fenner nói. – Cô đừng nghiêm khắc với mình quá. Sau những sự việc cô vừa trải qua, tất nhiên cô cần người khác giúp đỡ nhưng đó chỉ là lúc đầu thôi. Mọi chuyện sẽ dần dần ổn thoả. Điều cần thiết là cô cố giữ vững tinh thần trong vài ngày tới.

Nụ cười của cô Blandish biến thành méo xệch.

– Ông làm ơn nhanh lên cho, – cô nói thật lễ phép. – Tôi cần... cần một cái gì đó. Ông bác sĩ biết đưa tôi thứ gì rồi. Đã nhiều tháng tôi không ngừng bị chích ma túy.

– Tôi đi tìm ông ta, – Fenner nhắc lại và chạy nhanh ra cửa.

Anh vẫn để cửa mở, chạy dọc hành lang gọi mọi người Cảnh sát:

– Này anh! Nhờ anh gọi ông bác sĩ! Nhanh lên!

Cửa bỗng đóng sập ngay sau lưng, anh quay gót lại và nghe tiếng khoá. Một niềm lo sợ hoang mang xâm chiếm người, anh gõ dồn dập vào cánh cửa. Anh lùi vài bước rồi lấy thân mình tông vào.

Hai người Cảnh sát chạy tới.

– Phá cửa! – anh gầm lên, mặt đầy mồ hôi. – Nhanh lên!

Khi cửa tung ra dưới sức nặng của ba người hợp lại, Fenner chạy bổ vào phòng.

Một bóng người lao xuống, xoè ra như một giải khăn trắng muốt...

Dưới đường phố, những tiếng la hét vọng lên, những chiếc xe phanh gấp, bánh xiết lên mặt đường.

Fenner giờ tay làm dấu Chúa.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>